

ala yekûte

Sayı (Hejmar) 20 Cotmeh - Teqrin (Ekim - Kasım) 1990

Fiyatı (Bîha): 3.50 DM

BAĞIMSIZ BİRLEŞİK DEMOKRATİK KÜRDİSTAN VE SOSYALİZM İÇİN

KÖRFEZ KRİZİ VE KÜRDİSTAN!

Saddam faşist diktatörlüğü bir-kez daha uluslararası ilişki, kural ve normlarını haydutça bir davranışla hiçe sayarak ve bütün dünyayı karşısına almaktan çekinmeyerek, Kuveyt devletine saldırdı, ülkeyi işgal ve ilhak eylemine başvurdu.

Irak ordusu 2 Ağustos'ta Kuveyt'i işgal edince bölge ve dünya yeni bir krizin eşiğine girdi. Uluslararası siyasal ilişkilerin canı ve haydutane bir şekilde ihlali olan bu işgal ve ilhak eylemi gerekli bağlantı ve boyutlarıyla incelenmek durumunda olduğu gibi; bu savaş ve ilhak sonucu ortaya çıkan ve petrol krizinin ağırlığında seyreden, ancak askeri, politik ve ekonomik boyutlarıyla da dünyayı, bölgeyi ve de Kürdistan'ı önemli derecede etkileyen körfez krizi etki ve sonuçlarıyla irdelenmek durumundadır.

İŞGAL EYLEMİ VE NEDENLERİ

Saddam faşistini Kuveyt'i işgal etmeye iten nedenler neydi? İran'daki halk ayaklanmasının akabini İran için bir zayıflık olarak düşünen Saddam İran'a saldırmış ve İran'daki stratejik ve petrol bölgelerini ilhak etmek amacıyla 8 yıl süren ve halkların kırılmasına neden olan bir savaş yürütmüştü. Dehşet verici boyutlarda yıkıma yol açan bir savaşta Saddam ve BAAS amacına ulaşamadı. Yıllardır ilhakçı ve sömürgeci siyasetini ve emellerini barbarca uygulayan -özellikle de Kürdistan'da- Baas iktidarı savaşın yıkımlarını onarmak amacıyla gözlerini "zayıf" Kuveyt'e dikti. Ancak

8 yıllık böylesine korkunç yıkımlarla yüklü bir savaştan sonra yeni bir işgali gerçekleştirmek, yeni bir savaşı yürütmek, haklı olarak ülkedeki ve dünyadaki siyasal güç ve çevrelerin beklediği bir gelişmeydi. Ancak Saddam canisini buraya götüren etmenlerde yok değildi. Bir kez, Irak 8 yıllık savaş yürütmenin getirdiği güçlüğü hissediyordu. Böyle bir savaşa dayanmanın getirdiği askeri savaş tekniksel, ordusal güçlüğe sahipti. Ayrıca Saddam sömürgeci siyasetinin uygulaması ve devamında, tüm insanlığında nefretle kınadığı her tür barbarlığa başvurmaktan çekinmiyordu. İşte tüm insanlığın yüzkarası olarak değerlendirmesi gereken ve kimyasal bombalarla gerçekleştirilen Halepçe katliamı ve sonrasındaki kıyımı Batılı emperyalist devletler, te-keller ve de SB bu katliamın gerçekleştirilmesinde Irak'a hertürlü desteği sunmuş, bununlada kalmayarak Kürdistan halkına yönelik bu korkunç jenositte sonra, ölüm sessizliğine girerek, Saddamın birdaha böyle bir toplumsal cinayete başvurmasını engelleyecek hiç bir tedbir ve mueyyideye başvurmadılar. Akçıkçası Halepçe döneminde Saddamı beslediler. Onun sırtını sıvazladılar. El-betteki Saddam diktatörlüğünün barbarlığa ve ilhakçılığa olan iştahı ve cesareti artacaktır. Tüm bunlarda yetmiyor-muş gibi, Batı ve SB, Baas ve Saddam'ın Irak'ın dört bir yanını kimyasal silahlarla donatmasına, nükleer silahlara ulaşmasına, başka ülkeleri tehdit edecek uzun menzilli füzelere ve diğer silahlara ulaşmasına yardım ve olanaklarını sun-

du. Bundan dolayı, değil siyaset adamları için, düşünen her beyin için şurası açık: Saddam'ı bu duruma getirenler, onun caniliklerine aynı zamanda suç ortaklığı eden emperyalistler ve sosyal emperyalistlerdir. Bu karartılmaz gerçek, Saddam'ın yayılmacı ve saldırganlığında en büyük unsuru oluşturmaktadır. Bu noktada, sorunun diğer yönlerine tekrar ilerde döneceğimizi vurgulayarak bir başka etkene dönelim.

Saddam, İran'a karşı savaştan aldığı güçlülük; Batı ve SB'nin desteğinde Arap ve Ortadoğu dünyasına kıyasla elde ettiği askeri üstünlük sayesinde Arap dünyasında liderliğe doğru yürüyordu. Son Bağdat zirvesinde, Arap

İÇİNDEKİLER:

*Kuveyt Eyaletmi-Ülkemi?	Sf. 8
*73. Yıldönümünde Ekim Devrimi ve Kazanımları	Sf. 11
*Sömürgeciliğin Demokratik Savunuculuğu: Reformizm	Sf. 13
*Emperyalistlerin ve Sömürgecilerin Savaş Çıgırtkanlığını Mahkum Ede-lim	Sf. 15
*Kürdistan Sorunu ve TBKP'nin Yeni Açılımı	Sf. 17
*Mehabad Kürt Cumhuriyeti	Sf. 20
*Körfez Kırızinin Uzaması ...	Sf. 23
*Kürtlerin İştirak Emediği bir Barış İkiyüzlülüktür	Sf. 25
*Kürdistan'dan Kısa Haberler	Sf. 26

devlet liderleri arasında, karşısında rakip göremeyince bir faşist diktatörün katil ve caniyane hafifliğiyle etrafa tehditler yollamaya başladı. Bir anlamıyla Arap dünyası, birdizi ilişki ve çelişkilerine rağmen Saddam'ın bu ilerleyişine ortamı sağladılar.

Saddam, Kürdistan'da gelişen devrimci-ulusal halk muhalefeti, bütün insanlığa meydan okurcasına ve onu karşısına alarak Kimyasal silahlarla ifadesi kelimelerle mümkün olmayacak derecede insanlığın tiksinti ve nefretini kazanan kural tanımaz bir aşağılıkla esas olarak bastırmasından sonra; geriye Irak'a muhalefet adına layık bir güç kalmıyordu. Var olan islamcı güçler, Sol-Baas ve diğer Arap milliyetçi muhalefete Kürdistan'daki muhalefet gibi - İKP de dahil- Irak dışında bulunuyorlar. Kürdistan'lı devrimci ulusal güçlerin, en azından partizan güçleri ve ülke içi örgütüllükleri söz konusu, Arap muhalefesinde böyle bir durumda söz konusu olmayacak kadar cılız. Saddam faşist diktatörlüğü de yarattığı sayıca kalabalık ordu, milis güçleri, gizli servis ve diğer devlet aygıt ve güçleriyle halk üzerinde tam bir devlet terörü estirerek, gelişebilecek en küçük hoşnutsuzluğu dahi en vahşi bir gaddarlıkla bastırıyor. Saddam çok az faşist diktatöre nasip olan oligarşik aile diktatörlüğü, hatta kişisel diktatörlük oluşturmuş durumda. Tüm basın yayın kuruluşları Saddamı övmek için çalışıyor. Gazeteler bütünüyle Saddam posterleri ile kaplı. TV'de Saddam dışındaki başka şeyler oldukça az. Meclis abartmasız Saddamı sadece onaylamak ve alkışlamak için var bulunuyor. Dünyada eşine az rastlanır bir gültünlük boyutuna varacak şekilde tüm meclisin görevi, alkışlarla "canımız, ruhumuz ve kanımızla seninleyiz. Başbuğ Saddam" şeklinde bağırarak oluyor. Özcesi, Irak bütünüyle Saddam'ın Diktatörlüğü altında "Saddamlaştırılmıştır" Bu durum elbette saldırgan ve ilhakçı eğilimleri körükleyecektir.

Irak'ta Saddam diktatörlüğünün durumunu daha iyi kavramak için Saddam'ın muhaliflerine karşı tavrına bakmak gerekmektedir. Kürdistan'daki muhalefeti bastırarak amacıyla Saddam kimyasal silahları kullanacak kadar canavarlaşıyor. Basit bir su sorununda, devletin isteklerinin aleyhine harekete geçen Kürdistan'da küçük bir kasabayı rahatlıkla yerle bir edip ortadan kaldırebiliyor. Bununla ötesinde Kürdistan'da

bütün köyler ve şehirler ortadan kaldırılarak, dört büyük şehir yöresinde kamplara dolduruluyor. Açıkçası Saddam ırkçı-faşist siyaseti önünde hiçbir engel tanımak istemiyor. Aynı durum Arap halkı saflarında da söz konusudur. Yüzbinleri harekete geçiren gizli servis aracılığıyla küçük hoşnutsuzlukları kendisi örgütleyip, yine en alçak yöntemlerle yok ediyor. Bu nedenle her yıl Saddam'a karşı sözde planlanan birkaç "darbe" ve neticesinde darbe kurbanlarını görmek mümkündür. Saddam bu noktada aile yakınlarını yok etmekte çekinmiyor. En son kendisine çok yakın olarak bilinen kayınbiraderi ve kuzenlerinden Adnan Hayrullah'ı aynı yöntemlerle yok etti. Yani Saddam öyle bir korkulu terör atmosferi ve ajan örgütlenmesi oluşturmuştur ki, Saddam'a karşı değil muhalefet, hoşnutsuzluk dahi dile getirmek en gaddar yöntemlerle bastırıldığından olası görülüyor. Ancak bu tür faşist örgütlenmelerin halkların devrimci gücü karşısında nasıl parçalanıp gittiğine tarih tanıklıktır. Aynı şekilde böylesi örgütlenmelerin sürekli kendi içinden çatırdamaya uygun oldukları da bilinen bir gerçektir. Tüm bu durumun diğer bir sonucu da şu oluyor ki, kısa bir dönem için güçlü bir muhalefetin olmayışı Saddam'ın faşist bir diktatör olarak hoyrat ve saldırgan davranışını güçlendiriyor.

Faşist Saddam diktatörlüğünün saldırganlığının en önemli etkenide, denilebilir ki, İran'a saldırıdan bir şey elde edememe durumundan sonra sekiz yıllık bir savaşın ekonomik, askeri ve toplumsal alanda yarattığı tahribatları onarabilmektir. Bununla aynı şekilde Saddam'a karşı muhtemelen gelişebilecek halk muhalefeti de engellenecek iç çelişki ve çatışmaların dinamiğinden doğan muhalif potansiyel dışarıya, dış güçlere karşı kanalize edilecektir.

Böyle olduğu içindir ki, işgalden birkaç ay önce dikkatleri Kuveyt'e yöneltti. Kuveyt, savaş boyunca sürekli Irak'ı desteklemiştir. Bütün dünya kamuoyunda bu durumu biliyordu. Böyle olmasına rağmen Saddam eski dostunu düşmanlaştırmakta fazla zorlanmadı. Saddam'ın iddiasına göre; 1-Kuveyt savaş boyunca sınır bölgelerinde tarafsız bölge olarak bilinen alanlarda petrol çıkarmıştır. 'Rumela' denilen, en büyüklerinden biri olan bu tarafsız alanın şimdi Irak'a devredilmesi gerekiyor,

2- Kuveyt Irak'a verdiği bütün borçları silmelidir, 3- Kuveyt petrol fiyatlarını Irak'ın istediği doğrultuda yükseltmelidir. Bu gerekçelerle Irak, Kuveyt üzerinde baskı kurmaya çalıştı. Tamda bu dönemde dünyada ve ülkede siyasal durumu değerlendiren politik güçler Saddam'ın işgali gerçekleştirebileceğine ihtimal vermiyorlardı. Yine bu dönemde Kuveyt uzlaşmaya çalışırken, Saddam Kuveyt'i işgale başladı. Kuveyt'te "devrim'in (!) olduğunu", "devrimci iktidarın" (!!!) Irak'ı desteğe çağırıldığını duyurdu. Ancak işgalden bir kaç gün sonra bütün bu iddiaları kendisi yalanlarcasına, Kuveyt'i Irak'a kattığını ilan etti. Ve bunu Irak televizyonundan açıklarken görüntü ilginçti: Meclis, Saddam'ın kararını oylamaya sunmaya gerek duymuyordu. Meclis Başkanı gelip onayladığını söylüyor ve toplantıyı kapatıyordu. Meclisin yine tek görevi vardı: Saddam'a usakcasına alkışlar ve övgüler... Çağdaş dünya ile aykırılık içindeki bu tiksindirici görüntülerle, Saddam, işgaline şu gerekçeyi gösteriyordu: Kuveyt Osmanlı İmparatorluğu döneminde bugün Irak'ın bir şehri olan Basra vilayetine bağlıydı. Bundan dolayı Kuveyt tarihsel olarak Irak'ın kopmaz bir parçasıdır(!).

Bir işgal için bundan daha adi ve alçakça gerekçeler olamaz. Kuveyt ve Irak diğer bir çok Arap devleti gibi emperyalizmin dünyayı paylaşımı siyasetinin bir sonucudurlar. Emperyalistler, Ortadoğuda çıkar ve çatışmalarını düzenlemek amacıyla o dönem suni ve manda devletler oluşturdular. Halkların iradesiyle çatışan bu devletler, emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda oluşturulmuştur. Bunun en belirgin örneği Kürdistan ve Filistin halklarının ve ülkelerinin doğal sınırlarının bu halkların isteğine karşı çiğnenmiş olmasıdır. Bu anlamda, bu sınırlar ancak halkların devrimci ayaklanmaları ve devrim gerçekleştirmeleri sonucu doğru bir şekilde çözülebilirler. Aksi taktirde halkların başına bir diktatör olarak çöreklenmiş ve çeşitli emperyalist güçlerle değişik ölçülerde işbirliği ilişkileri içinde olan egemen sınıfların kendi işgalci, sömürgeci çıkarları doğrultusundaki her yayılmacı eylemi halk düşmanı, karşı-devrimci bir girişimdir. Ayrıca, günümüz dünyasında uluslararası ilişkiler hukukunu çiğneme hakkı şu ya da bu diktatöre tanınan bir ayrıcalık olamaz. Böylesine haydutça ve saldırgan davranışlar engellenmeli ve cezasız bırakı-

İmamahdır.

İŞGALE KARŞI GELİŞTİRİLEN TAVIRLAR

Saddam işgale girerken değişik hesaplar içindeydi. Ona göre, onun arkasında belli devletler vardı. Savaş boyunca ABD'den tutunda Çin, SB, Fransa'ya kadar bir dizi ülke onu desteklemişti. Esas olarak da SB'nin askeri ve ekonomik desteğiyle bugüne gelmişti. Alman tekelleri kendisine kimyasal silah üreten fabrikaları yaratmışlardı. Sadece savaş boyunca Sovyetler 133.4 milyar, Fransa 5 milyar, Çin 1.5 milyar dolar tutarında silah satmışlardı. Ayrıca en vahim dar boğazlarda dahi Sovyetlerle karşılıklı sadakatleri söz konusuydu. Halepçe katliamı, kimyasal bombalamalar ve Kürdistan'ın en taze tarihi bunu açıkça gösteriyor. Bu nedenle Saddam hesabını Sovyet dostluğuna ve eski Doğu-Batı ilişki ve çelişkilerine göre yapıyordu.

Oysa dünyada sular başka şekilde akıyor. Dünyanın çehresi de eskiye oranla değişiyordu. Saddam'da büyük aptallık yapıyordu. Diktatörlüğün şehvetiyle gelen bir aptallık olsa gerek... Avrupa ve Sovyetler son bir iki yıl içinde değişti. D. Avrupadaki revizyonist iktidarlar bir bir döktüldü, klasik kapitalist ülkelere döndü. Sovyetler piyasa ekonomisine geçiş içinde. Yani oda açıkça klasik batı kapitalizminin yolunu tutmuş durumda. Ayrıca uluslararası alanlarda da ABD ve SB'nin anlaşarak hareket ettiğini bilmeyen yok. Batı Gorbacov'u ve Prestroyka'yı desteklemek amacıyla kelimenin gerçek anlamıyla yarışa girmiş durumda. Varşova Paketi gerçek anlamda dağılmış durumda, pek önemi olmayan tabela pozisyonunda. Aynı şekilde NATO'nunda eski önemi kalmadı, kendisini değişik görevlere uyarlamak durumundadır. Esas olarak halkların devrim mücadelesine karşı yeni bir uyarlamaya ihtiyaç duymaktadır. Saddam'ın hesabı, SB'nin ve bir dizi ülkenin kendisini destekleyeceği ve böylesi bir durumda Batının savaşı göze alamayacağı ve böylelikle bu işi kotaracağı yolundaydı. Ancak durum değiştiğinden dolayı böyle olmadı ve Saddam'ın hesabı tutmadı.

Dünyadaki siyasal güçlerin, özellikle karşı-devrimin içinde yer alan biçimle batılı-doğulu tüm kapitalist devletlerin tavrını belirleyen şu etken oldu:

1- Devletler arası ilişkiler açıs-

ından, işgalciliğin ve haydutluğun kınanması,

2- Emperyalist çıkarlar (Petrole ve Halice ilişkin çıkarlar buna dahil).

3- Petrol krizi,

4- Kürdistan sorunu,

5- Dolaylı olarak Filistin sorunu,

6- Arap devletleri arasındaki yerel çelişki ve çıkar çatışmaları.

Üçüncü dünya ülkeleri içerisinde geri kalmış, küçük bir diktatörlüğün uluslararası ilişkiler hukukuna aykırı olarak gerçekleştirdiği bu işgal eylemi karşı devrimcidir ve haydutçadır. Irak'taki Oligarşik egemen sınıfın çıkarlarının yayılmacı ifadesidir. Irak'ta halklar üzerinde karşı devrimci faşist diktatörlük uygulayan işbirlikçi burjuvazinin karşı devrimci ilhakçı eylemidir. Günümüz dünyasında devletler arası ilişkiler hukukunun ilgasıdır. Bu hukukun ilgası, Irak'ta egemen sınıfların çıkarlarına hizmet için yapılmıştır. Ne Arap ve Kürdistan halklarının, nede dünya halklarının bunda hiç bir çıkarı yoktur. Bu nedenle mahkum edilmelidir. Diğer taraftan, Dünyada bir dizi mücadeleler sonucu oluşmuş uluslararası hukukun (ki bu hukuk, burjuva emperyalist hukukun bir parçası da olsa, geçmişte devrim mücadelelerinin ve sosyalist ülkelerin bu hukukun oluşturulmasında emekleri söz konusudur.) şu veya bu devlet tarafından ilgasına müsaade edilmemelidir. Birincisi ezilen halkların ve dünya proletaryasının sosyalizme yönelen mücadeleleri açısından zararlı ve anlamsızdır. Böylesi savaşlarda amaç halkları devrimci çıkarları için savaşa sokma değil; egemen yerel gerici sınıfların hizmetinde savaşa sokmaktır. İkincisi bu hukukun ilgasına izin verilirse, bugün Irak'ın yaptığını yarın rahatlıkla başka devletler yapacaktır. Bir dizi devleti, özellikle de üçüncü dünya ülkelerini Saddam'a karşı harekete geçiren bu ikinci etkidir.

Emperyalist devletlerin Saddam'a karşı tavrı alışlarının sebebi halic ve ortadoğudaki emperyalist çıkarlarıdır. Bu devletler kendilerinin eliti olmuş yıl önce haritalarını çizdikleri Orta-Doğu'nun sınırlarının değişmesine kendi izinleri dışında tahammül edemezler. Ayrıca Ortadoğu'da başlarını strekli ağrıacak güçlü bir Irak istememektedirler. Arap egemen sınıflarının kendi diğer müttefikleri üzerinde problem olmalarını

istememektedirler. Bundan dolayı tarihi olarak, emperyalizmin siyasi icazeti dahilinde farklı dönemlerde oluşan küçük Arap devletlerini bu şekilde korumak istemektedirler. Bu anlamda emperyalistler Ortadoğu halklarının çıkarlarının karşısındadırlar. Saddam'a karşı çıkışları emperyalist çıkarları gereğidir ve riyakarcadır.

Bunu bir iki örnekle aydınlığa çıkaralım. Saddam uluslararası ilişkiler hukukunu, halklar hukukunu ve insan haklarını yeni ilga etmiyor. Halepçe ve sonrasında Kürdistan'da işlenen canavarlıklardan dünyada daha da ağır suç gösterebilinirmi? Ama emperyalistler o dönem böylesine çığlıklar koparmadılar! Tüm Kürdistanlı ulusal-devrimci güçlerin, Ulusal Kurtuluş güçlerinin, bütün halkın isteğine rağmen, kimse kalkıp ekonomik ambargodan, ablukadan, müdahaleden bahsetmedi. Onbinler katledilmesine, yüzbinler vatanlarından binbir vahşet yöntemiyle sürgün edilmesine rağmen! Hatta bazı batılı devletler ve özellikle de SB Irak'ı destekledi ve desteklemeye devam etti. Ama şimdi Kral Sabah, krallığından ve petrolünden ediliyor. Bütün dünya ABD'nin etkinliğinde feryadı basıyor. Biz bu işgal kınanmasını demiyoruz. Tam tersine, Irak kayıtsız şartsız Kuveyt topraklarından çekilmelidir. Sorun bu noktada, emperyalist ve sosyal emperyalist (sanırım, bundan böyle bu isimde gereksiz hale gelecektir, çünkü kendileri bütün dünyanın önünde klasik-kapitalist-emperyalist devlet olma durumundadırlar) devletlerin apaçık olan riyakarlığını vurgulamaktır.

Bir başka noktadan soruna yaklaşırsak, Helsinki Konferansında Gorbacov ve Bush'un açıklamaları ilginçtir. Her iki bay toplantı sonrasında "geçmişte iki süper devlet arasındaki ayrılık ve çelişkilerden dolayı bir dizi diktatörün yaşayabildiğini ve işgal eylemlerine baş vurduklarını, ancak bugün bu iki devletin bu konuda tam anlaşması nedeniyle bu tür diktatörlerin yaşamayacaklarını açıkladılar, daha doğrusu itiraf ettiler. Demek ki geçmişte her iki süper devlette emperyalist çıkarları gereği birbirlerinin egemenlik alanlarına el uzatmak amacıyla diktatörlükler yaşatıyor, bu uğurda darbe ve işgaller düzenliyorlardı. Bugünde çıkarları doğrultusunda aynı suçları anlaşarak ve bazende çelişerek işlemeye devam ediyorlar. Bu örnekte, kendi itirafları yoluyla, iki

süper devletin ve genelde bütün emperyalistlerin tavırlarının niteliğini rahatlıkla ele veriyor.

Arap devletlerinin tavırlarına gelince, onların tavırlarını da belirleyen esasta bölgedeki kendi devlet çıkarları oldu. Haliçteki küçük Arap devletleri işgalin beklenmedik şoku ile kendilerini dolaysız tehdit altında gördüklerinden ve olayın şaşkınlığı altında ilk dönemler sessiz kaldılar, ama daha sonradan Saddam'a tavrı aldılar. Genelinde tüm Arap devletleri Orta Doğu'da, işgaller gerçekleştiren ve güçlenen bir Irak'ı kendileri için tehdit unsuru gördüklerinden Saddam'a tavrı aldılar. Ancak bu tavırlarda Suriye, Suudi ve Mısır'ın tavrı daha radikal olmasına rağmen Yemen, Ürdün, Libya vb. diğer devletlerin tavrı daha ılımlıydı. Bunu etkileyen bir dizi neden olmakla birlikte, esas olarak "ılımlıların" olayı dolaysız olarak kendilerini bir tehdit unsuru olarak görmemelerinden kaynaklanmaktadır. Suriye'nin tavrı ise, bilinen anlaşmazlık ve hatta düşmanlıktan kaynaklanmaktadır. Ayrıca Saddam'ın Filistin sorunu ve Arapların emperyalizme karşı "İslami Cihadını" (!) kullanması, faşist emellerini, güzel ve devrimci daygular arkasına gizlenerek gerçekleştirmeye başlaması, anti-emperyalist şairlerle demogojiye başvurarak, arap dünyasını bölmeye kalkışmasında bunda rolü olduğunu görmek gerekmektedir. Saddam'ın bir yandan kirli emelleri için Filistin sorununu kullanması, onlara çeşitli vaatlerde bulunması, anti-emperyalist sözler sarfetmesi: bir yandan da İslami duyguların arkasına sığınması kamuoyunu ve özellikle Arap kamuoyunu yanıltmak amacıyla. Bugüne kadar bütünüyle emperyalizmin denetiminde, onun bir uşağı konumunda olan Irak; emperyalizmin rıza göstermesi halinde Irak'ın Kürdistan'ın ve Kuveyt'in bütün petrollerini ve zenginliklerini emperyalizme peşkeş çekmeye bindefa hazır. Bu anlamda onun bu anti-emperyalist "aslanlığına" aldananlar, bütün olan gerçeklere karşı eğri aldanıyorlarsa, en az onun kadar Ortadoğu halklarına karşı suç işlemiş sayılırlar. Kuveyt işgali ile birlikte ortaya yeni bir petrol krizinin doğacağını tüm güçler bildiğinden, devletler siyasal tavırlarını bu krizin sonuçlarına göre de belirlemeye çalıştılar. Petrol krizinden bütün dünya ülkeleri etkilenmesine rağmen, en çok ekonomisi petrol ithalatına bağımlı olan devletler ve geri kalmış ülkeler etkilendi. Türki-

ye, Pakistan, Hindistan ve diğer ülkeler bunlara örnektir. Oysa bu kriz, kendisi petrol ülkesi olan bir dizi ülkenin de reaktif olarak işine yaramaktadır. Örneğin, SB, Çin, İran bunlar arasında sayılmaktadır. Aynı şekilde göreceli olarak borsa krizinden de üstün çıkma yolundadır. Bütün bunlardan dolayı diğer etkenlerde olmakla birlikte, SB ve Çin gibi ülkeler sorunun uzamasında hiç bir sakınca görmemektedirler. Bu anlamda Güvenlik Konseyinde yalpalamalara yol açan siyasal tavırları gözlemlendi. Yine batılı emperyalistlerin de gerek Orta Doğu'daki çıkar çatışmalarından dolayı, gerekse de genelde aralarında var olan çelişkilerden dolayı farklılıklar gösterebilen tavırlarını gözlemek mümkündür. Fransa ve Almanya'nın tavırları buna örnektir.

Irak'ın çağın ve aklın dışında kalan en barbar yöntemlerle sömürge boyunduruğunu Kürdistan'ın güneyi üzerinde idame ettirmesi, ister istemez Kürdistan sorununu gündeme "yeniden" (!) getiriyor ve Kürdistan sorunu bir dizi devletin tavrında önemli bir rol oynuyor. Bunların başında sömürgeci devletler ve özellikle de Türkiye gelmektedir. Emperyalist devletler açısından da durum böyledir. Türkiye bir yandan ekonomik bunalım ve tırmanan enflasyonuna bir çare bulmak, batıyla (özellikle ABD ve Ortak Pazar'la) ilişkilerini daha da iyi bir şekilde düzenlemek için durumu fırsat bildi. NATO içinde önemi azaldı denilirken, Türkiye'nin önemi yeniden keşfedildi (!) Kürdistan ve Türkiye'de halklar üzerinde kanlı bir dikta uygulayan Özal rejimi, Türkiye'de ve özellikle Kürdistan'da halkın nefretini kazanıp tecrite gittiği bir dönemde, politik kişilgi için bu olaya sarılıp, onun etrafında istismara başvurduğu gibi; uşakça bir tavrıyla Batıya dilencilige çıktı. Bu sorunun batıyla ilgili bölümlü... Diğer taraftan, her zaman olduğu gibi, Kerkük ve Musul'un işgali üzerine çığırtañlıklar tekrar başladı. "Misak-ı Milli'ye, Kerkük ve Musul'un yani Güney Kürdistan'ında dahil olduğu üzerine ırkçı-faşist emeller tekrar gündemleştirildi. Diğer taraftan "ABD-Kürdistan" üzerine çağrışım ve spekülasyonlar yaygınlaştırıldı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ni bu temelde karalama ve gözden düşürmeye çalıştılar. Bütün bunların dışında, Türkiye'nin büyük bir korkusu vardı. Sınırların değiştirilmesi, hangi yolla olursa olsun, Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan yolunda büyük

halk patlamasına yol açabilirdi. Ne olursa olsun bu durum engellenmeliydi. Türk basınına bakıldığında sorunun en göze çarpan yönü buydu. Bu nedenle, Türkiye ne olursa olsun bugünkü sınırları korumalıydı. Bu herşeyden daha önemliydi! Kürdistan halkı karşısında Türk Devleti bir kez daha en azılı düşmanı olduğunu ortaya koydu. Bu amaçla ABD ile bütünüyle anlaşmanın yollarını aradı. "Yekıttı Niştimani Kürdistan'ın lideri, Sayın Celal Talabani'nin ABD'ye gidişi konusunun büyük fırsatlar kopararak, akla gelebilecek her türlü ihtimalin üzerine gitmeliydiler (!) ve bunu da yaptılar. Açıkça anlaşılıyor ki, sömürgeci faşist Türk Devleti için önemli olan, Kürdistan sorununun kendi ırkçı-sömürgeci çıkarları temelinde halledilmesidir. Bunun içinde mümkün olduğu ölçüde, eski durumun değişmemesi doğrultusunda çalışmaya atılmaları gerekmektedir. Kürdistan sorununu gündemin dışında tutmaları gerekmektedir. Tüm bunların yanı sıra, Orta Doğu'da haritanın değişmesi durumu gündeme geldiğinde, Türk Devletinin iradesi dışında -Güney Kürdistan (Kerkük, Musul, Süleymaniye) üzerine olan sömürgeci emellerini gerçeğe dönüştürmeye çalışacaklardır. Özal dahil tüm faşist Türk yetkilileri bu amaçlarını açıkça ilan ettiler. Dolayısıyla, Türk Devleti Orta Doğu'daki koşulların değişmesine bağlı bir şekilde sömürgeci siyasetlerini hayata geçirmeye çalışacaklardır. Kürdistan sorununu dahil etmezsiniz, son ana kadar Körfez krizinden en karlı çıkan ülkelerin başında Türkiye ve Mısır gelmektedir. Bu batının Türkiye ve Mısır'a verdiği önemden kaynaklanıyor. Özal ve Mübarek iktidarlarında bu durumu kendi siyasal geleceklerini ve prestijleri için ve ülkedeki muhalefeti bastırmak için kullanacaklardır. Batının üzerinde önemle durduğu bir başka ülke de Ürdün'dür. Ürdün, Orta Doğu'da Batı'ya yakınlığıyla bilinmektedir. Körfez krizi döneminde ise, kelimenin gerçek anlamıyla, Batı ile Saddam arasında ne yapacağını bilmez bir durumda, arada, gidip gelmektedir. İlginç olan bir tavrı da Filistin'li örgütlere aittir. Halepçe katliamını gerçekleştiren, faşist cani Saddam'ın yanında hemde katliam döneminde, tavrı alan Filistin'li örgütler halklar nezdinde olumsuz bir konuma düşüp prestijlerini kaybettiler. Bu gün de insanlık değerleriyle bir ilişkisi bulunmayan Saddam'dan yana tavrı takınmalarına siyaset adına anlam

vermek olanak dışıdır. Arap devletlerinin hemen hemen bütünü emperyalizmle şu veya bu oranda bağımlılık ilişkileri içinde ve hatta önemli bir kesimi petrol zenginliklerini emperyalizme peşkeş çekecek ölçüde uşaklık ilişkileri içindedir. Saddam'da bu uşaklardan biridir. Bir iki yıl öncesine kadar tüm siyasi güçlerin yayınlarında Saddam-Emperyalizm bağlantısı üzerine sayfalar dolusu yazıyla karşılaşmak sanki bir zorunluluktur. Ayrıca aynı Arap ülkeleri, Kuveyt, Suudi ve diğer Haliç ülkeleri Filistin'e en çok yardım eden devletlerdi. (Filistin son üç yıldır Arap Zirvesinin kararına rağmen, bu devletlerin yardımı kestiğini iddia ediyor.) Ancak Saddam'ın bu güne kadar Filistin için yaptığı kayda değer hiçbir şeyde bulunmamaktadır. Emperyalizmin sadık bir uşağından da aksi bir tavır beklemek mümkün değildir. Ama Saddam ne yaptı? Kuveyt'i işgal amaçlarına başladı. Son kısa dönemde Filistin halkının Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yardım; onun savunucusu görünme gibi kutsal ve yüce ilkeler arkasına gizlenerek, kötü emellerine ulaşmayı denedi. Bu nedenle, Saddam işgal ve ilhakçı çıkarları gereği anti-emperyalist pozlara büründü. (Hemde bin yıllık devrimci (!!!) imişçesine) Türkiye'de Kürdistan'da ve Ortadoğu'da bazı akli yetmezlerde "anti emperyalist Saddam(!)"larının yanında şu yada bu şekilde yer aldılar. Devrimcilik adına onur kırıcı bir davranış.... "Bir kez Ortadoğu'da emperyalizmin çizdiği harita değiştirilirse, bu emperyalizmin çıkarlarına karşıdır." Buradan hareketle her değişime yol açan gelişmeyi, Aristo mantığı ile "devrimci ve anti-emperyalist"likle açıklamak saçmalaktır. Çünkü dünyada Sosyalizmin güçleri ile kapitalizm, ezilen halklarla emperyalizm arasındaki çelişki bir dizi 'umut kırıklıklarının' aksi iddialarına rağmen, hala dünyadaki ilişkilerin esasını belirlemesine rağmen, bütün ilişkileri bu ilişkiler belirlemiyor. İkinci dünya savaşı dönemini kısaca hatırlarsak bu durumu rahatlıkla kavrarız. Saddam'da Ortadoğuda sağa sola tehditler savuran, işgaller peşinde koşan yerel bir faşist diktatör. Devrimciler ve demokratlar belli insanlık değerlerine sahip çıkmak zorundadır. Saddam gibi bir faşist caniden, Halepçe katliamını gerçekleştiren bir katikden anti emperyalist tavır beklemek, ona halkların ulusal kurtuluşuna yardım eden vasıflar yüklemek, Saddam'a büyük bir hizmet olduğu gibi,

devrimciliğe, demokrasiğe ve de insanlığa karşı işlenmiş bir suçtur. Çünkü böyle bir şeyi Saddam'dan beklemek varolan ayrı özelliklerine rağmen, Hitler gibi bir faşistten devrimcilik beklemek gibi bir şeydir. Kürdistan Devrimi bu gün Orta Doğu halklarının devrim mücadelesinin merkezinde yer almaktadır. Esasında bu devrimin karşısında yer alan sömürgeci güçlerden böyle bir davranış beklemek mantık dışıdır. Saddam'ın işlediği bütün insanlık suçlarını bir anda unutuveren "siyaset madrabazlarımıza"(!!!) gerçekten şaşıyorum. Hangi mantıkla Kürdistan Devrimine karşı işlenen bu insanlık değerlerinin düşmanı suçlar bir çırpıda unutuluyor ve Kürdistan Devriminin ölüme geçiliyor.

DEVİRİMCİ TAVİR

Olayı irdeledik. Orta Doğu'da insanlık değerleriyle hiçbir ilişkisi kalmamış bir faşist diktatörün; Kürdistan Devrimi'ne karşı suç işleyen bir diktatörün kendi karşı devrimci çıkarları sonucu, bir başka devletin (bu devlet emperyalizmin rızası ve düşüncesiyle de oluşsa, çünkü Irak'ta aynı nitelikli olarak emperyalistler tarafından yaratılan suni bir devlettir.) egemenliği sona erdirerek işgalciliğe, ilhakçılığa başvurmasıdır. Bu olay I.Dünya Savaşı döneminde emperyalizmin, halkları bölerek oluşturduğu "manda", daha sonrası yerel işbirlikçi devletlerin kendi aralarında ve emperyalizmin arzusuna aykırı olarak cereyan etmektedir. Dolayısıyla Batı'nın bu gün insan haklarından yana tavır alış sahtedir ve görecelidir. Çünkü Ortadoğu'yu kendi çıkarları temelinde ve halkların iradesinin dışında küçük küçük devletlere bölen emperyalizmin kendisidir ve bu anlamda bu durumdan kendisi suçludur. Bugün de Filistin ve Kürdistan halklarının Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin karşısında emperyalizm durmaktadır. Saddam faşistini yaratan da yine emperyalizm ve sosyal emperyalizmidir. Bu anlamda Orta Doğu'da halklar devrim yoluyla emperyalizmi alt etmedikçe sorunlar bitmeyecektir. Diğer yandan faşist Saddam Kürdistan ve Dünya halklarına karşı insanlık suçu işledi, işliyor. Bu nedenle, Saddam'ın insanlık aleminden silinmesi gerekiyor. Bu gün Kuveyte karşı işlediği aynı nitelikteki suç da bunu gerektiriyor. Irak kayıtsız şartsız Kuveyt'ten çekilmelidir. İşlediği suçların (Kürdistan, Kuveyt, İran da) cezasını ödemelidir. Orta Doğu'da emperyalistlerin çizdiği ha-

ritayı değiştirmek Saddam'ın değil, halkların devrimci ayaklanmasının işidir. Yani ne Saddam'dan, ne de Bush'dan yana olmak gerekmiyor. Böyle bir ikilem gerekmediği gibi, ayrıca böylesi bir ikilem halkları tehlikeye götüren bir saçmalaktır. Güçleri ve ezilen halklara karşı işlediği suçlar açısından farklılıklar arz etmesine rağmen iki karşı devrim cephesinin karşı karşıya getirilmesidir. Bundan dolayı ABD ve Irak arasında çıkacak savaş gerici ve karşı devrimci bir savaştır ve ezilen halkların zararınadır. Bu gerici savaşa karşı Kürdistan, Filistin ve diğer Arap halklarının devrimci savaşını çıkarmak gerekir. Ezilen Kürdistan ve Filistin halklarının özgürlük ve bağımsızlık hedeflerine ulaşan iradelerini çıkarmak gerekir. Bu nedenle Irak'ın işgal ettiği tüm topraklardan çekilmesini savunurken, ABD denetimindeki emperyalist güçlerin Ortadoğu'dan çekilmesini savunmak gerekmektedir. Tam da bu noktada, Türkiye ve Kürdistan'da bir dizi siyasal gücün bilinçli ya da bilinçsizce göz ardı ettiği sorun Güney Kürdistan'daki Irak işgal güçleridir. Kuveytin işgalini kınayanlar, neden Kürdistan'daki işgali kınamıyorlar? Kuveyt'ten işgal güçleri çekilsin de neden Kürdistan'dan çekilmesin? Kürdistan'daki işgal güçleri daha eskiye uzandığından mıdır? Böyle bir neden siyaset adına gülünçlük olduğu gibi, Kürdistan düşmanlığıdır. Güney Kürdistan'daki işgale karşı siyasal güçlerin tavır, körfez krizinde sahtekarlıkla-samimiyetin denek taşıdır. Irak'ın Güney Kürdistan'daki işgalinin son bulmasını savunmayan güçler körfez krizinde samimi olamazlar. Ezilen halkların dostu olamazlar.

Kürdistan sorununun Irak'ın bir "iç meselesi(!)" olduğunu iddia eden güçlerle tartışmak ise abese kaçacaktır. Sömürgeci ve Ulusal Kurtuluş sorunları, dünyamızda sadece M-L ler tarafından değil, ama tüm siyasal güçler tarafından artık uluslararası bir sorun olarak değerlendirilmektedir.

Savaşa karşı halkların devrim bayrağını yükseltirken; bu mücadeleyi değişik alanlarda yükseltmek gerekmektedir. Savaşın getirdiği baskı ve zulme karşı savaş ekonomisinin emekçi halka yüklediği ekonomik baskıya karşı, halkların günlük taleplerinden hareketle, somut sorunlar üzerinde yerinde ve mantıklı devrimci şiarlarla kitleleri devrim saflarına çekmek gerekir. Aynı şekilde

diplomatik alanlarda da devrimci sa-
vaşımı yürütmek gerekir. Kaldı ki, şu
anda Saddam gibi bir diktatörün, bütün
uluslararası kuralları çiğneyerek, Ku-
veyt işgaline göz yumulur, buna izin ver-
rilirse; bir başka zaman bir başka dik-
tatorün önü açılmış olacaktır. Türk Dev-
leti, Kıbrıs'ta yaptığı 15 yıllık işgalden
sonra, Kuzey Kıbrıs'ı vilayeti yapmaya
hazırlanıyor. Bu sadece örnektir. Bu ne-
denle, devrimci diplomasiyi de Halk-
ların devrim davasının hizmetine suna-
rak, bu tür işgalleri engellemek gerek-
mektedir. Hiç bir emperyalist devletin
denetimi olmaksızın, uluslararası kuru-
luşların etkinliğiyle gerekli tedbirler alın-
arak Kuveyt'in işgaline son verici önlemlere
girişilmelidir. Sadece Kuveyt işgali değil,
Kürdistan ve Filistin'deki işgale son
vermek amacıyla da diplomatik alanda devrimci
çalışma yürütülmelidir. Halkların iradesi ve
devrim çıkarları doğrultusunda güçlü bir
mücadele gerekmektedir.

GÜNEY KÜRDİSTAN'DAKİ DURUMA KISA VE GENEL BİR BAKIŞ

Kürdistan'da sömürgeci ve ırkçı
devletler Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz
karşısında yenilgiden kurtulmak için
sürekli çağdışı vahşetle, özellikle de son
yıllarda kimyasal silahlara başvur-
muşlardır. Bunların içinde bütün dünya
ve insanlık için utanç kaynağı olan Halepçe
katliamı etki ve tepkileriyle, bir dönümü
oluşturuyordu. Halepçe Katliamında 70.000
lik şehirde 10.000'e yakın insan kimyasal
silahlarla, işkence çekirilerek katledildi.
300-350 bin dolayında insanımız, kimyasal
silahların mezaliminden kaçarak, Türkiye ve
Iran "sınırlarını" zorlamış ve kendi ülkesinde
mülteci olmak zorunda bırakılan "ilk hak
unvanını" ! da da kazanmak (!) zorunda
bırakılmışlardı! Göçmen ve mülteci durumuna
düşen halkımızın yaşamı da, bütün dünya
kamuoyunun bilgisi dahilinde olduğu üzere,
içler acısıydı ve hala da öyledir.

Irak'ta BAAS faşizmi, Halepçe katliamından
sonra, Kürdistan sorununu bütünleriyle
çözümlenmek amacıyla, bugüne kadar biline
gelen en insanlık dışı sömürgeci-emperyalist
tecrübeyi fersahlarca geride bıraktı. Vietnam,
Ceza-yir, Kongo ve Madagaskar'daki anti-
sömürgeci ulusal kurtuluş mücadelele-
rinden "sömürge-köy-kent"lerini hepimiz
hala anımsarız. Ulusal Kurtuluş Sa-

vaşı ile emekçi ülke halkı arasındaki or-
ganik bağı koparmak, Ulusal Kurtuluş
Savaşlarını tecrit etmek ve bu yolla Ulu-
sal Kurtuluş Savaşçıları ablukaya alma-
k amacıyla, köyler ortadan kaldırılarak,
sömürgeci denetimin kolay olabileceği bir
alandan birleştirilerek büyük köy-kentler
oluşturuluyor. Bugün bu sömürgeci siyasa
Kürdistan'ın dört bir tarafında uygulan-
maktadır. Irak yönetimi de 1975 deki yenilgi
sonrasında sınır boylarında 30 'km lik şeridi
birden boşaltarak, halkımızı Arap çöllerinde-
ki kamplara doldurmuştu. Ancak 1976 dan
sonra gelişen mücadeleye sayesinde, Peş-
merge savaşı sayesinde, bu alanlarda tekrar
yaşam başladı. Peşmerge savaşı bu alan-
lardan hareketle ülkenin önemli kırsal kesim-
lerini ve bazı küçük şehirleri kontrolüne
geçirdi. 1988 e geldiğinde Güney Kürdistan'
ın bu önemli kesimi, kısmen şura ve kısmen
meclis sistemiyle demokratik bir düzen
oluşturulmak koşuluyla Peşmerge Ordusunun
denetimindeydi. Ama Saddam canisi, Halepçe
jenosidinden sonra bu kez tek tek kom-
polar oluşturmakla kendisini sınırlamadı;
bütün Kürdistan kırmı insandan boşaltmakla
da kalmadı; küçük şehirleri de ortadan
kaldırarak boşalttığı nüfusu Süleymaniye,
Kerkük, Erbil, Dilhok hattı boyunca uzanan
uluslararası ticaret yolunun çevresinde
kamplara doldurdu. Böylece bu hat dışında
Kürdistan'da yaşam durdu. Bütün ülke
belirtilen büyük şehirler dışında insansız
kaldı ve tahrip edildi. Zengin ve verimli ziraat
alanı olan Kürdistan'ın güneyi bir anlamıyla
"bütünüyle öldürüldü". Saddam tarım alanındaki
bütün bu zenginliklerden vaz geçme pahasına,
bu vahşeti hayata geçirdi. Bütün ülke halkı
kamplara dolduruldu. Güney Kürdistan'daki
siyasal yetkililere son durumlar, devrim sorun-
ları, sosyo ekonomik yapı, sınıflar analizi ile
ilgili sorduğunuzda, haklı olarak şu cevabı
alabilirsiniz: "Hangi sınıflardan, hangi sosyo
ekonomik analizden bahsediyorsunuz? Ülkede
kırsal alan denilebilir şey yok, kamplara dol-
durulan "kamp insanları" var, ayrıca sayısı
üçyüzünü bulan ve devletin terör yoluyla
mülislettiirdiği 'Çahş'lar ve de şehirler var.
Analizi bunun üzerine yapmak zorunda kalı-
yorsunuz!" Bütün bu gelişmeler oldukça olu-
msuz bir durum yaratmıştır. Sömürgeci propa-
ganda, bütün olup bitenlerin müsebbibi olarak
Kürdistan'daki ulusal yurtsever güçleri göster-
mekte, psikolojik savaşla kitlelerin moralini
çökertmeye çalışmaktadır.

Güney Kürdistan'daki parti ve örgütler yeni durumu koordineli ve uyumlu bir şekilde değerlendirerek, gerekli dersleri çıkarmaya çalışarak, bütün bu sömürgeci teröre rağmen savaşı değişik şekillerde sürdürmeye çalışıyorlar. Esas olarak şehirlerdeki örgütlenme ve partizan savaşı taktiklerine başvurmaktadır. Partizan savaşı içerisinde de oldukça güçlü partizan eylemlerini cephe ve tek tek örgütlere ait basın ve yayın organları zaman zaman duyurmaktadırlar. 88' öncesinde şehirlerin alınmasına, yüzlerce, hatta bine varan düşman gücünün bir kezlik savaşta yok edilmesine karşılık; bu gün bu sayı onlar düzeyindedir. Bütün bunlara rağmen G.Kürdistan'da gelişen ulusal devrimci mücadele uluslararası boyutlarda yeterli yankı ve desteği bulamamakta, dünya kamuoyunu bilgilendirilmemektedir. Bu önemli eksikliğin değişik nedenleri bulunmaktadır. Bu sorun, şu anda konumuzun dışında, ancak mutlaka giderilmesi gereken bir eksiklik.

Irak-KDP, Yekitiya Niştimani Kürdistan gibi iki ana gücün dışında Hizbi Sosyalist Yekigirtiya Kürdistan-Irak, PASOK (Parti Sosyalist Kurd) ve IKP'nin Kürdistan bölümünden (seksiyonundan) oluşan Kürdistan Cephesi bir bildiri ile Kuveyt işgali konusunda hemen tavrını belirledi. Kuveyt işgalini kınayan Amerikan güçlerinin Orta Doğu'daki konumlandırılmasına karşı çıkan ve Kürdistan'da da işgalci güçlerin çekilmesini, yaşamın yeniden örgütlenmesini ve gerçek otonominin sağlanmasını talep eden özet tavrı takındılar. Yani hem batıcı tavrı eleştirip, batıcı güçlerin ortadoğuda konumlandırılmasına karşı çıkarken, hem de Irak'ın işgalini protesto edip, Kürdistan'a tavır geliştirdiler. Ama aynı şekilde görüşmelere de karşı olmadıklarını vurguladılar. Görüşmeler içinde tüm siyasal tutukluların affını, toplama kamplarının dağıtılmasını; tüm Kürdistanlıların topraklarına geri dönüp yaşamı yeniden örgütlenmesini önşart olarak görmekte-
diler. Güney Kürdistan'da Kuveyt işgali ile birlikte yeni koşullar oluştu. Bu koşullardan dolayı Kürdistan'lı yurtsever güçler olanak ve koşulları iyi değerlendirerek, gerek ulusal, gerekse uluslararası düzeyde ulusal Kurtuluş Savaşını yükseltmelidirler. Bütün devrimci çalışma ve mücadele biçimlerini hareket geçirmeli ve Kürdistan'da iktidar olmaya yönelmelidirler. Bunun koşulları da bir dizi güçlülere rağmen mev-

cuttur. Özellikle partizan müfrezelerini doğru ve uygun bir şekilde mevzilendirmek; şehirlerde kitle eylemleri 'Serhildan'a hazırlık yapılarak uygun ve zamanında harekete geçirilerek, Kürdistan halkının yıllardır özlemini çektiği, özgürce kaderini belirlemesi ve kendi iktidarını oluşturmaya yönelmelidir. Diğer taraftan siyasal gelişmelerin seyrine bağlı olarak G.Kürdistan'lı siyasal güçleri zor günler bekleyebilir. Cezayir antlaşmasını aynen kabul edeceğini Saddam'ın açıklamasından sonra, İran-Irak anlaşması gündeme geldi. Saddam sekiz yılda kazandıklarını bir günde kendi eliyle vermiş oldu. Bu elbette İran için önemli bir gelişme ve yengidir. Irak askerleri işgal ettikleri bölgelerden geri çekildiler ve esirler değişmeye başladı. Bu arada karşılıklı olarak rakiplerinin muhalefetine verdikleri desteği son verme durumunda siyasal güçler arasında tartışılmaya başladı. Ancak bu konuda kayda değer bir adım atılmış değil. Fakat görülen odur ki, İran bu konuda da işi uzatmaya yolunu deniyecek, siyasal gelişmelerin seyrine göre tavır takınacaktır. Bu neden böyledir? Birincisi, petrol krizinin uzaması, bir petrol ülkesi olarak İran'ın lehinedir. İkincisi, büyük olasılıkla Saddam'ın gidici olduğu noktasında siyasal güçler inanmış bulunmaktadır. İran'da böyle bir gelişmeyi beklediğinden, olayı gelişmenin seyrine bırakacaktır. Tüm bunlara rağmen, şunu da görmek gerekir; zayıf bir olasılık olmasına karşın 75 Antlaşması uygulanırsa Kürt siyasal güçlerini yeni bir sürgün ve bunun getirebileceği dağınıklık beklemektedir. Bu nedenle bu sonuç mutlaka engellenmelidir.

SADDAM HALEPÇE'DE YARGILANMALI, KÜRDİSTAN VE FİLİSTİN BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜKLERİNE ULAŞMALIDIRLAR!

Saddam yıllardır, Ortadoğu'da

halkların başına bela olan bir faşist diktatördür. En son Kuveyt işgalinde gösterdiği, 'O' diktatörlüğünün öntünde hiç bir sınır tanımamaktadır. Bütün dünyayı karşısına almaktadır çekinmemektedir. Bir dizi siyasal çevre tarafından "Ortadoğunun Hitleri" olarak görülen, Saddam'da aynen Hitler gibi yargılanmalıdır. Saddam en büyük suçu Halepçe'de işlediğinden dolayı Onu Halepçe'de yargılamak gerekmektedir. Halepçe'yi yeniden inşa ederek, Kürdistan'lı devrimci ve demokrat hukukçuların denetiminde, uluslararası bir mahkemede onu ve tüm ekibini yargılamak gerekir. Bu talep sadece Kürdistan halkının talebi olduğu için böyle olmalıdır demiyorum. Bu yargılama öylesine ve öyle bir yerde yapılmalı ki; Halepçe jenosidinden dolayı, insanlığın ve tarihin yüzüne çalınan bu leke bütünüyle olmasada kısmen silinebilmelidir. Gelecekte böyle suçların işlenmemesi için tarihe ibret olarak geçmelidir.

Kuveyt işgalinden sonra bir dizi siyasal çevre haklı olarak, Saddam'ın büyük bir aptallık ettiğini ve iktidarının mutlaka yıkılacağını düşünüyorlardı. Ancak olaylar her zaman klasik bir biçimde gelişmez. Bu nedenle Saddam ve Irak'ın geleceği üzerine önsözlerde bulunmak mümkün olmasına rağmen; bunu siyasal spekülasyon düzeyinde düşünmemek gerekmektedir. Çünkü siyasal gelişmelerin geleceği bu gelişmeler içinde çatışan güçlerin ilişki ve çelişkileri ve ayrıca dünyada önceden kestirilemeyecek bir dizi ilişki ve çelişki tarafından belirlenmektedir. Bu nedenle hangi siyasal emenlerin ve güçlerin gelişmenin seyrini etkileyeceğini kesin bir şekilde öngörmek olası değildir. Saddam şu anda dünyadaki siyasal güçlerin tümünü karşısına almış durumda. Batı kendisine bağlı dediklerinden çıkmayan uysal bir iktidarı Irak için düşünmektedir. Bu nedenle Saddam'ın büyük bir olasılıklarda gidici olduğu doğrudur. Zayıf bir olasılıkla Saddam'ın kalma du-

rumu olsada, bu durumda Saddam'ın diktatörüne uzuvları budanacak, Saddam ve iktidarı kabul edilebilir duruma sokulacaktır. Yani Demokrasi ve Kürdistan sorununda değişiklik olmasın, böylesi bir durumda kesin gözyle bakılmaktadır Bir diğer zayıf olasılık da sınırların değişmesi olayıdır ki, tüm güçler kendilerini bu duruma çok iyi hazırlamaktadırlar. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçleride hudutların değişmesinin tekrar sömürgeci ve emperyalistlerin çıkarına olmasını istemiyorlarsa, mutlaka bu değişikliği Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü doğrultusunda değiştirmek için hazırlanmalıdırlar. Bu hazırlık sadece G.Kürdistan'lı güçler açısından değil aynı zamanda bütün Kürdistan güçleri için de zorunludur. Kuzey-Batı Kürdistan, Türk Devletinin Kerkük ve Musul tizerine işgalci planlarının da düşünerek ve onu boşa çıkarmak şeklinde mücadele etmek zorundadır. İçinden geçtiğimiz dönemin önemini iyice kavrayarak ülkede ve dışarda bütün mücadele araç ve biçimlerini kullanarak, son duruma kendimizi hazırlamalıyız. G.Kürdistan'a bu konuda gerekli desteğin sağlanması aynı şekilde zorunludur. Türkiye ve diğer bölge devrimci güçleri Kürdistan ve Filistin Bağımsızlık Devrimlerine bu dönem en aktif desteği her yönüyle sunmalıdır. Çünkü bu devrimler bölge ve dünya devrimleri için önemli katkılar olacaklardır. Şurasını çok açık bilmek gerekirken, Kürdistan ve Filistin sorunu çözümlenmeden Ortadoğu'da barışa ulaşmak hayaldir. Emperyalistlerin çizdiği sınırlar halkların iradesi ve devrim mücadeleleri doğrultusunda değiştirilmediği müddetçe Ortadoğuda barış mümkün değildir.

20 Eylül '90

S. ZİME

ala yekîti
Oku-Okut
Destekle!

KUVEYT EYALETMİ-ÜLKEMİ?

Tarihçe; 19 y.yılda dünya çapında yayılan İngiliz hegemonistleri birçok ülke ve bölge gibi Kuveyt toprak parçasını 1889 da yapılan "İngiltere Kuveyt anlaşma"sıyla "himayesine" alarak müstemlekesi haline getirdi. İngiliz hegemonyacıları Osmanlı Türk imparatorlarının sömürgeleştirdikleri ülkelerde Türkleri sonradan tasfiye edip devre dışı bırakmak için o dönemde diğer ülkelerde olduğu gibi Türkün Kuveyt'teki "hükümlerlik hakkı"nı götürürde kabul ettiler. Emperyalist batının dünyayı sömürgeci haline getirme savaş ve rekabetinin politik ve ekonomik imkan ve safhası kapanıp tükendiğinde dönemin emperyalist süper güçleri ve sömürgeci ülkeler (Portekiz, İspanya, Çarlık Rusya, Osmanlı Türk İmparatorları vs.) her birisi sorunu kendi lehine silah ve askeri güçle çözmeye sarıldı. 1. Dünya harbi diye adlandırılan kanlı, katliamcı ve çapulcu fetihlere giriştiler, söz yerinde ise sözkonusu emperyalist güçler dünyayı ve halkları ateşe verdiler. Sonuç milyonlarca suçsuz kitlelerin katledilmesi, birkaç kat sakat, milyonlarca sürgün (Sadece Avrupa ve Balkanlarda 9 milyon) değeri parayla ölçülmez, onarılmaz kültürel katliam, trilyonları aşan savaş harcaması, ekonomi ve tabiatın tarif edilmez tahribatı ve birçok halkın ve ülkenin haydutça bölünüp parçalanması insanlığa karşı girişilen belirlenmiş katliamların ardından güçsüz halkları tamamıyla "böl, parçala, hükmet") taktiğinden hareket eden emperyalist güçler birçok nedenden dolayı (halkların dini temelde dahil) hertürlü özgül motifle tepki göstermesi, Ekim devriminin yankısı, savaş harcamaları, tüm ülkelerde resmen kendi personel askeri gücünü bulduramama, bir birlerine karşı yapılan kışkırtmalar, deşifre olmaları, kendi ülke toplumunda savaş sürecinde halktan desteğin azalması vs.) bu halkları ve diğer sözde "bağımsız" ülkelere yeniden hükmedip sömürmek için metropollerde yürütülen diplomatik savaşlar "...konferans ve anlaşma ve barış görüşmeleri" sıfatı altında yürütüldü. Bu toplantılarda Asya, Af-

rika ve Latin Amerikanın güçsüz önderliksiz (burjuva milliyetçiliği anlamındaki) ülkeler yeniden paylaşıldı. Örneğin Kürdistan dörde bölünerek doğu kesimi Rus Çarlığının kazak süvari birliklerinde paralı askerlik yapan Rıza Han (Şah'ın babası)'a kuzeyi Türklere, güneyini İngilizler yıllarca karadan ve havadan yürüttükleri savaşa ve katliam ve diplomatik manevralarla ulusal kurtuluş hareketini bastırdıktan sonra kuklaları Irak arap haşimilerine, güney batısını da Fransızlar "Suriye"deki kukllarına devrederek 4'e, Arabistanı 19'a, Çini 5'e, Belucileri 3'e, Paştunileri (Afganistan, Pakistan sömürgeleştirilmiş) 2'ye, İrlanda'yı 2'ye, Afrika'daki bir çok ülkeyi de birden fazla parçaya bölerek birbirlerine ve halklarına düşman kukla usakllarına teslim ettiler. Birinci ganimet ve paylaşım savaşında köleleştirdikleri düzinelerce halkı ve sömürdükleri onca ülkeyi az ve dar görüp "Vatan ne Türkiyedir ne de Türkistan, vatan türkün hakim olduğu bütün cihan yani Turan" ihtirasıyla yanıp tutuşan Türk barbar sömürgeci yeniince bir çok ülke ve bölge gibi Kuveyt'de İngilizlerin payına düştü. Savaştan sonra Alman emperyalizmi her ne kadar Kuveyti askeri uzmanlarından Fritz Grobb vasıtasıyla İngiliz'lerden kapma girişim ve manevralarına girişmişse de başaramamıştır. İngilizler Arabistan'ın değişik bölgelerinde hakim olan aşiret ve kabile reislerini seçerek nasıl kurdukları "devletleri" bunlara terkettiyse Kuveyt'te ta o zamana kadar 159 yıldan beri Kuveyt kabilelerinin reisliğini yapan el Sabah ailesine dokunmadılar. Zaten bu aile daha öncede Türk Sultanları tarafından Basra Valiliğine atanıp "Kaymakamlık" unvanını taşıyordu. İngiliz emperyalistleri Kuveyt'in parçası olan diğer bölgeleride (örneğin Irak, Hicaz ve bugünkü Suudi Arabistan (Siz Suudi Amerikan anlayın)) birer "devlet ve ülke" halinde "bağımsızlaştırdılar"! 1914 de şeklen "bağımsızlaştırılan" Kuveyt, İngilizlerce 1961 de resmen "bağımsız"lığa kavuşturuldu. Bu "bağımsız"lıktan hemen 6 gün sonra dönemin feodal faşist "ge-

nerali" Abdülkerim Kasım yeniden Kuveyt'in Irak'ın ayrılmaz bir parçası olduğunu beyan ederek Irak'a katılması gerektiğini ileri sürdü. Kasım diktatörü Kuveyt'in "devlet" oluşunu İngilizlerin bir oyunu olduğunu (sanki Irak değil) iddia ediyordu. İçerde ve dışışleri bakanlığının vasıtasıyla hazırladığı beyanat, propoganda ve diplomatik manevralarla kendi lehine kamuoyu oluşturmaya çalışıyordu. Sömürgeci Kasım celledinin amacı önce Kuveyt'teki petrol yataklarına el koyarak güçlenmek, sonrada Suudi ve Bahreyn gibi zengin bölge petrol yataklarına hakim olma. Kuveyt bir sıçrama tahtasıydı. "Arap Birliği" girişimleri, içerde kendine bağlı muhalefet örgütlenme, dışarda Kuveyt'in Irak'ın bir parçası olduğunu kabul ettirme atakları sayısız girişimlerin sadece bir kaç örneğidir. A.Kasımın çıplak şiddet, gasp, çapulculuk ve tehditle diğer aşiret ve kabile devlet reislerini bertaraf ederek vaadettiği "arap birliği"nin (siz çatışan birlik anlayın) diğer rakip arap şeyhlerince onaylanmayacağı aşıkardı. A.Kasım çetesinin amacının kendilerinin sonu olacağını iyice sezen arap kabile şefleri Irak'ın tüm protesto, gizli açık tehdit ve oyunlarına rağmen figuran Kuveyti "bağımsız" bir devlet olarak tanıyıp "diplomatik" ilişkiler geliştirdiler. Feodal sömürgeci Irak "general"ini bu tür sonucu belirsiz maceralara iten nedenler vardı. Ülke derin bir ekonomik krizin girdabında yuvarlanıyordu. Politik ve sosyal istikrarsızlık ekonomik krize refakat ediyordu. Esas nedende Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin verdiği korkuyla istikrarsızlığın dışlerine kadar silahlanan Bağdat faşistlerinin had safhaya varan ve sürekli turmanan askeri harcamalarıydı. A.Kasım tiranı yığılmış sorunlardan zengin çevre kabile devletlerini işgal edip varlıklarına el koyarak kısa yoldan kurtulmak istiyordu. Fakat tüm ihtiras ve istemlerine rağmen dünya kamuoyu, içteki istikrarsızlık arap çevrelerinden gelecek tepki ve cephe gerisinde Kürt ulusal kurtuluş potansiyelinin verdiği ölüm korkusu Bağdat cellatlarını dizginledi. A.Kasım Kuveyt

sınırlarına çok sayıda asker yığarak düşünölmüş ölçütlü dozajda provakasyonlarla yetindi. Kuveyt aşiret reisleri bunun üzerine hamileri İngiliz emperyalistlerine koşarak 1961 de yenilenen "İngiliz Kuveyt anlaşması" gereğince korunmasını istedi. Bunun üzerine 1 Temmuzda ilk İngiliz askeri birlikleri Kuveyt topraklarına ayak bastılar. Birleşik arap ölkeleri taşıma uçaklarını İngiliz askerlerinin hizmetlerine verdiler. İngilizler, Aden, Kıbrıs ve Kenya daki savaş birliklerini Kuveyt de konumlandıldılar. Bunu körfeze açılan çok sayıda İngiliz savaş gemileri izledi. Her zaman kaygısız yaşamaya alışan arap şeyhleri gelişmelerden ve şaşkınlığın verdiği tedirginlikle zamanlarını heyet toplantılarıyla geçirdiler. "Arap birliğı" veya "Ligi" uzun çekişmelerden sonra Bağdat diktatörlüğün protesto ve tehditlerini bir kenara bırakarak Kuveyt hanedanıyla bir savunma birliğı oluşturdu. Tabi tüm girişimlere perde arkasından duran kraliyetçi İngiliz emperyalizmi yön veriyordu. Kuveyt bundan böyle İngiltere'nin kendi askerlerini geri çekme ricasında bulundu. Eylül ayı seyrinde Suriye, Suudi, Mısır, Ürdün ve Tunustan 3300 kişilik bir arap askeri birliğı devşirilerek Kuveyt'e yollandılar. İngilizlerin rehberliğinde Kuveyt UNO'ya Irakın saldırı tehlikesini gerekçe göstererek üye olması için başvurdu. Başvuru toplantısı çekişmeli bir hava içinde geçti. İngiliz ve bağlaşık emperyalist güçler Kuveyt üyeliğı için tavır belirtirken Sovyet revizyonistleri ve doğu bloku yabancı askerlerin bulunduğu Kuveyt'in bağımsız olarak sayılamayacağı, dolayısıyla üyeliğı kabul edilemeyeceğı bahanesiyle Bağdat faşistlerinden yana taraf tutarak, başvuruyu kullandıkları veto hakkıyla boşa çıkardılar. Bilindiğı gibi Kasım diktatörü 1963 yılında arap nazi partisi Bugünkü Baas tarafından devrildi. Baas teröristleri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının iyice kızıştığı, arap toplumu üzerinde yeterince hakim olmadığı ve dünya kamuoyunun, dolayısıyla arap kavimlerinin tepkilerinin yükselişinden hareketle Kuveyt'in bağımsızlığını tanıdığını ilan ederek diplomatik ilişkiler kurmasıyla Kuveyt UNO ya üye olarak alındı. Fakat Irak tehlikesi El Sabah hanedanlığının boynu üzerinde sürekli sallanan çifte ağızlı bir kılıç olmaya devam etti. Baas teröristleri 1973'te aniden Irak sınırlarına yakın Kuveyt "askeri karakollarına" saldırarak işgal etti. 1960'tan bu yana her

yıl verdikleri milyarları geçen dolar ve kredilerle Irak faşistlerinin hüsumından kurtulup ömrünü uzatmak isteyen El sabah şeyhlerinin tüm yaranmaları terörist Saddam'ın kansız ytreğini yumuşatmaya yetmemiştir. 14 yıl boyunca Kürdistan halkına karşı her türlü kitle kıyımı ve askeri malzeme, personel ve diğere araç ve gereçlerle vahşet uygulayan Bağdat canilerinin silahları diğere araçlara ve ırkçılarının arasında 100 milyarlar geçen dolarla besleyen yine El Sabah şeyhleri başta gelmektedir. Kuveyt çöllerinde tabiatın bağışladığı petrol "kısmet"ine konarak zenginlik içinde yüzen El Sabah'ın küçük aşireti milyonlarca yoksul arap köle halkının "beddua"sına uğradı. Zaten Kuveyt ortak olduğu batı tekellerinden ve batı emperyalist kurumlarına verdiği milyarlarca petrodolar kredilerinden dolayı diğere bedevi fakir arap kavimleri arasında hep "arap yahudileri" olarak lanetlenmektedir. İşte bundan dolayıdır ki terörist Saddamın El Sabah'ları boğma saldırısı FKÖ elebaşısı Arafat'a varıncaya kadar "savaş kahramanlığı" olarak övölmüştür. İşgalden bir hafta önce Cidde'de yapılan gizli arap zirvesi (lütfen çatışma zirvesi diye okuyun) toplantısında Saddam, El Sabah'a yönelerek; "bana hemen 14 milyar ver demesi üzerine El Sabah: hepsini birden veremem demesi üzerine Saddam sen vermezsen ben yakında kendim gelir alırım" deyip arap mitolojisine göre Saddam sadece yaklaşan tehlikeyi haber veren cebrail değil, aynı zamanda kendisinin Kuveyt Şeyhinin azraili olduğunu da bir hafta sonra gözler önüne sermiştir. Görüldüğü gibi takdiri şans ve tesadüfle Suudi Amerikana kaçarak kellesini bu kez kurtarmayı başaran El Sabah heyetinin geride bıraktığı kabilesiyle birlikte top-rağıda şimdilik tikrid-i celladlarının 19.bölgesi haline gelmiştir.

MUHTEMEL GELİŞMELER, DOĞU-BATI "YUMUŞAMASI" NIN SONUÇLARI:

Yukarıda da gösterildiğı gibi tüm emperyalistlerin ve Irak özgülünde her iki emperyalist blok beslemeleri tikriti-eflak eşkiyasını dışlarına kadar silahlandırarak (kimyasal, biyolojik silahlar dahil) kudurtulmuş bir köpek misali meydana bırakarak dünyanın diğere bölgelerinde olduğu gibi Ortadoğuda ezilenlerin ve halkımızın bağımsızlık ve toplumsal gelişme mücadelesini dünya tari-

hinde görölmemiş bir vahşetle engellediler. İşgal ettiği Kürdistan petrolünün satışından elde ettiği haddi bilinmez milyarlarca dolarla kuduzlaşan Saddam teröristi kadar, tüm dünya hakim rejimleri de verdikleri silah, yaptıkları arabuluculuk, sağladıkları ilişki ve sundukları diplomatik destekle kırımından geçirilen milyonlarca Kürdistan sakinlerinin ve tabiatının esas katilleridirler. Her gün gözlerini yeni dünyaya açan 40000 bebenin, terörist işbirlikçi rejimlerin işkence, baskı ve ekonomik sefaleti yüzünden ölkelerini terkederek mizan kuşu misali dünyanın 4 bir yanına savrulan, saati günü korku ve kuşkuyla geçen 15 milyon sürgünün (emperyalistler buna iltica lakabını takıyor), 2,5 milyar insana duvarsız bir hapishaneye çevirdiğı dünyanın, her gün operasyon, işkence ve çatışmalarda şehit edilen onbinlerce bağımsızlık, özgürlük ve toplumsal kurtuluş savaşçısının katili, Eritre, Kürdistan, Grenada, Belucistan, Makedonya, Liberya, Namibia, Falkland, Panama, Çad, Ruand, Afganistan vb. ölkeleri işgal ederek veya bölerek uşaklarına teslim eden, dünyayı ve gökyüzünü giderek yaşanmaz bir sıcak reaktör peyki haline getiren emperyalistler iş sıradan bir bekçilerine gelince hep bir korodan "Ölkelere ve halkların egemenliğı" hakkının sağmaz savunuculuğı" temposunu tutturup sırttan katil yüzlerine "uluslararası hukuk normu" maskesini taktılar. Amaç gerçek anlamda ne uşakları El Sabah'ı savunma nede beslemeleri terörist Saddam çetesini cezalandırmadır. Emperyalist haydutlar söz yerinde ise şımartıkları Saddam'ı bu maceraya cezbederek orta doğuyu fiili işgal ettiler. Doğu Avrupa'yı teslim alan batı emperyalizmi bir bütün olarak dünya halklarını sıkı bir zaptı rapt ve şiddet yoluyla daimi rehine almak için hazırladıkları çok yönlü planlarının sadece ilk adımıdır. "Dünyada yeni bir düzen kurulacak" mesajını her gün tekrarlayan emperyalist çevrelerin ve basın tekellerinin kastetmek istediğı tamda budur. "İMF, Dünya Bankası, Kuzey-Güney Komisyonu vb." emperyalist kurumlarca hazırlanıp, feodal, monarşist ve askeri diktatörlerce uygulanan sömürü reçeteleri milyarlarca emekçiyi iliklerine kadar sömürmesine, ölkenin tüm zenginlikleri talan edilmesine veya ele geçirilmesine rağmen emperyalist akbabaları memnun edecek derecede doyurmamıştır. Neticede sosyal ve ekonomik kriz sınıflar ve uluslar arasında daha da derinleşmiş, borçları bir kenara fa-

izleri ödenemez zirveye tırmanmıştır. Artan nüfus yoğunluğu, sürekli ilerleyen doğa ve çevre kıyımı (bugün iklim, tabiatın taşıyabileceğininin 3 katından fazla ısınarak hızla yaşam şartları yok olmaya yüz tutmuştur) ve milyarlarca insanın insanca bir yaşam için bastırılmış ama her zaman patlayabilecek bir potansiyel oluşu emperyalistlerin "masraf ve azami kar" mantığı gereği bir yandan belirtilen cinayetleri işlerken öbür yandan da metropollerde liberal çevrelerin ve "çevreci gurupların" sulandırılmış da olsa "yapılan doğa tahribatına karşı tabiatın intikamı" özlü propagandalarının kitlelerde çarpık geliştirdiği yüzeysel etki emperyalistleri "doğa ve hava tabakasını koruma toplantıları, Atmosferi dengede tutma sempozyumu, ekolojik komisyon Bakanlık" gibi göstermelik toplantılarda biriken sorunlar "çözüm" aramaya zorlamaktadır. Evet emperyalizm kesin bir şekilde "yeni bir dünya sistemi" kurmaya yönelmiştir. Emperyalist ve sosyal emperyalistlerin faturasını 1960 lardan beri dünya halklarına ödetmediği danişıklı doğu-batı sömürgeci paylaşım savaşları çatışmasının açık kutsal bir ittifaka dönüştüğü günümüzde işbirlikçi rejimlerin hatta PLO gibi Arap feodal şeyh çevrelerinin finanse ederek yaşattığı göstermelik örgütlerin figuran olarak fonksiyonu ve misyonu bittiği ve buna ihtiyaç duyulmadığı, dolayısıyla halkların nezdinde deşifre olduğu için dönemsel güçlülüğün verdiği çüretle başı dönen emperyalistler "keyiflerine göre yeni bir dünya" düzenini kuracaklarını ilan ediyorlar. Bu düzenin ilk kurbanları bu günkü haliyle ilk etapta ortadoğu halkları olacaktır. Geçenlerde Pentagon haydutları Liberya'yı işgal etmedilermi? Dün yani 5.10.1990 da Fransız emperyalizmi ile mini Belçika yetmeleri Ruanda (merkezi afrika)daki uşakları Hutu sömürgecilerinin başı Habyarima'yı ulusal haklar için mücadele eden tutsi halkını boğmak için takviye kuvvetleri yolladılar. Dünya emperyalist bloku milyarlarca emekçinin biriken ekonomik demokratik ve sosyal sorunlarını dolayısıyla özgür bir yaşam istemlerini çözmek bir yana açıkça çıkaracakları temsili savaşlarla (dün, sınır ihlalleri, karşılıklı hak iddia etme vs.) veya doğrudan saldırılarla birçok bölge halklarını soykırımından geçirme pervasızlığını gütmektedir. Kendilerine halkların "ölüm-kalım yetkilisi" sıfatını takan, dünya emperyalizminin sürekli propagandasını sıcak tuttuğu "nüfus

patlaması" "çevre kirliliği", "sefaletle mücadele" gibi demagojik demeçler bu kanlı ve karanlık niyetin diğer bir anlatımıdır. Günümüzde Ortadoğuya yığılan bunca ABC (Atomsal, Biyolojik, kimyasal) savaş silahını, askeri personel araç ve gereçler bu niyetin canlı delilidir. Onlar caniyane emellerinin kurbanı olarak ortadoğuda ulusal ve sosyal kurtuluş, dolayısıyla anti emperyalist savaşların yegane potansiyeli olan Kürdistan halkını hedefe koymuşlardır. Saddamı cezalandırma yaftası altında gerçek barbarlıklarını gizlemeye çalışıyorlar. Türk Bozkurt eşkiyasının salyalı köpek gibi her gün Irak'ı hedef göstererek ulumalarıda aynı amaca yöneliktir. Emperyalizm ayrıca bu karanlık emellerine varmak için sözde "kuzeydeki" (siz Kürdistan'ın güneyini anlayın) kürtleri "destekleme" paravanası altında alternatif bir çözüm hazır tutmaktadır. Şaddamla savaşa tutuşan kürtler ilk başta desteklenecek, arkasından Ankara bozkurtları suni bir bahane-örneğin sınır ihlali, hava sahanlığı, T.C. vatandaşlarını koruma vs.emperyalistlerin refakatinde Kuzey'den itibaren Kürtleri katlederek Saddam'la birlikte Kürt sorununda çözeceklerdir. (Zaten şu anda bir yandan Kürdistan'ın kuzey-güney parçasında boşaltıkları binlerce köyle kürsüz bir "tampon ve insanlardan temizlenmiş bir emniyet bölgesi" oluşturmuşlardır. Türk faşistlerinin diğer bir niyetide 1995 e kadar Kürdistan'ın Eyntab, ruha, maraş, meletye, samsur, Amed ve merdini kürtlerden arındırmadır. Bu gün Mersin de olduğu gibi bir çok yerde kurulan "kapalı kentler" bunun içindir. Bağdat Teröristinin katliamlardan sonra uyguladıkları Türk bozkurtları önceden uygulamak peşindedirler) Tabii savaş bitmeyecektir. Zaten şu andaki cepheye böldükleri arapları hem birbirine, hemde İsrail'e kırdırarak katledilecek milyonlarca emekçi halk kim yapıya gidecektir. Emperyalizm aynı senaryoyu Afrika, Uzak doğu ve Latin Amerika'da değişik motiflerle sahneleme cinayetkarlığını işlemekten çekinmeyecektir. Peki diğer emperyalistlerle tüm dünya gericiliğinin Arjantinden Honkong'a, Çin'den her iki Kore'ye, Küba'dan Nato'ya, Polonya'dan, Japonya'ya, Singapur'dan Avustralyaya kadar ve BM'e değişik düzeyde Kürt halkına karşı Saddam teröristini destekleyenlerin arasında Rusların yeri ve yaptıkları ne idi ve şimdi nedir? Bilindiği gibi Ruslar 12.000

kişilik askeri ve "sivil" personelle başından beri Kürt milletinin soykırımına fiilen katılmışlardır. Rusların yıllarca besleyip kudurttuğu zincirli köpekleri Saddam uşağına görünürde karşı oluşları bazıları için şaşırtıcı olabilir. Rus emperyalistleri görünürde "ambargo"ya katılmasına rağmen neden önce sorunun "barışçıl" çözümünden yanadır? Moskova Çarlarını halihazırda böyle ihtiyatlı davranmaya iten zorunluluklar vardır. Her şeyden önce birçok arap ülkesinde Irak misali (Etopya, Yemen, Suriye, Cezair, Libya vs.) onbinlerce askeri ve "sivil" personelleri vardır. Sosyal emperyalistler her hangi sıcak bir çatışmaya katıldıklarında sözkonusu arap rejimlerinin ve halklarının bu Rus kalabalığına karşı nasıl davranacağını kestirememektedir. Karşı devrimci Rus çarlarının ambargoya katılmasında göstermeliktir. Onlar kıvrak Şwerdnaze'nin vasıtasıyla dünya kamuoyu nezdinde Saddam'ı kınarken el altından Hindistan, Afganistan ve Yemen aracılığıyla Bağdat nazilerini donatmaya devam ediyorlar. Ruslar gelişmelerin kesinlikle sömürgeci Irak despotlarının sonu yönünden emin olduklarında Irak'ı ve uşaklarını gözden çıkaracaklardır. Çünkü Rusların "yeniden yapılanma" "yeniden yayılma anlayın), "açıklık" gibi demagojik kelimelerinin altında bambaşka dolaplar dönmektedir. Onların yayılcı politikası sadece yöntem değiştirip, yeniden düzenlenerek kendilerinin deyimiyle "yeniden yapılanma"dır. Moskova emperyalistleri tüm Ortadoğu'da enine ve derinliğine yayılmak için önce tüm arap aşiret devletleriyle özellikle Kuveyt, Umman, Katar, Bahreyn, A.Emiratı Suud. vb. ilişki geliştirme ve arayı düzeltmeye çalışmaktadır. Ruslar arap şeyhlerinin yıllık 100 milyarları aşan petro dolarlarının büyük bir kısmını kapmak için "ortak proje", "ortak banka", "ortak şirket", "ortak yatırım", "ortak araştırma merkezleri", "kredi" gibi çok çeşitli kuruluşlar ağı oluşturma çabası içindedir. Ruslar bir taşla bir kaç kuş vurmaya hedeflemektedir. 1- Arap sermayesini kaparak zamanla arapların batıyla (nitekim batıda petrodolarla yaptığı teknik yenilik, ticaret vs. milyarlarca kar elde etmektedir) ilişkilerini zayıflatmak, 2- Şu anda "glasnost" gereği ve mükafatı olarak (sosyalizmin imajiner artıklarında tasfiyesinin bedeli olarak) batıdan teknik, parasal vb. aldığı yardımlarla sonradan açık çatışmak için güçlenmek, 3- Kriz-

den dolayı zengin Sovyet petrolerinden büyük kazanç sağlamak, 4- Kendi işgali altındaki müslüman ülkelerin dinsel faktöründe rol oynayabileceği bağımsızlık hareketini yontma, dolayısıyla arap ülkelerini yedeğe alma tüm ve benzeri politikaları tutmadığı takdirde zaten antlaşmaları Nato emperyalistleriyle dünyanın tüm bölgelerinde gelişecek ulusal ve devrimci gelişmeleri "terörizme karşı mücadele" ismi altında ortak silahlı güçle bastırmaya çalışacaklardır. Mevcut uluslar ve sınıflararası

ilişki ve gelişmeler bu yöndedir. Halklara ve devrimci hareketlere düşen görev, Avrupa (Rusya dahil) ABD, Japon, Kanada emperyalistleri ile varlıkları efendilerinin keyfine bağlı işbirlikçilerinin oluşturmakta oldukları dünya karşı devrimci cephesine karşı uyanık davranıp yem olmamaları aciliyet kazanmaktadır. Sonuç halkların bu tehlikeye karşı davranışına bağlıdır. Emperyalizmin bu cinayet planlarını alt-üst edecek tek güç halkların devrimci savaş cephesi ve

dayanışmasıdır.

* Kahrolsun Dünya Emperyalizmi ve İşbirlikçi Gericilik.

* Yaşasın Halkların Devrimci Birliği ve Dayanışması.

* Yaşasın KAWA'NIN IŞIKLI YOLU!

7.10.1990

73. Yıldönümünde Ekim Devrimi ve Kazanımları!

İnsanlar ve toplumlar, tarih boyunca özgür, mutlu ve refah içinde yaşamının mücadelesini verdiler. Bir taraftan doğaya karşı diğer taraftan egemen kesimlerin haksız, adaletsiz zorba tutumu ve sistemlerine karşı gerek savaş meydanlarında gerek düşün alanlarında, insanların daha iyiye ulaşma çabaları, 19. y.y. in ikinci yarısında, Karl Marks'ın öğretisi ile sonuçlandı. Bilimsel sosyalizm, insanlığın tarih boyunca arayışına cevap veriyor daha iyi daha mutlu ve özgür bir dünya öngörüyor komünizm. Herkesin ihtiyacına göre pay aldığı, eşitliğin, kardeşliğin hüküm sürdüğü, zor ve baskının yok olduğu bir dünya. Bilimsel sosyalizm, böyle bir dünya yaratmanın ütopya olmadığını gösterdi. Dünya'yı yaratmaların, dünya'ya sahip olması ve yönetmesi gerektiğini, ancak böylece istenen, arzulan bir dünya yaratabileceğine işaret etti. Karl Marks, Frederik Engels ve arkadaşları, Komünist manifestoda yeni bir dünya için, "bütün ülkelerin işçileri birleşin" çağrısını yaptılar. Bu çağrı hayatı yaratmaların hayata hükmedenlere karşı savaş çağrısıydı. Birinci Komünist Enternasyonal, sermayeye karşı uluslararası emek cephesi örgütledi. Özellikle Avrupada işçi sınıfı, tarih boyunca arzulan düzene kavuşmak için savaşa, burjuvaziye karşı savaşa atıldı. 1879'da Paris'te ilk zaferini elde etti ve Paris Komün'ü olarak bilinen ilk işçi devletini kurdu. Paris Komün'ü, kurucularının yiğitçe savaşmalarına rağmen fazla yaşamadı, burjuvazi, savaş halinde olduğu feodallerin de desteği ile bu ilk işçi devletini yıktı. İşçi sınıfının mücadelesi durmadı, aksine dünya çapında yaygınlaşarak gelişti. Burjuvazi sosyalizmin Paris'te mezara gömüldüğünü,

insanlığın daha iyi mutlu ve özgür bir dünya özlemini bastırdıklarını söylerken 38 yıl sonra 1917 de, Rusya işçi sınıfı Çarlığı devirerek, kendi devletini Sovyetler'i kurdu. Toplumsal eşitsizlik ve adaletsizlik kadar eski olan sosyalizm ülküsti böylece ilk kez çarlık toprakları üzerinde "Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği" olarak gerçekleşti. 1917 Ekim devrimi ile insan, tarihte ve evrende sonsuz olarak doğmak ve gelişmek üzere gereken bilinçli eylemi yükseltmeye ve kendi kaderine hükmetmeye başlamıştır. Emperyalistler ve dünya gericileri, SSCB karşı savaş açtı. Devrim ve karşı devrim sadece Rusya çapında değil, uluslararası düzeyde mevzilenmişti. Genç Sovyetler Birliği bir taraftan içerde Çar gericilerine karşı savaşırken diğer yandan İngiliz, Fransız, alman emperyalistleri ile Romen, Çek ve Polonya ordularına karşı 5 yıl boyunca savaştı ve bu savaşta zaferle çıktı. Emperyalistlerin askeri alanda yenilmeleri ile SB Lenin'in yol göstericiliğinde sosyalizmi inşa girişti. Lenin'in ölümünden sonra, onun sadık öğrencisi Stalin'in önderliğinde on milyonlarca insan, kitle yaratıcılığını, insiyatifini harekete geçirecek kendi sistemlerini, sosyalizmi inşa ettiler. Çok geniş bir ülkeyi miras alan işçiler ve köylüler, insan emeğinin neye muktedir olduğunu göstererek, 15 yıllık bir süre içinde sanayi ve tarımda tarihin en büyük gelişmesini yarattılar ve SB'î dünyanın en güçlü, en gelişmiş ülkeleri arasına kattılar. İkinci dünya savaşı başladığında, bütün emperyalistler, SB'nin Hitler faşizmi karşısında bir hafta dayanabileceğini söylüyor ve Hitler'i kışkırtıyorlardı. Fransa'yı 10 günde teslim alan

Hitler'in ordusu Kızıl Ordu karşısında eriyip gitmesi bütün emperyalist odaklarını şaşkına çeviriyordu. Kızıl Ordunun 1943 başlarında karşı saldırısı başlarken emperyalistler hala umutsuz değillerdi. Faşizmin yenilgisinin sosyalist ve demokrasi güçleri karşısında yenilgisi kesinleşince, emperyalist devletlerde savaşa katıldı ve sosyalist gelişmenin dünya çapında zaferini önlemeye çalıştılar. SB ve sosyalist güçlerin zaferinden sonra, emperyalist güçler "antikomünist" kampanyayı yükselttiler. Stalin'in ölümünden sonra, SB içindeki revizyonistler SBKP içinde seslerini yükselttiler, emperyalistlerle birlikte Stalin'e saldırdılar. Burjuvazi dışardan sosyalizmi yıkamayınca kaleyi içerde fethetti. Sosyalizmin kazanımlarını adım adım tasfiye ettiler. 1980'lere gelindiğinde geriye sayma süreci tamamlandı ve kapitalist emperyalist pazarlarda bütünleşme, kapitalizmin bütün yasalarını yerleştirme ve "komünist" olanları koğuşurma yargılama dönemine girildi. Modern revizyonistler, artık sosyalizm maskesi yüzünden atarak gerçek kimlikleri ile sosyalizme savaş açtılar. Faşizmin yarattığı tahribatların ve saldırganlığın faturasını sosyalizme çıkardılar ve faşist emperyalist güçleri mukafatlandırdılar. Bugün artık Ekim devriminin, Lenin ve Stalin'in inşa ettiği bir devlet ve Parti yok. Fakat, Ekim devriminin, Marks, Engels, Lenin, Stalin'in dünya işçi sınıfına öğrettiklerini ve kazandırdıklarını hiçbir güç yok edemez. İşçi sınıfı, emekçi halk, ezilen ulusların tam desteği ile emperyalizme, kapitalizme, sömürgecilğe karşı mücadelelerini sürdürmekte, sosyalizm ülküsüne sıkıca sarılmakta, ML ışığında daha da

kararıca yürütmektedirler. Bugün mezarı gömülen sosyalizm veya komünizm ülküsel değil, sosyalizm maskesi takan sahtekarlardır. Emperyalistler, rahat uyumak, dünya'ya hükmetmekte devam etmek için, sosyalizmin mezarı gömülmesini çok arzuluyor ve çok çaba gösteriyorlar. Devrim ile karşı devrim arasındaki savaş dünyanın her yerinde kıyasıya sürmekte. Sovyet revizyonizminin mezarı gömülmesi bir kayıp değil, devrimci ve sosyalist güçleri arkadan hançerlemeyi bırakıp, kapitalist emperyalistlerle aynı safta ön cephede yer almaları devrim güçlerini iki cepheden değil tek cephede savaşmaları belki de daha yararlıdır.

EKİM DEVRİMİNİN GÜNCEL-TARİHSEL ÖNEMİ VE KAZANIMLARI

Ekim Devrimi çağa damgasını vurmuş, proleter devrimler çağını açmıştır. Toplumların, bütün tarihi boyunca aldığı biçimlerinin beşinci ve sonuncusu olarak komünizmin ilk evresi sosyalizm, 1917 Ekim devrimi ile kurulmaya başlamıştır. Bu nedenle çağımız emperyalizm ve proleter devrimler çağı olarak adlandırılmaktadır. Bunun anlamı, proletarya hakim sınıf olarak tarih sahnesine çıkması, ve tarihsel rolü oynamasıdır. Kapitalizmi (onun en yüksek aşaması emperyalizmi) yıkıp sosyalizmi inşa etmesidir, komünizme giriş sürecisini başlatmasıdır. Bu başlangıç proletaryanın iktidar olması ile açılır ve 1917 Ekim devrimi bunu sağlamıştır. İktidar işçi, köylü ve asker sovyetlerine aktarılmıştır.

1917 Ekim devrimi ile proletarya tüm dünya'da emek sermaye çelişkisini keskinleştirmiş, devrim karşı devrim arasındaki saflaşmayı hızlandırmış ve dünyanın bir çok ülkesinde işçiler kendi hükümetlerini kurmak için ayaklanmaya gitmişlerdir. III.enternasyonal önderliğinde, uluslararası gerici güçlere karşı komünist güçlerin uluslararası birliğini sağlamıştır. Ekim devrimi, Dünyamızdaki başlıca gelişmelere yön veren kapitalist ülkelerdeki emek sermaye çelişkisi, emperyalist devletler arasındaki çelişki, sömürgeci güçlerle sömürge uluslar arasındaki çelişki feodalizmle köylü yığınları arasındaki çelişkiler

toplamını etkileyen onlara yön veren sosyalizm ile kapitalist emperyalist güçler arasındaki çelişkiyi gündeme getirmiştir. Ekim devrimi, sadece emperyalistlere karşı SSCB ve uluslararası komünist güçlerin birliğini Marks ve Engels'in şiar olarak benimsediği "Bütün Ülkelerin işçileri Birleşin" ilkesini gerçekleştirmekle kalmadı, emekçi halkın ve sömürge ve ezilen halkların birliğini de gündeme getirdi. Ekim devrimi, emekçi halkın özellikle yoksul köylünün çıkarlarının emperyalizme, kapitalizme ve feodalizme karşı işçi sınıfı ile birlikte iktidar olması gerektiğini kanıtlamıştır. Rusya köylülerinin Rusya proletaryası ile gerek iktidarı ele geçirmek için iç savaşta gösterdiği kararlılık gerekse sosyalist inşa döneminde gösterdiği çaba bu iki sınıfı kader birliğine zorlamış, başta Lenin olmak üzere Bolşevik önderler işçi köylü ittifakını büyük bir inanç ve

kararlılıkla savunmuşlardır. Diğer taraftan emperyalizme karşı ulusal kurtuluş mücadelesi veren uluslar, Ekim Devrimine umut ve sempati ile bakmış III.Komünist güçlerle ittifaklar kurmuş SSCB ile ittifaklar gerçekleştirmiştir. Bu nedenle III.Enternasyonal, I. Enternasyonal'in "Bütün ülkelerin İşçileri Birleşin" şiarı yerine "Bütün ülkelerin işçileri ve Ezilen Halkları Birleşin" şiarını benimsediler. Böylece Ekim devrimi ile kurulan SSCB nin emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfının Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki yoksul köylü kitleleri ile ezilen bağımlı ve sömürge ulusların, emperyalizme karşı SSCB'nin önderliğinde ortak bir cephesi oluştu.

Ekim Devrimi 17. y.y'da başlayan sömürgeleştirme sürecini tersine çevirdi. 400 yıl süren büyük acılara,

katliamlara ve zulme yol açan sömürgeleştirme süreci emperyalist dönemde hızlanmış, emperyalistler arası büyük kavgalara yol açmış ve dünyamızın sömürgeleştirilmeyen bir karış toprak parçası kalmamıştı. 1914'te dünyanın yeniden paylaşılması için Birinci emperyalist paylaşım savaşı patlak verdi. Leninin sömürgecilik ile ilgili şöyle der; (Emperyalizm) Diğer yandan henüz tümüyle sömürgeleştirilmeyen "Çin, İran ve Türkiye gibi yarı-sömürge"ler"den, Arjantin gibi ticari sömürge"lerden ve bir dizi bağımlılık ilişkilerine değinir ve bunların "sömürgeleşme sürecinde olan tarihte ve toplumda görülen geçici ilişkilerdir. Lenin'in 1914 yılında söylediği I.Emperyalist paylaşım savaşı ile gerçekleşti. Tabiatla ve toplumda gözükken geçici ilişkiler, yani yarı-sömürge ve diğer bağımlılık ilişkileri sömürgecilik ilişkilerine dönüştürüldü.

Yarı sömürge"lerde sömürgeleştirildi. I.emperyalist paylaşım savaşının hemen sonunda, Osmanlı imparatorluğu, İran ve Çin emperyalist devletler arasında paylaşıldı ve sömürgeleştirildiler. 400 yıl süren ve I.emperyalist paylaşım savaşıyla tamamlanan dünyayı sömürgeleştirme süreci emperyalistlerin ilelebet sürecek ilahi düzeni yerleştirdik dedikleri an Ekim devrimiyle tersine dönüştürüldü. Ekim devrimi tamamlanan tarihsel gelişmeyi tersine çevirdi ve sömürge"lerin bağımsızlaşması sürecini başlattı. Ekim devriminin uluslararası anlamı ve önemi budur.

Daha ilk kuruluş dönemlerinde SSCB hükümeti ve bolşevik önderler sömürge"lerdeki ulusal uyanışın önemini ve devrimci rolünü kavramış, SSCB, Kapitalist batının işçi sınıfı ile sömürge ulusların emperyalizme karşı ittifakını savunmuş ve bu doğrultuda politikalar geliştirmişlerdir. Ekim Devrimi, sömürge ulusların kurtuluşuna muazzam olanaklar yarattı. Siyasi, ekonomik, askeri destek yanında ulusal kurtuluş hareketlerinin niteliğini de değiştirdi. Devrimci özline kavuştu. Kapitalist sistem dışına çıkma olanaklarını sundu. Ulusal kurtuluş hareketlerini, proleter devrimin yedek güçleri olarak gören M-L; kapitalizmi nisbeten az gelişmiş de olsa sömürge"lerde proletaryanın ulusal kurtuluş hareketine, kendi sınıf

çıkarlarını doğrultusunda önderlik yapma, DD ve sosyalizme varma olanakları Ekim devrimi ile doğmuş oldu.

Ekim Devriminin sömürge ülkelerdeki etkisi çok kısa bir süre içinde görüldü. Yarı-sömürge statüsünü kaybeden Türkiye İran, Çin'de hemen SSCB ile ittifak kuran ulusal kurtuluş hareketleri doğdu ve zafere ulaştı. SSCB, ni çevreleyen Türkiye, İran, Afganistan ve Çin'deki anti-sömürgeci ulusal hareketlere büyük destek verdi. Ekim Devriminin, sömürge ve ezilen bağımlı uluslara sunduğu olanaklar sayesinde, bu uluslar ayağa kalktı ve emperyalizme sarsıcı darbeler vurdu. Gerek iç savaş döneminde, gerek inşa döneminde gerekse de ikinci emperyalist paylaşım savaşı döneminde, SSCB'nin emperyalist güçlere direk vurduğu darbeler veya SSCB'nin destek ve teşviki ile gelişen ulusal kurtuluş hareketinin emperyalistlere vurduğu darbeler klasik sömürgeciliği olanaksız kıldı. Kapitalistler 400 yılda büyük katliamlarla elde ettiği sömürgeleri, Ekim devriminden 30-40 yıl sonra tümüyle terk etmek zorunda kaldılar. Ekim devriminin yol açtığı uluslararası gelişmeler sayesinde, bugünkü dünyamızın siyasal tablosu, Lenin'in 1914 de belirttiği tabloda çok farklıdır. Bariz bir vurgu ile belirtirsek, 1914 te sömürgeleşme sürecinde olan bir kaç yarı sömürge dışında dünyamız bütünüyle sömürgeleştirilmiştir. Günümüzde ise, tersine, "ulusal bağımsızlık" sürecinde olan birkaç sömürge (ki Kürdistan'da bunlardan biridir) dışında dünyamızda klasik sömürge kalmamıştır. Kısaca, dünyanın sömürgeleştirilmesi, emperyalist çağa giriş ile tamamlandı. Ekim devrimi ile sömürgelerin uluslaşma ve bağımsız devlet kurma süreci başladı ve günümüzde de bu süreç de tamamlanmak üzeredir.

Emperyalistler ve revizyonistler, el ele vererek Ekim devriminin kazanımlarını yok etmeye çalıştılar. Bazı alanlarda başarılı da oldular. Örneğin, "SSCB"ni dünya devrimci güçlerinin merkezi olmaktan çıkarıp bu büyük mevziyi ile geçirdiler. Bugün artık SSCB yok. Ama Ekim devriminin, tasfiye edilmesinde esas rolü oynadığı sömürgeciliği tekrar yerleştiremezler. Tarihi tersine çevirip siyasi bağımsızlığını kazanmış ulusların, bağımsızlığını elinden alamazlar, bu ulusların, devrimci önderlikler altında

kapitalist sistem dışına çıkma veya burjuva önderlikler altında sistem içinde daha fazla insiyatif ele geçirme mücadelelerini engelleyemezler.

Emperyalistler ve revizyonistler, Ekim devrimi tarafından doğrulanmış ML doğrularını etkisizleştiremezler, uluslararası komünist hareketin bu ilkeler doğrultusunda mücadeleyi yükseltmesini engelleyemezler. Bugün, emperyalistler M-L ne çok yönlü bir saldırı başlatmış, kampanyalar şeklinde M-L min iflas ettiğini, bütün güçleriyle bağmaktadır. Tarihsel gelişme iflas edenin M-L değil, kapitalizm olduğunu gösterdi, gösterecektir.

SÖMÜRGEÇİLİĞİN DEMOKRATİK SAVUNUCULUĞU: REFORMİZM!

S. ERDOĞAN

Kürdistan'da gittikçe yükselen ulusal uyanış ve genişleyen kurtuluş mücadelesi, bir çok şöven ve sosyal-şöven görüşü tuz-buz etti. Hemen bütün siyasal akımlar, 'Kürt sorunu'nda 'yeni'(!) bir kimlikle ortaya çıkmak zorunda kaldılar. Öyleki mücadelenin yakıcı gerçeği ve geri dönülmez ivmesi karşısında, sömürgeciler dahi "etnik sorun"dan, "ana dilin konuşulabileceği"nden ve hatta sömürgecilerin akıllı ve uzun süreli kesimleri, "özerklik planları"ndan bahsetmeye başladılar. Sömürgeciler içindeki, uzun süreli çıkarları düşünen dediğimiz kesim, sömürgeciliği idame ettirmek, onu 21. yüzyıla taşımak ve 'yeni kuvvet dengeleri'nde TC'nin geleceğini garanti altına almak için, "özerklik planları"ni kamu oyununda ısıtmaya hız verdiler. Bir zamanların Kürt sözünü duyduğu zaman çılına dönen bu ırkçı kesim, şapkayı önüne koyup, olaylardan kendi açılarından gerekli dersleri çıkararak, bütünü kurtarmak için, parçayı feda edelim anlayışına uygun olarak, 'yeni' bir yönelime girdiler.

Ortadoğu'da uyanan dev ve tehlikeye giren emperyalist statüko, emperyalistleride yeni çözüm yolları üretmeye itti. Ve esasen emperyalistlerin çekme-

celerinde, henüz daha Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi (özellikle Kuzey-Batı Kürdistan açısından) kendileri açısından potansiyel tehlike olduğu dönemlerde de, 'uygun çözüm' reçeteleri vardı. Zira emperyalistler de uzun süreli menfaatlari açısından bir kart'a değil, çift kart'a oynamak zorundadırlar. Biliniyor, emperyalist metropollerde, Kürt sorunu "insani" boyutuyla işlenmeye çalışırken, bugünkü statükonun korunması kaydıyla, çeşitli 'özerklik' modelleri üretilmeye başlandı. Emperyalistlerde kendileri açısından en tehlikeli ihtimali, bağımsız bir Kürdistan olarak algılıyorlar. Emperyalistlerin, bölgedeki sömürgeci güçlerin çıkarlarını da koruyarak, temel dayanaklarını hatta daha da sağlamlaştırarak öne sürdükleri bu çözüm ona reformlar, Kürt reformistleri arasında da belli bir ilgiye layık görüldü ve kendi reformist planları için uygun 'yeni uluslararası durum' diye destek görüldü.

Ama birşeyin altını vurgulayarak çizmek gerekir, cümle-alemi politika değişikliğine zorlayan Kürdistan'da genişleyen ve daha da ileri hedeflere doğru genişleme dinamiklerini içinde barındıran Kürdistan ulusal kurtuluş savaşıdır. Bir kez daha söyleyene değil, söyletene bak diyoruz. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketindeki küçük-burjuva, burjuva-feodal önderliğin ağırlığı, proleter devrimci çizgi ve etkilenmelerin zayıflığını, bunun objektif ve subjektif kendine has nedenlerini konuyu dağıtmamak için geçiyoruz.

Türkiye'de 'sol' adına koyu bir sosyal-şöven çizgi izleyen akımlarda politikalarında, taktiklerinde belli, nispi değişiklik yapmak zorunda kaldılar. Bu değişikliği onlarada kabul ettiren yükselme rotasında ilerleyen kürdistan ulusal kurtuluş savaşıdır. Neki, bu değişiklik geçmiş sosyal-şöven çizgi aşılarak yapılmadı. Geçmişin kimi aşırı sosyal-şöven tezleri, sırttan yanları törpülenerek, fakat temel teorik tezler, siyasal çözüm önerileri yeni biçimler olarak savunulmaya devam edildi. Bu yazıda reformcu 'sol'un tipik bir temsilcisi olan, aydınlık-TİKP geleneği- şimdiki adıyla SP çevresi-üzerinde kısaca durulacak.

Önce kısacada olsa bu akımı Eylül öncesinde ve Eylül'ün sıcak pratiğinde savunduklarını hatırlıyalım. Koyu bir Kemalizm propagandası, bölücülük feriyadı-üstelik sıtma nöbetine yakalanma misali, bıktırıcı bir tarzda-, Türkiye

Cumhuriyeti'nin birliğinin savunulması, Türkiye'nin milli çıkarları vs. en göze batan tezlerdi. Hatta bu sosyal-şöven çizgi o denli fütürsüz bir hal almıştı ki, Kürdistan'da ki sömürgeci-işgalci orduları az görmüş olacak ki, Rus tehdidine karşı 4.orduyu Doğu'ya davet ediyordu. Nitekim sıkıyönetim mahkemelerinde ki samimi itiraflarında; "Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığının hazırladığı "Apocular İddianamesi"de buna tanıklık eder. Bu iddianame, bizim dikkat çektiğimiz ve bir bir ortaya çıkardığımız gerçekler üzerine kurulmuştur" (Doğu Perinçek Türkiye İşçi Köylü Partisi Davası, Sorgu, Sf.51. Türkiye Bülteni Yayınları) diye övünerek belirtiyorlardı. Geçmişte Türkiye'nin birliği üzerine söyledikleri halen daha belleklerde unutulmadan yaşıyor. Biz o dönemde söylediklerinin bir kısmını aktarmak istiyoruz. "Bu şartlarda, Türkiye'mizin bağımsızlığını, devlet egemenliğini ve birliğini korumak, bütün Türkiye halkının meselesi olmak yanında, dünyanın geleceğinin de ilgilendirmektir."(Doğu Perinçek, Anarşinin Kaynağı ve Devrimci Siyaset. Sf.144)

Bu akımın en belirgin bir diğer özelliği ise her zaman, bazen 'dış tehdit', bazende 'iç tehdit' gerekçeleriyle mevcut statükonun savunulmasıydı. Bilindiği gibi bunlar Eylül öncesinde 'teröre bulaşmamış güçlerle milli uzlaşma hükümeti' önerdiler.

Ama haklarını yemeyelim bütün bunlar yapılırken, -ne de olsa serde 'sol'culuk vardı- işte onuda kurtarmak için, "bölgesel özerklik", "halkların kaderlerini tayin hakkı" ve devrimden de (-yanlış okumadınız devrim) bol bol bahsettiler. Tabii haklı olarak sorulacak, hem sömürgeci faşist TC savunulacak, mevcut statüko savunulacak, hemde 'devrim' den dahi bahsedecekler. Bu ne çıkılmaz, bir paradoks. Ne varki bütün bu sözde radikal laflar, birer incir yaprağı görevi görüyorlardı. Hatta karşı-devrimi, sömürgeciliği böylesi şekere bulanmış mermilerle savunmak daha da inandırıcı oluyor ve bir o kadar da tehlikeli oluyordu.

Geçmiş çizgisi kimi köşe taşlarıyla böyle olan bu akımın, Kürdistan'da ulusal kurtuluş savaşının gelişmesi, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da Eylül'ün koyu karanlığının dağılmaya yüz tutmasıyla birlikte, belli görece değişiklikler bu çizgide görülmeye başlandı. Bu

değişiklik hem geçmiş çizgi kutsanarak ve hem de temel programatik açılımları, yeni şartlara uyarlanarak gerçekleştirildi.

Değişmeyen temel tezleri kısaca şöyle sıralayabiliriz: Statükonun korunması-savunulması, TC'nin birliğini temel alma, Misak-ı Milli'yi savunma, kemalizm savunuculuğuna devam etme. Bu temel ayaklar korunduktan sonra yapılan değişiklikler, 'yeni kuvvet dengeleri'nin zorlamasıyla yapılan bir değişiklikti.

Bu değişikliğin ne menem bir değişiklik olduğunu, sömürgeciliğin demokratik savunuculuğu diye başlığa çıkarttığımız cinsten bir hat olduğunu, kendi belgelerinden izlemeye çalışalım.

Yalnız, önce şunu açığa çıkartmamız gerekiyor. Geçmiş karşı-devrimci çizginin sözde bir "muhasese" yapıldı. Bu "muhasese" geçmişte temiz çıkarılan, onun temel karşı-devrimci yönlerini savunan bir "muhasese"ydi. Biz muhtemel itirazları daha başından önlemek açısından, sadece konumuzla ilgili olarak, geçmiş çizginin korunulduğunu kendi ağızlarından aktaralım.

Geçmişte izledikleri "iç barış", "milli birlik hükümeti" gibi siyasetlerin hala daha doğru olduğunu teyid eden muhasesede söylenenler.

"... Çünkü gelişmeler, parlamentoyu okka altına götürüyordu. Bu nedenle 1979 yılı ile birlikte savunma siyaseti izlemesi gereken devrimcilerin, bu siyasetlerini "iç barış"ı savunmak olarak formüle etmeleri doğru olurdu. İç barış en başta halkın ve ayrıca parlamentoyu savunan güçlerin talebidir."(Saçak. Sayı 65 Sf.11)

Doğrusu ne ala sosyalistlik! T.C.'nin egemenlerinin böyle 'sosyalist'leri bağrılarına basmaları gerekiyor. 'Parlamento okka altına gidiyor'du, o halde görev 'iç barış'. Sanki TÜSIAD başkanı konuşuyor. Evet Türkiye gibi faşist bir ülkede, Kürdistan gibi en barbar sömürgeciliğin uygulandığı bir ülkede 'iç barış'. Böyle bir çağrının altına, yüzlerine ne maskesi takarlarsa taksınlar bütün gericiler imza atacaktırlar. Gerekçeleri bir miktar daha geniş olmakla birlikte, 12 Eylülcülerde aynı slogan atılmışlardı. 'İç barış'. Hayır hepsi bu kadar değil. 'Milli Birlik hükümeti' siyasetinde doğruymuş.

"Ecevit hükümetinin Türkiye'nin hiç bir sorununun altından kalkamıyacağı anlaşıldıktan sonra, TİKP, Moskova'nın yıkıcılığına ve faşist teröre karşı Milli Birlik Hükümeti'nin kurulması önerisini getirdi. Parti, bu çağrıyı Ecevit'e yde yaptı. Ecevit, henüz iktidarda olduğu zaman bu çağrıya itibar etmedi. Aynı yılın sonbaharında yapılan ara seçimlerden sonra iktidardan çekildi ve benzer bir çağrıyı bu sefer kendisi yaptı. Ama iş isten geçmişti. Bir kaç yıl sonra, 12 Eylül darbesini önleyebilecek tek seçeneğin teröre bulaşmamış parlamenter güçlerin anlaşması ve ortak hükümeti olabileceği, Türkiye'de oldukça geniş kesimler tarafından ifade edilecekti. Nitekim 12 Eylül'ü göğüslemek için gerçekleştirilemeyen bu mutabakat, 12 Eylül'den çıkış için gündeme geldi ve belli ölçülerde uygulandı."(Saçak, Sayı 65 sf.11)

Bütün bunlar 1989 Temmuzunda yazılıyor. Bu 'teröre bulaşmamış güçlerin' DYP, SHP, RP vs.gibi TC egemenlerinin temsilcilerini kapsadığını bunlarla kurulan bir mutabakatın iki temel ayağı olduğunu herkes bilir. Birincisi; T.C.'nin idamesinin sağlanması, ikincisi; Türkiye devrimci hareketinin ve Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin tasfiyesi. İşte, "muhasese" böyle bir muhasese. Değişim de ancak çizilen bu çerçeve dahilinde, yani; eski reformist-statükocu çizginin içinde kalan bir değişiklik.

Zaten bu çizginin sözlümona Ortadoğu uzmanı (!) Faik Bulut geçmiş dönemde izlenen çizginin teorik hattının doğru olduğunu söylüyor.

"Bu arada hemen belirtelim: 1978-80 arasında kurulan yasal TİKP ise, teorileri değil; Türkiye'de ki yanlış siyasi stratejisinin sonucu olarak Kürt örgütlerine karşı yanlış siyasetler uygulandı. Bunuda gerek 2000'e Doğru dergisini çıkararak, gerekse Saçak dergisinde yayımladığı TİKP muhasesini yaparak aştı."(Faik Bulut, Teori, Sayı 1 Sf.19,67 nolu dipnot.)

Demek teori doğru ve fakat bazı Kürt örgütlerine karşı izlenen siyaset yanlışmış. Bunuda Muhasese ve 2000 Doğru dergisiyle aşmışlar. Teorinin koyu bir sosyal-şöven çizgide olduğunu, muhasebenin bu sosyal şöven çizgiyi savunmaya devam ettiğini gördük. Muhasese'de sınıf işbirlikçi, devletçi çizginin korunduğunu ve üstelik 12 Eylül'den çıkışta da, 'milli mutabakatın' savu-

nulmaya devam edildiği ortada. Şimdi de 2000'e Doğru'da ne biçim bir çizgi izlendiğini izlemeye çalışalım.

Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi ve iflas eden klasik sömürgeci çözümler, egemenlere yeni çözüm yollarını dayattığını belirtmişti. Doğu Perinçek'te bu 'yeni' durumun tümtüyle farkında olarak tahliller yaptı. Esası TC egemenlerine akıl hocalığı olan önerilerini sundu.

"Dünya devletlerinin politikaları ortada. Peki Türkiye bir devlet değildir? Türkiye devletinde kuvvet ilişkileri zemininde gerçekçi ve 21. yüzyılda geçerliliğini yitirmeyecek politikalar izlemek diye bir sorunu yokmu dur?"(D.Perinçek, 2000'e Doğru 1988 Sayı 26 Sf.7)

Doğrusu şu Perinçek'in heykelini Ulus'un göbeğine dikmeleri gerekiyor. Adam her ne kadar, 'devrim, eşitlik, Kürt'lafları edip ara sıra sömürgecilerin rahatını bozuyorsa da, onunda elbette bir bildiği var. 'Yeni kuvvet ilişkileri'ni göz önüne alıyor. Ve bunu görmeyen TC'ye kavratmaya çalışıyor. Amaç, 21. yüzyılda geçerliliğini yitirmeyecek politikalar üretmek. Sömürgeciliği 21. yüzyıla taşıma hayalleri. Perinçek yine T.C.nin reorganizasyonuna soyunmuş. Bu çevrenin bütün o sözde 'demokratik, sosyalist' görüntüsünün altında, yukarıda bir kaç satırda özetlenen amaç yatıyor. T.C'yi yaşatmak. Biz yinede devamında söylenenleri aktaralım da, gerçek kimliği tam olarak ortaya çıksın, ayrıca haklıda yenilmesin.

"Katı ve dayanıksız politikaların geleneksel sahipleri, Türkiye'nin en Amerikan'cı güçleridir. Fakat bu güçler, Kürt sorununda anti-Amerikancılık satıyorlar. ABD Kürtlerin haklarından söz ettiğine göre, bizde Kürtlere karşı ne kadar çok haksızlık yaparsak, o kadar anti-emperyalist olacağız! Şövenizmin etkisinden tümtüyle kurtulmayan veya resmi politikalarından bağımsız tavır almaktan korkan bazı solcularda bu kolaylığı benimseyebiliyorlar.

Dar görüşlü tavır, iki yönden dayanıksızdır. Birincisi, bütün büyük devletler Kürtlere bazı haklar tanımada yavaş yavaş bir açık artırmaya girmişlerdir. Oysa Kürde birşeyler vermede en avantajlı devlet Türkiye'dir. Böyle bir olanağa bugün en çok Türkiye sahiptir. İkincisi, Kürtler Türkiye devletinin yurttaşlarıdır. Onların gönül rahatlığı

içinde yaşamaları, en çok Türkiye'nin sorunudur. Türkiye kendi yurttaşlarına haklar tanımada emperyalist devletlerden daha kısıkanç olamaz." (D.Perinçek, 2000'e Doğru, 1988 Sayı 26 Sf.7)

Doğu Perinçek, emperyalistlerin dahi Kürtlere bazı haklar (!) verme yarışına girdikleri bir ortamda, TC'nin kısıkanç olmamasını, Kürtlerin TC'nin yurttaşları olduğunu, Kürtlere en çok TC'nin birşeyler verebileceğini, aksi tutumun dar görüşlü ve dayanıksız olduğunu ve TC'nin yeni kuvvet ilişkileri zemininde yaşatılmasına hizmet etmeyeceğini iyi kavramış. Yalnız bir şey çok açık görülüyor. Perinçek soruna sömürgecilerin at gözlükleriyle bakıyor. Onun bütün derdi, ateş peçayı sarmadan, yangının söndürülmesi. Perinçek'in önerileri tamamen resmi politikanın içindedir. TC egemenlerinin Kürdistan sorununda iki ana eğiliminden bahsedilebilir. Başta geleni, askeri zor. Katliam, Sürgün. Kısacası dizginsiz, zincirlerinden boşanmış bir vahşet. Bu sömürgecilerin en bağınaz kesimleri tarafından savunuluyor. Onlar, bırakın diyorlar, "ot dahi yeşertmiyelim". İkinci görüş ise, askeri zoru dışalamamakla birlikte, bir takım reformlar, iyileştirmeler yapmaktan yana. Bu ikinciler kendi aralarında farklı varyantlara ayrılıyorlar. Bazıları önce ezelim, sonra reform derken, öteki bazıları, hem reform yapalım-hemde ezelim diyorlar. Tabii bu iki temel eğilim zaman zaman birbirine dönüşüyor. Dünyada, bölgede ve Kürdistan'da meydana gelen değişimlere paralel olarak, bu eğilimler genişleyip, daraldığı gibi, birbirine dönüşüyor. Ortak bir yanları varki, o da Kürdistan'da T.C.nin egemenliğinin devam etmesi. Aslında geriye kalandaki bir nevi nüans ayrılığı, politikadaki değişik taktik önermelerdir.

Perinçek'in yazdıkları ortada. Yorumada gerek yok. TC'yi 21. yüzyılda da ayakta tutmak istiyor. Bu arada Kürtlerin TC'nin 'yurttaşları' olduğunda unatmamış. Tam bir şöven kafa. Cezayir'iler, Fransız sömürgecilerinin, Vietnamlılar ABD'nin, Gine'liler Portekiz sömürgecilerinin ne kadar 'yurttaş'ı ise, Kürdistanlılarda TC'nin o kadar 'yurttaş'ıdır. Ama o, kavramlar düzeyinde dahi, sömürgecilerle aynı dili konuşuyor. TC'nin bil cümle temsilcileride, 'Kürtler bizim yurttaşlarımız'dır diyorlar. Perinçek, Kürdistan'ı sanki, Türkiye'nin doğal bir parçasıymış gibi,

hiç işgale, ilhaka uğramamış gibi algılıyor ve öyle göstermek istiyor.

Kısa bir hatırlatma. Kürdistan'a lazım olan emperyalistlerinde verme yarışına girdikleri 'bazı haklar' değildir. TC'de zorda kaldığında Perinçek gibi akıl hocalarının söylediği doğrultuda 'kısıkanç' davranmayacak ve bazı haklar verebilecektir. Bu durum sömürgecilerin kabul edebileceği bir gelişmedir. Ancak bu 'haklar'a rağmen, TC'nin egemenliği, işgali devam edecektir. Sömürgeci zincirler kırılmadan, emperyalistlerde içinde, onların Kürdistan'daki usak grubu yerle bir edilmeden, öteki tüm iyileştirmeler, mevcut statüko içindeki çözümlerdir. Sonuçta, sömürgeciliğin korunması kapısına çıkar.

Perinçek emperyalistlerinde Kürt sorununun önemini kavrayarak buna uygun politikalar geliştirmesi karşısında, telaşa kapılmış ve TC'ye akıl hocalığı yapıyor. "Kürde birşeyler vermede en avantajlı devlet Türkiye'dir". Yoksa, pastayı kaçırabilirsiniz. Avantaj sizde. Nasıl olsa egemenliğiniz var, bir takım haklar vererek, egemenliğinizi pekiştirmeye çalışın, Perinçek gibilerinin uykusunu kaçırın ise gelişen ulusal kurtuluş mücadelesidir. Bu mücadelede bazı haklar değil, bağımsızlık, egemenlik istiyor. Bağımsızlığın ve egemenliğin uzun süreli olması, emperyalist hegemonyanın zincirlerine kapılmayarak, sosyalizme doğru ilerleyebilmesi ise mücadelede, proletaryanın bağımsız siyasi hattının egemen olmasına bağlı. Bu hat bugün için zayıf olmasına rağmen, gelecekte gelişip güçlenmesi için oldukça elverişli bir zeminin olduğunda belirtelim. Perinçek akıl hocalığına devam ede dursun, biz politikasındaki öteki kimi değişiklikleri izlemeye çalışalım.

(Devam Edecek)

Emperyalistlerin ve Sömürgecilerin Savaş Çığırkanlığını Mahkum Edelim!

2 Ağustos'da Kuveyt'in Irak faşist sömürgecileri tarafından "işgal" ve "il-

hak" edilmesi ile birlikte tüm diktatler Ortadoğu'ya, özellikle Körfeze yöneldi. Tüm emperyalist ve kapitalist dünyanın Irak'a karşı oluşturdukları "kutsal ittifak" adım adım yürürlüğe konuldu. Devrimci, demokrat gördüğümüz bir dizi güç ve oluşum bu iki kamp arasında ilk dönemler bocalamaya başladılar. Daha sonraları ise "nesnel müttefik" yada "Kuzey Güney ikilemini" ön plana çıkararak bu iki gücün çizdiği güzergah'ın farklı kotejlerinde yer aldılar. Daha da açık bir şekilde ifade etmek gerekirse bazıları "Üç dünya teorisi"nden hareket ile Irak Devletini ABD emperyalistlerine karşı savunmaya, diğer bir kısmı ise, geçmişte belirttiğimiz gibi "utangaç Üç Dünyacı" bir tavırla Saddamı "objektif müttefik", sonuncu kesimi ise Ortadoğuda girmiş oldukları gerici ittifakların kurbanları olarak Kürt katili, faşist Saddam Hüseyin'i desteklemeye başladılar.

Yaşadığımız gezegenin içinde bulunduğu nesnel durumu tarihsel materyalizmin ışığında Marksistce bir incelemeye tabi tutmadan var olan krizi anlama, kavrama ve ona karşı doğru bir hat izleme olanağı yoktur. Dahada açık bir şekilde ifade etmek gerekirse, var olan jeo-politik ve ekonomik durumu kavramadan yularsız ata binmişçesine nesnel duruma karşı tavır takınmış oluruz. Bir çok çevrenin içine düştükleri vahim durum bundan ibarettir.

Gezegimizde 1990'lara gelindiğinde önemli gelişmelere tanık olundu. Bu gelişmelerin en önemlisi diyebileceğimiz Gorbacov'un Rusya'da iktidara gelmesi ile birlikte Doğu Bloku ülkelerinin "Tekelci Devlet Kapitalizminden" "Pazar ekonomisine" geçmeleridir. Bu geçiş, soğuk savaşın hüküm sürdüğü "iki blok" denilen "bipolarisasyon" a son verdi. Bununla birlikte çift sesliliğin yerini çok seslilik aldı. Yeni yeni uluslararası ve bölgesel askeri ve ekonomik olarak güçlenen potansiyel güçler ortaya çıktı. Bu durum ABD, SSCB ve diğer imtiyazlı emperyalistler tarafından kabul edilecek gibi değildi. Bundan dolayıdır ki Georges BUSH yapmış olduğu bir çok deklarasyonda oluşturulması gereken "yeni uluslararası düzen" den bahsetmekteydi. Çok sesliliğin neden olduğu dengeler yada dengesizlikler emperyalist çevreleri tedirgin ediyordu. Doğu Avrupa ülkelerinde baş gösteren ekonomik ve siyasi krizin vardırdığı boyutlar, işsizlik oranının gittikçe yükseldiği,

halkların birbirlerini boğazladığı, milliyetçi, dinci ve faşist hareketin gün geçtikçe ivme kazandığı bir ortam Doğu'da oluşurken ABD, Fransa vb. ülkelerde de dış ticaret açıkları gün geçtikçe büyüyor-du. Özellikle ABD'leri Dünyanın en borçlu ülkesi durumuna gelmişti. Var olan "Amerika Rüyası" tuzbuz olmuştu. Milyonlarca Amerikalı işsiz, yersiz ve yurtsuz kalmıştı. Kısaca ifade etmek gerekirse toplumda olabildiğine bir dejenerasyon söz konusuydu. Halkın yönetime karşı güçlü bir hoşnutsuzluğu söz konusuydu. İşte bu ortamda ABD emperyalistleri ekonomik olarak çıkmazda olmalarına rağmen Askeri Üstünlüğünü kullanarak halk kitlelerinin diktatlerini dışa yöneltmek ve aynı zamanda yeni nefes boruları açmak istiyordu. Artık Doğu Batı ikilemini kullanmanın maddi temeli kalmamıştı.

İşte bu ortamda Irak Kuveyt'i işgal etti. Irak'ın Kuveyt'i "işgal" ve "ilhak" etmesinden önceki durumuna değinmekte yarar vardır.

1968 yılında askeri bir darbe ile iktidarı ele geçiren faşist Baas Partisi "Pan-Arabizm" adlı ideolojiye bağlı olarak, Arap olmayan halklara, özellikle Kürtlere karşı kara terörün örgütleyicisi ve uygulayıcısı oldu. Faşist Baas yönetimi Kürt halkına karşı, jenosid politikasını adım adım yürürlüğe koydu. Kürt soykırımını temel alan Baasçılar emperyalist ve sosyal emperyalist güçlerin her türlü desteğini alıyordu. 1975 yılında Irak ve İran arasında imzalanan "Cezayir Antlaşması"na bağlı olarak Kürt halkına karşı eşi görülmemiş katliamlar yapıldı. 1988'de Sovyetler Birliği, Fransa ve daha bir dizi emperyalist gücün Irak'a vermiş oldukları askeri, ekonomik ve diplomatik destekle, Kürdistan halkına karşı kimyasal silahlarla "insanlık suçunu" işleyerek "HALEBÇE"de 5000 Kürt alçakca katledildi. Badinan bölgesine karşı giriştikleri kimyasal saldırılar neticesinde binlerce Kürt katledildi. Binlerce Kürt, Kuzey ve Güney Kürdistan'a sığındı ve sığınan Kürtler TC ve İran sömürgecileri tarafından "ölüm Kampı"na dolduruldu. Irak Devleti, tutsak aldığı milyonlarca Kürt'ü Arap çöllerinde oluşturduğu "Çadır Kentlere" doldurdu. Onbinlerce Kürt kayıptır. "Qaladiza" (70.000 nüfuzlu) şehri dahil olmak üzere, 4000 Kürt Köyünü boşaltıp yakıp çıktılar. Emperyalistlerin desteğinde bu katliamları gerçekleştirirken aynı zamanda Arapları Kürdistan'a yer-

leştirip Kürdistan'ı tam bir "dekdirdizasyon" a tabi tutmuştu. Bugün Kürdistan'da oturan nüfusun 3/1 araptır. Faşist Irak sömürgecileri 1980'de emperyalist güçlerin kendisine verdiği destek ile İran'a saldırdı. Sekiz yıl süren ve emperyalistlerin çizdiği sınırlar çerçevesinde devam eden bu savaş bir milyondan fazla ölüye, bir o kadar yaralıya neden oldu. Irak 70 milyarlık bir borç altına sokuldu. Fakat, Irak Devleti, 1975'de Kürt hareketini boğmak için İran'a verdiği "Şatuel Arap" bölgesini elde etmeyi başardı. Körfez kirizi ile birlikte, Saddam Hüseyin 10 yıl önce yırttığı antlaşmayı yeniden kabul etti ve on yıllık savaşın sonuçlarını halka ödetti. Irak Devleti 70 milyarlık borcu ödeyemez duruma gelmişti. Çünkü, ihracatlarının esasını petrole dayanıyordu. Diğer petrol üreticileri olan ülkeler özellikle Kuveyt vb.leri sürekli petrol fiatlarını düşürüyor ve üretimini artırıyordu. Böyle bir ortamda Irak Devleti bırakın borçları, onların faizlerini bile ödeyemez duruma düşmek ile karşı karşıya kalmıştı. Bu durumdan hareket ile Irak Devleti İran ile yapmış olduğu savaş "Araplar adına" yaptığını ve bundan dolayı diğer Arap ülkelerinin kendisine verdikleri borçları iptal etmesini istedi.

Irak-Kuveyt arasında cerayan eden bu çelişki ve sürtüşmeler Irak için bulunmaz bir ortam yaratmıştı.

Kuveyt işgalinden bir hafta önce Saddam Hüseyin ABD'nin Irak Konsoosu olan APRIS GLASPIE ile görüşti. Bu görüşmede Saddam Hüseyin Kuveyt'le ilgili "tarihsel haklarını" dile getiriyor ve "eğer ABD bize saldırırsa bizde gereken cevabı veririz" diye gerçek niyetlerini açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Eylül ayının ortalarına doğru APRIS GLASPIE, yapmış olduğu açıklamada "Irak'ın Kuveyt'in bütününe ele geçireceğini" düştünemediklerini ifade ediyordu. Bu deklarasyonda da görüldüğü gibi ABD Irak'ın Kuveyt'in bazı bölgelerini özellikle bazı petrol adalarını işgal edeceğini daha önce biliyordu. Bush'un danışmanlarından biri ise ABD'nin gerçek niyetlerini şöyle dile getiriyordu: "Biz Saddam Hüseyin'i olması gereken yere getirdiğimiz duygusundayız" diyerek ABD'nin Ortadoğuya yönelik planlarını ve gerçek niyetlerini dile getiriyordu. ABD eski başkanlarından Carter'in danışmanı Brezisky ise ABD'nin gerçek niyetini hiç bir tereddütte yer vermeden şöyle izah ediyordu: "ABD'nin Kuveyt

krizinden olan hayati çıkarı, Körfez'in güvenliğini sağlamak ve batılı endüstrilemiş ülkelerin normal bir fiyat ile petrol'e sahip olmalarını sağlamaktır" diyerek, batılı emperyalistlerin "siyah altın" başına bizzat bekçi olarak dikilme istekleri ve hiç pahasına petrol elde etme isteklerini açık bir şekilde vurguluyordu. Yoksa aylardır "İnsan Hakları", "Uluslararası Hukuk" ve "Devletlerin Güvenliği" diye tutturulan tempo ve yapılan demogojinin hiç bir maddi temeli yoktur.

Kuveyt işgali ve ilhaki ABD için bulunmaz konjektürel bir ortam yarattı. Çünkü ABD, bugün dünyanın en çok borçlu olan ülkesidir. ABD nin diğer emperyalist ve sömürgeci güçler ile oluşturduğu bu modus vivendi'nin temeli savaş çığırkanlığıdır. Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesini "Casus beli" diye lanse edip devalüasyon yapıp bir taş ile iki kuş vurmak istemektedir. ABD'lerindeki aşırı üretimin vardığı boyutlar ve neden olduğu krizden çıkmak için -bu kriz Amerikan emperyalizmi için hayal edilmeyecek bir ortam yarattı- barış döneminde çeşitli içsel nedenlerden dolayı yapamadığı enflasyonu, böylece bir kriz esnasında hayata geçirebilme olanağını buldu.

Irak sömürgecileri ile ABD ve diğer emperyalist güçler arasındaki pazar dalaşımından iki taraftan birini tutmak halka, devrime ihanet etmektir. İkel anti-Amerikancıların faşist diktatörlüklerle "objektif" yada "subjektif" olarak ittifaka girmeleri veya müttefik görmeleri sınıf işbirliği teorisini savunmalarından kaynaklanıyor. Bugün Irak sömürgecileri ile girişilecek olan her türlü ilişki Kürdistan devrimine ve Kürdistan Ulusal kurtuluş mücadelesine ihanet etmektir. Fakat bazı hareketler ve yayın çevrelerinin ne dediği açık bir şekilde ortaya konuluyor. Bulanık bir ortam yaratılıyor.

Hareketimizin krizin ta başından itibaren takındığı tavra bağlı olarak, biz Paris KAWA taraftarları olarak körfez krizi ile ilgili çevremizde yürütülen aktivitelere canlı bir şekilde katıldık. Ekim ayının başında Fransız Komünist Partisinin düzenlediği gösteri yürüyüşüne aktif bir şekilde katıldık. 20 Ekimde KAWA'nda içinde yer aldığı 50 ye yakın Fransız ve yabancı örgütlerin düzenlediği gösteriye çok canlı şekilde iştirak ettik. Gösteri boyunca Irak Devleti, Batılı

ve Doğulu emperyalistleri yeren sloganlar attık. Yürüyüş esnasında KAWA ve Irak Kürdistan cephesinin çıkardığı körfez krizi ile ilgili bildiriye ve hareketimizin Körfez krizi ile ilgili bildirisini çok yaygın bir şekilde dağıttık.

Ayrıca, Türk sömürgecileri Körfez Krizinden yararlanarak Kuzey-Kürdistan halkına karşı soykırım politikasını en iğrenç ve en alçakça yöntemlerle hayata geçirmektedir. Şimdiye kadar yüzlerce köy boşaltılmış, boşaltılan köyler, ormanlar ve ekinler yaygın bir şekilde yakılmaktadır.

Biz Fransa KAWA taraftarları Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistanlı örgütlerle "SOS KÜRDİSTAN" adlı bir komite oluşturduk. Komite, Fransız politik ve hümanist çevreleriyle ilişkiye geçerek Kuzey-Kürdistan'da yaygın bir şekilde uygulanan "yeni mecburi iskan Kanununa" ve onun yarattığı tahribatlara dikkat çekmeye çalışıyor. Bu amaç ile Ortak bir afiş, ortak bildiriler çıkarıldı ve yaygın bir şekilde dağıtılıp yapıştırıldı.

"KAWA Avrupa Komitesi'nin" çıkardığı sürgünleri ve katliamları yeren bildiriye yaygın bir şekilde dağıttık.

Ayrıca "SOS Kürdistan" Kuzey Kürdistan'a bir heyet göndermek için uğraş vermekte ve Fransız Kamuoyunu dahada duyarlı kılabilmek için bir açlık grevini örgütleme çabası içindedir.

19 Kasım 1990'da Paris'te yapılacak AGİK toplantısının bir seansına Türkiye başkanlık yapacak. "SOS Kürdistan" komitesi, bu durumu Türkiye'ye ödüllendirmek olarak değerlendiriyor. Bundan dolayı şimdiden çeşitli hazırlıklar içine girmiş bulunmaktadır.

Kahrolsun emperyalist-sömürgeci savaş

Yaşasın Kürdistan ulusal Kurtuluş Savaşı!

Fransa

KAWA TARAFTARLARI

Kürdistan Sorunu ve TBKP'nin Yeni Açılımı!

(Geçen sayının devamı)

TBKP yöntem olarak sorunu küçük iyileştirmelerle ele almayı önüne koyuyor. Örneğin 1932 sayılı dile yasak koyan ya

TBKP yöntem olarak sorunu küçük iyileştirmelerle ele almayı önüne koyuyor. Örneğin 1932 sayılı dile yasak koyan ya TBKP yöntem olarak sorunu küçük iyileştirmelerle ele almayı önüne koyuyor. Örneğin 1932 sayılı dile yasak koyan ya sorunun kaldırılması. Böylece adım adım nicel birikimler sağlayarak sorunu "adil, demokratik bir tarzda çözümlenmiş olacak. Bütün bu iyileştirmeler tek bir amaca hizmet ediyor: Türkiye ile Kürdistan'ın birliğini pekiştirmek. Bunun anlamı şudur, bazı iyileştirmelerle beraber Kürdistan halkını mevcut kaderlerine razı etmektir.

Bir partinin devrimci olup olmadığı önüne koyduğu esas amaç ve eylemlerle ölçülür. "Devrimci eylemleri" ve "devrimci savaşımı" kendi başarılarına değil, bunu siyasal amaç ve görevlerini gözönünde tutarak devrimin kesin zafetine vardırması gerekir. Devrimciliği maske edinen bazı küçük burjuva hareketler reformları esas amaç olarak önüne koymasına rağmen "devrimci eylemleri" ve "devrimci savaşımı" dağıtamaz. Ama açıktan açığa reformcu olan güçler devrimci eylemleri ve devrimci savaşım biçimlerini, mücadelenin silahlı biçimlerini reddederler.

Açık olan, revizyonist reformcular, devrimci hareketlere ve patlamalara açıktan açığa tavır alırlar. Peşpeşe reformlarla, nitel değişime girmeksizin nicel birikimlerin hedeflerini gerçekleştirdiğini ileri sürerken, devrimi uzak bir hedef olarak görürler. Reformların, devrimi ortadan kaldırmadığı düşüncesini ileri sürerler. Reformları gelişmenin bir basamağı olarak ele alırlar. Komünistler hiçbir zaman reformlar için mücadeleye karşı değillerdir. Ama kendi esas devrimci görevleri yerine reformcu görevle-

ri koymazlar. Reform devrimi ortadan kaldırmaz ama söz konusu olan ilkelerde uzlaşma olmaz. Devrimci görevler yerine reformcu görevleri koyarak reformların karşısında devrimci ilkelerden taviz verilemez. Pasifistler ya reformcu bir kampanya ya da reformların tümünden yadsınması şeklinde bakarlar. Anlık çıkarları gözetererek iyileştirmeye çalışırlar. Bu sorunun burjuva konusudur. Sorun devrimci savaşım verilirken, devrim yolundan ilerlerken reformlar, devrimci mücadelenin yan ürünleri olarak alınır. Böyle bir devrimci savaşım olmaksızın, reform gevezeliği ya da vaatlerinden öteye bir şey kalmaz.

Revizyonist reformcular tıpkı tarihteki örnekleri gibi devrimi bir tarafa koymakla kalmıyor, pratikte de bütün devrimci mücadele, devrimci çalışma örgütlenme biçimlerini dahi reddediyorlar.

SOSYAL PASİFİKASYON VE SAHTE "BARIŞ" HÜLYALARI

Yığınların barıştan yana duygularını gerici savaşımlara karşı kıskırtmak, protestoya dönüştürmek, bilinçli bir tutumla savaşa karşı kitleleri yönlendirmek devrimci bir görevdir. Bu anlamda savaş aleyhtarı her harekete, her gösteriye bütün güçleriyle katılmak, örgütlemek, destek vermek gerekir. Ama komünistler hiç bir zaman halkı aldatmazlar. Uluslararası, emperyalizm ve sömürgecilik devam ettikçe talan ve sömürlü düzeni devam ettikçe savaşlar ihtimal olarak var olacaktır. Sömürgecilğe karşı devrimci bir savaş verilmeksizin, kapitalist devletlere ve egemen sınıflara karşı, soygun sömürlü düzenine karşı yeni yeni savaşların tohumları atılmaksızın, barışın mümkün olacağını söylemek halkı kandırmak demektir. Halkın bu şekilde aldatılması egemen burjuva sınıf ve hükümetlerin işini, planlarını kolaylaştırmak demektir. Kürdistan'da bu sömürgecilerin işini kolaylaştırmak anlamına gelir. Eğer sürekli ve demokratik bir barış isteniyorsa, burjuvazinin iktidarlarına karşı proletarya iç savaştan, sömürgecilğe karşı ezilen halkların ulusal kurtuluş savaşından başka çıkar yolu yoktur.

Revizyonist reformcuların başlıca iddiaları "barışçıl yol", "silahtan arınma", "silahlı mücadele yöntemlerini terketme", geniş halk yığınlarını hareke-

te geçirme, TC sömürgeci militarizmine, zor ve şiddet politikasına karşı mücadelenin en açık, en kararlı ve tutarlı ifadesi olduğudur. En büyük temel yanlığı buradadır.

Sosyalistler, hiçbir dönem, ne eskiden ne de şimdi, devrimci savaşımlara karşı olamazlar. Emperyalistler ve sömürgeciler tepeden turmağa silahlıdır. Ve amansız bir şiddet uygulayarak politikasını hayata geçiriyorlar. TC sömürgecilerin yürüttüğü bu zor politikasına karşı Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı çıkan bir Türk sosyalisti sosyalist değil şövendir. Güntüde sömürgecilğe ve emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşı olmaz demek büyük bir yanlıdır.

Lenin, şöyle der: "Emperyalizmin başlıca özelliklerinden biri, en geri ülkelerde kapitalist gelişmeyi hızlandırması ve ulusların ezilmelerine karşı verilen savaşımı yaygınlaştırması ve yoğunlaştırmasıdır. Bu, bir gerçektir. Bundan şu sonuç çıkarılır, emperyalizm, çoğu zaman ulusal savaşları körükler.(41)

Revizyonist reformcuların başlıca iddiası bir ulusal kurtuluş savaşının rakip emperyalist güçlerin devreye girmesiyle parlayarak dünya savaşına yol açacağı, bunun nükleer silahları ateşleyebileceği ve dünyanın sonu olacağı iddiasıdır. Bu iddia yanlıştır. Bir dünya savaşı ihtimali varolabilir. Ama şimdiye kadar birçok ulusal kurtuluş savaşı dünya savaşına yol açmadı.

Geçerken değineceğimiz diğer bir iddia ulusal kurtuluş savaşının bir sömürgeci emperyalist gücü zayıflatığı, bunun da rakip emperyalist gücü güçlendirdiğidir. Bu sonuçtan hareketle ulusal kurtuluş savaşından vazgeçilemez.

Lenin, "emperyalizm altında hertürlü ulusal savaş olacağını yadsınmak teorik olarak yanlıştır, tarihsel bakımdan hatalı ve uygulamada Avrupa şovenizmiyle birdir" der. (42) Emperyalizme, sömürgecilğe karşı devrimci ulusal kurtuluş davasını yadsınmak ezilen halkların sömürgeci ulus burjuvazisine karşı savaş vermenin, olanaksız olduğunu bildiren bir çağrı, pratikte ezen ulus şovenizmini savunmaktadır.

İkincisi, sınıf mücadelesini kabul eden herkes iç savaşı kabul etmek zorundadır. Çünkü, savaş siyasetin başka

araçlarla sürdürülmesidir. İç savaş sınıf mücadelesinin kaçınılmaz devamı gelişmesi ve şiddetlenmesidir. Her büyük devrimle bu doğrulanmıştır. Bu durum ezilen halklarla sömürgeciler arasında da geçerlidir.

Üçüncüsü, kapitalizmin denge-siz gelişim yasaının bir sonucu olarak bir çırpıda bütün ülkelerde devrim ve sosyalizmin zaferi sözkonusu değildir. Tek tek ülkelerde, emperyalist zincirin zayıf olduğu ülkelerde, devrimin zaferi olanaklıdır. O da savaşı zorunlu kılar. Sömürgeciler ve emperyalistlerle boğuşmadan ya da bir iç savaş yaşamadan hiç bir ülkede sosyalizmin başarısından bahsedilemez.

Kürdistan'da emekçiler ordusu, devrimci bir tarzda ulusal baskıyı ortadan kaldırmadan, sömürgeciler ve emperyalistlerle bağları koparmadan, kendi ulusal burjuvazisini dışalamadan, kendi iktidarını kurmadan, ulusal özgürlüğünü ve sosyal kurtuluşunu sağlayamaz.

Bir anlık olsun revizyonist reformcuların dediğini kabul edelim. Kürdistan halkının kendi ulusal-kültürel kurumlarını parça parça barışçıl yollarla sağlamasını savunup uygulamaya koymak. Bunun güvencesi nedir? Ve nasıl oluşacak? Oluşsa bile "ulusal kurum ve kuruluşları" ayakta kalmasının Kürdistan halkının özgürce gelişmesini sağlamanın güvencesi varmıdır? Biz bunun olmadığını söylüyoruz. Tarihteki olaylar ve halihazırdaki durum bunun izahıdır. "Ülkede demokratlaşma olmadıkça, milliyetlerin "tam kültürel gelişme özgürlüğü" nün de güvencesi olamaz". "Kesinlikle söylenebilir ki, ülke ne kadar demokratik ise "ulusların özgürlüğü" ne karşı "suikastler" o kadar az olacak ve bu suikastlere karşı güvence de o kadar çok olacaktır."(43)

Türkiye, Irak, İran ve Suriye'de bunun güvencesini aramak abesle iştigal etmek olur. T.C.sömürgecileri daha dün soykırımına girmediler mi ve bugün girmiyorlar mı? Güney Kürdistan'da (Irak Kürdistan'ı) ulusal kuruluş mücadelesi yükselince, Irak devleti zor durumda kalınca, geçmişte bir "otonomi" aldı. Sonra ne oldu? 1975'teki kimyasal katliamlar... Son İran ve Irak savaşındaki gelişmeler.... İran'daki devrim dönemi ve Türkiye Cumhuriyetinin ilk kuruluş yıllarında söz verilen vaatler... sonraki gelişmeler biliniyor. Kürdistan'da en ufak demokratik istem ve hareket

soykırımlarla sonuçlanıyor. Önderliklere yapılan suikastleri burada saymıyoruz. Tarihe ve günümüzde Kürdistan koşullarına bakıldığında acaba hala Kürdistan halkını silahsız, savunmasız ve güvensiz bırakma çabasının kimin işi olabileceğini ve hangi güçlere hizmet edeceğini söylemenin gereği var mı?

BURJUVA YASALCILIĞI DEVRİMCİ HAREKETİ TASFIYE ETMEKTİR

Tarihsel deney ve tecrübelerin gösterdiği ve günümüz koşullarının zorunlu sonucu, devrimi ve sosyalizmi hedefleyen bir parti esasta illegal örgütlenmek zorundadır. Bütün ülkelerde, burjuva demokratik sisteminin en "istikrarlı" olduğu ülkelerde bile proletarya illegal parti yapısını kurmadan edemez. Çünkü, burjuva demokratik sisteminin en istikrarlı görüldüğü ülkelerin hükümetlerinin yalan ve iki yüzlü beyanlarına rağmen, kendi anayasalarını devamlı ihlal etmekte oluşturdukları gizli polis ve istihbarat örgütleri ile kapalı kapılar ardında iş görmektedirler. Komünistler arasına ajan ve provakator sokmakta, devrimci hareketin burjuva iktidarını tehdit eder boyuta büründüğü anda onları imha etmekte ve zindanlara tıkamaktadır. Burjuvazi her türlü gizli araca ve yönteme başvurmuştur. Komünistler illegal ve legal örgütleri sistemli bir şekilde yürütmek, illegal ve legal çalışmayı birleştirerek sürdürmek durumundadırlar. Hiç bir demokratik hak ve özgürlüğün bulunmadığı Kürdistan'da sömürgecilerin icazeti ile devrimci politika yapılamaz. Burada yasalılığı önermek illegal örgütlenmeyi, illegal çalışmayı reddetmek sadece bir budalalık, sosyal pasifikasyon değil, aynı zamanda örgütsel tasfiyecilik, sömürgeciliğe hizmettir. Kürdistan halkını aldatmaktır.

Revizyonist reformcular legal burjuva fırsatlarının kullanılmasını legal olanaklardan yararlanmasını legalizme tapma durumuna getiriyor. Bu sömürgecilerin yasalarına ve onun iradesine, onun düşüncesi ve uygulamalarına boyun eğmiştir. Kendi dili ile konuşamayan, ulusal "inkarcılığın", fütürsuzca baskı ve terörün sürdüğü, insanların kendi düşüncesini söyleyemediği bir yerde legal, "barışçı", reformist yol sömürgeci köleliğin stislenip püslenmesi, gerçeğin gizlenmesidir.

Bu komünistlerin legal fırsat ve

olanaklardan faydalanmayacağı anlamına gelmez. Elbette komünistler en küçük legal olanaktan her zaman ve her koşulda yığınların örgütlenmesi, devrim ve sosyalizmin propagandasını yaygınlaştırmaya çalışırlar. Ama onların, yasal çalışmanın kölesi olmasını getirmez. Burjuvazi kendi koyduğu yasaları başta kendisi çiğniyor. Proletarya'nın bununla kendisini sınırlandırması düşünülemez. Engels, "ilk silah patlatan siz oldunuz bay burjuvalar!" diye yazıyordu. Devrimci mücadele yöntemlerini savunmak, tartışmak, hazırlamak, hayata geçirmek illegal bir örgüt olmadan yığınları devrime yöneltmek mümkün değildir.

SONUÇ OLARAK

Revizyonist reformcuların genelde ulusal sorunla ilgili özeld Kürdistan sorunu ile ilgili tezlerini yorumlayıp eleştirmek düşüştüğü yanlışları ayrıntılarıyla ele almak olanaksız, çünkü her satırı yanlış.

Kürdistan devrimci proletarya hareketi sömürgecilik ve emperyalizme karşı savaşım, oportünizme ve sosyal şövenizme karşı savaşım ile ilişkilendirir. Sosyal şövenizm (oportünizm) "barışsever" ve yasalılığıyla kendini "kendi" burjuvazisine uyarlıyor. Prestroyka'nın "yeni düşünce"si, savaşın dehşet verici korkusuyla çağımızda, ulusal ve toplumsal devrimi engelleme çabasına giriyor. Onu Türkiye'ye uyarlayan TBKP ve diğer revizyonistler, savaş tehlikesini göstererek Kürdistan halkını devrimden vazgeçirme çabası içindedirler. Lenin, Oportünizm ve sosyal şövenizmi tahlil ederken şöyle der:

"Oportünizm ile sosyal şövenizmin ekonomik emeli aynıdır, ayrıcalıklı işçilerin önemsiz bir kesimi ile kendi ayrıcalıklı durumlarını savunan, küçük-burjuvazinin, egemen ulus durumundan yararlanarak öteki ulusları soymasından paylarına düşecek kırıntılar...

"Oportünizm ile sosyal şövenizmin ideolojik ve politik özü de aynıdır: Sınıf savaşımı yerine sınıf işbirliği; savaşımın devrimci anlamını yadsıma; güçlülüklerden bir devrim için yararlanacak yerde, zor duruma", "düşen hükümetlerine yardımcı olmak..."(43)

Revizyonist-reformcular sömürgecilerden ve emperyalizmden yanadırlar. Rus babalarının ve Doğu Avrupa'nın batı kapitalizmine eklen-

mesiyle oluşan "bütünlüklü dünya"da Türk egemen sınıflarıyla birlikte TBKP revizyonist-reformcuları da yerini alıyorlar. Böylece emperyalizmle birleşmiş sömürgeci burjuvazinin kucağında son nefeslerini verecekler.

EK:

Yeni Açılım 18. sayısında bir de 'Yuvarlak Masa' toplantısı düzenlemiş. Kendini Kürt Aydınları olarak gören bazı "tanınmış" simalar katılmış. TBKP'liler "Kürt aydınları"na sorduğu sorular karşılığında aldığı cevaplarla kendi kanalına su akıtıyor. Yurtseverler, TBKP'nin güdümüne girerek ulusal demokratik mücadelelerini veremezler veya bu konuda üzerine düşen görevleri yerine getiremezler. Demokratik platformlarda Kürdistan sorununu dile getirmek diye bir görev varsa bu TBKP'nin politikasına entegre olmayı gerektirmez, onun bayrağı altında olmaz. Tersine o politikaya karşı çıkarak, Kürdistan devriminden yana tavır koyarak bu görevi yerine getirebilirler. Eğer içinden çıktıkları halka yabancılaşmışlarsa, kendi beyinlerini ve yüreklerini karalamışlarsa, yerli TBKP'nin bayrağının altı olmamalı. TBKP'ye övgü dizmek, onun politikasını benimsemek, insanı Kürdistan hakından yana değil, başka güçlerin yanına götürür. Söylediklerinden bazı bölümleri aktarıyoruz:

ÖMER AGIN ('BİR TBKP'LI OLARAK) KONUŞUYOR:

"Yöntem ne olursa olsun, bana göre Kürt sorunu adil demokratik barışçı bir yaklaşımla çözülebilir.... Sorunun çözümünde de tarafların mutabakatı önemlidir...", "Bir noktada belki yine iki ulusun ulusal görevleri çakışmıştır", "Kürtlerin varlığının kabulü küçümsenmemeli. Türkiye'de Kürtlerin varlığının kabulü bir anlamda devrimdir", "Açık ki, burada toplantıya katılan tüm arkadaşlar Kürt'tür.", "...bana göre Kürt sorunu Türkiye'nin bugünkü sınırları içerisinde çözüm olanaklarını barındırmaktadır. Ve bu sorunun çözümünün bir yolu da Türk ve Kürtlerin ortak bir politika geliştirmesiyle olasıdır. Bu anlamda Kürt aydınların, Türk ve Kürt halklarının yaklaşımları konusunda çaba sarfetmeleri gerekiyor", "...bugün, kapitalizmin çok kısa sürede yok olmayacağı görüldü. Kapitalizm kendini yenileyebilir. En azından ortaya çıkan sonuç şudur: Artık ulusal sorunlar anti-emperyalist bir seyir izlemeyebilir."

Serhat BUCAK: "TBKP'nin programında Kürt sorununa bakış açısı olumludur. Geçmiş programlarına nazaran, Türkiye Komünist hareketinin gelişimini gözönüne aldığımızda epey mesafe katetmiştir. En azından UKTH ilkesi TBKP'nin programında yer almıştır. Gerçi her ne kadar geçmişe dayanan bir iki prüz varsa da, özellikle komünistler iktidara geldiğinde, eğer Kürtler özgürlüğüne kavuşmamışsa, sorunu sosyalizm çözecektir gibi, eskiye dayanan bir takım yanlış önermeler varsada sevindiricidir. TBKP'nin programında bu konuda çok ileri aşamalara gelinmiştir."

Ahmet OKÇUOĞLU: "Bana göre Kürt aydınlarının bir dönem radikalleşmesi ne kadar kaçınılmazdıysa, bu eğilimden bir an önce kurtulmaya çalışmaları da o kadar zorunludur. Burada mücadele yöntemlerindeki radikalizmden değil, düşüncedeki radikalizmden söz etmek istediğimi özellikle vurgulamak istiyorum."

Uluslararası durumu değerlendirdiğimizde tespit edebileceğimiz bir özellik de, bölgede bağımsız ve birleşik Kürdistan projesine elverişli koşulların bulunmadığıdır. Bunu çok iyi tespit eden Kasımlı, gerçekçi bir yaklaşımla "İran için demokrasi Kürdistan için özerklik" şiarını ortaya attı. Barzani de, Talabani de bu gerçeği kavıyor. Buna uygun stratejiler ve taktikler geliştirmeye çalışıyorlar. Başarısızlıklarını onların bu yaklaşımlarına bağlamak bana göre haksızlıktır"

(23) Yeni Açılım, Şeref Yıldız, Sayı:18 S.12

(24) Aynı Dergi S.14)

(25) "

(26) Yeni Açılım Sayı:5

(27) Yeni Açılım, Sayı:15

(28) Aynı Dergi

(29) E.H.Carr Bolşevik Devrimi I. 11917-1923 Metis/İst.

(30) Yeni Açılım, Sayı:15

(31) Aynı Dergi

(32) Aynı Dergi S.27

(33) Yeni Açılım Sayı:18

(34) Lenin UKTH S.150 Yedinci Baskı-Sol Yayınları

(35) Age S.150

(36) Age. S.151

(37) Yeni Açılım Sayı:18

(38) Aynı Dergi S.Talay,

(40) Aynı Dergi

(41) Lenin- Sosyalizm ve Savaş S.61, 5. Baskı Sol Yayınları

(42) Lenin Age S.61

(43) J.Stalin M.U.S. ve S.S. S.53

(44) Lenin, Sosyalizm ve Savaş, S.24

MEHABAD KÜRT CUM- HURİYETİ

(Birinci Bölümün Devamı)

Komela yetkilileri, 1944 yılında Irak Kürdistan'ındaki "Hevi" örgütüyle ilişkiye geçerek Kürdistan bayrağının oluşmasını sağladılar. Bu bayrak Kırmızı, Beyaz ve Yeşil renklerinden oluşan ve ortasında güneş bulunan Kürdistan bayrağıdır. (Thomas Bois, Mehabad une Ephemure Republique Kurde Independante en Cahier Orient. Lübnan 29 Ağustos 1963) Aynı zamanda Kürdistanlı çeşitli örgütler 1944 yılında Dalender dağında bir görüşme yaptılar. "Peymane se sınır" diye anılan bu antlaşmaya Türkiye Kürtlerini temsilen "Xoybun" örgütünün temsilcisi olan Qazi Mele Webab, Irak Kürtlerinden "Hevi" örgütünün temsilen Şex Ebdullah Zinoye ve İran Kürtlerinden "Komela" örgütünün temsilen Kasıme Qedri imza attular. Bu antlaşmaya göre söz konusu olan üç Kürt örgütü aralarında her türlü maddi ve manevi destek yapacaklarına dair bir birlerine söz veriyorlardı. (Kerim Husami, Komara Demokratik a Kürdistan /Mehabad) Weşanen jina nû. Sayfa 49) Üç sınır antlaşması olarak tarihe geçen bu antlaşma Kürdistan halkının anti-sömürgeci kavgada sürekli birbirlerine ihtiyaç duydukları ve ortak ideallerini hayata geçirmek için birlik yolları aradıkları açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Belirtmekte yarar vardır. Komela örgütünün SSCB ile iyi ilişkileri

vardı. Komela daha önce illegal bir şekilde örgütlendiğinde kendi üyelerinin evlerinde toplantılarını yapıyordu. Daha sonraları "Komela"nın kitle ilişkileri daha çok genişlediğinde halk kitleleri içinde daha geniş destek bulduğundan dolayı daha açık alanlarda olağan toplantılarını yapmak istiyordu. Bu amaç ile Komelanın yetkilileri Sovyetler Birliği'nin temsilcilerine başvurular. SSCB Mehabad şehrinde "Anjomani-i-Farbandi-i-Kürdistan-u Şoravi" (Kürt-Sovyet dostluk Derneği)ni kurdular. Archie Roosevelt jr. göre bu Dernek Sovyetler Birliği'nin Uluslararası propaganda Örgütü (VOKS) tarafından kurulmuştu. Bu Derneğin kuruluşu Komela'nın toplantıları için açık bir yer aynı zamanda Kürdistanlı yurtseverlerin buluşması için bulunmaz bir alandı. Diğer yanda bu dostluk derneğinin İran-Sovyet dostluk Derneğinin bir şubesi olarak değilde (Kürt-Sovyet dostluk derneği) olarak açılmasının tarihi bir önemi vardır. Hacı Davut bahçesinde kurulan Komela Örgütü'nün üyeleri kendi aralarında bir parola saptadılar. Bu parola "Xwedaperesti şteki çake" Türkçe'ki "Tanrı'ya tapmak güzel bir şeydir." Belirtmekte yarar vardır, Komela'nın kurduğu Hacı Davudun evi "Xwedaperesti" tepesinde bulunmaktaydı. Bu anlamda parolada bir kelime oyunu vardır. Ayrıca Komela "Nişuman" adlı bir dergiyi kuruluşundan itibaren çıkarmaya başladı. Rooseveltte bakılırsa Komela örgütüne bağlı olarak Musul, Kerkük, Erbil, Süleymaniye, Revanduz ve Çaklava şehirlerinde (Güney Kürdistan'da) seksiyonlar açıldı. Ayrıca Türkiye Kürdistan'ında Komela'ya bağlı bir örgüt oluşturuldu. (Archie Roosevelt jr., La Republique Kurde le Mehabad in les Kurdes et le Kürdistan. Sayfa 202-203)

KÜRT SOVYET İLİŞKİLERİ 2.
BAKÜ ZİYARETİ

Eylül 1945 yılında Kadı Muhammed, yeğeni Seif Gazi ve Manaf Kerimi dahil olmak üzere bir grup önemli Kürt şahsiyeti Sovyetler Birliği tarafından Bakü'ye davet edildi. Eylül 1945'te ikinci dünya savaşı bitmişti. Batılı emperyalistlerle Sovyetler Birliği arasındaki ilişkiler bozulmaya yüz tutmuştu. Bakü'ye varan Kürt heyetini Alayof ve Eyüp Kerimi karşıladılar. Heyet üyeleri görkemli bir şekilde karşılandılar. Merdegan Hoteline yerleşen Kürt heyeti isteklerini yazılı hale sokarak Azerbaycan Sovyetler Cumhuriyeti Başbakanı Cafer

Bakırofa sunmak üzere Alayof'a verdiler. Listede yer alan isteklerin başında bağımsız bir Kürdistan devleti askeri ve ekonomik yardımlar gelmekteydi. Daha sonra Kürt heyeti Bakırof ile görüştiler bu görüşmede Bakırof İran'da yaşayan Kürt, Azeri vb. halklara uygulanan baskı ve zulme dikkat çekti. Aynı zamanda bağımsız Kürdistan devleti meselesinde ise tavrını şöyle açıklıyordu: "Kürtlerin kendi özerkliklerini kurmak için acele etmelerini gerektiren bir durum yoktur. Çünkü Kürtlerin özgürlüğünün sağlam temellere dayanması gerekir. Bu temelde ancak halkçı güçlerin yalnız İran'da değil, Türkiye'de ve Irak'ta da başarıya ulaşmalarıyla atılabilir. Bağımsız bir Kürt devletinin kurulması konusunun ise ilerde tüm halkın birleşmesi için fırsat doğduktan sonra ele alınması daha uygun düşer. Şu sıralarda ise Kürt özelemleri Azerbaycan çerçevesi içinde bir özerk yönetimle yetinmelidir. (Mehabad Kürt Cumhuriyeti, Sayfa 111)

Bakırof'un ileri sürdüğü bu görüş o dönemin Sovyet yönetiminin görüşüydü. Yukarıdaki alıntıda da görüldüğü gibi bağımsız bir Kürdistan devletinin kurulması için halk kitlelerinin seferber edilmesi gerekir. Aynı zamanda Kuzey (Türkiye), Güney (Irak) ve Batı (İran) Kürdistan'da halk kitleleri seferber edildiği takdirde Kürdistan halkının bağımsız bir Kürdistan devleti kurulması yönündeki özelemleri gerçekleşmiş olur. Bakırof'un görüşüne benzer bir görüşte Nasır'dır. Barzaniyle olan görüşmesinde Nasır: Türkiye, Irak, İran ve SSCB'deki Kürtlerin birleşmesi halinde bağımsız bir Kürt Devleti kurabilirsiniz" diyordu. Orient (Beyrut'ta çıkıyordu) gazetesinin 22 Ocak 1959 sayısından.

Kadı Muhammed, Bakırof'un "Azerbaycan çerçevesi içinde bir özerk yönetimle yetinmelidir" yönündeki önerisine karşı çıkar ve Kürt isteklerini açıklar: "Kürtler Azerbaycan çerçevesi dışında bir özerk yönetim kurmaya kesin karar vermişlerdir. Siz Tebriz'deki meslektaşlarınızın tutumunu desteklemek için vargücünüzle çalışınız şimdi de lütfedip Kürtlerin taleplerini de karşılayabilirsiniz" (MKC. Sayfa 112)

Kadı Muhammed'in bu kesin ve kararlı tavrı karşısında, Bakırof: "Sovyetler Birliği var oldukça Kürtler mülka özgürlüklerine kavuşacaklardır." Age. Sf.112) Buna karşılık, Kadı

Muhammed "Yardıma ihtiyacı olan halkımız kendisine uzanan eli sevinçle karşılayacak ve sıkacaktır." (Age sf.112) diyerek Kürt heyetinin görüşünü dile getiriyordu.

Daha sonra Bakırof'un Kürt heyetinin onuruna verdiği Çay partisinde maddi yardım sorunu ele alındı. Belirtmekte yarar vardır ki aynı, özerk bir Kürt bölgesinin oluşturulması meselesi Sovyet yetkililerinde kabulünü gördü. Kadı Muhammed özerk bölgenin kendisini savunabilmesi için maddi araç ve gereçlere ihtiyacı olacağını ve SSCB'nin yardımını beklediklerini belirtir. Bakırof ise Mehabad'a tank, top, makineli tüfek, tüfek ve gerekli savaş araçlarını göndereceğini vaad eder. Aynı zamanda Bakı'ye askeri okula gönderilecek olan Kürt öğrenciler için kontenjan ayıracağını da söyleyen Bakırof: "Tebriz'de açılacak Üniversite'de okuyacak Kürt öğrenciler için seksen kişilik bir kontenjan ayrılacaktır" der. Kürtçe kitapların basılması için Mehabad'a bir Matbaa makinesi göndereceğine söz veren Bakırof Komela'nın, Kürdistan demokrat Partisi'ne dönüştürülmesi gerektiğini Kürt heyetine önerir. Daha sonra Kirof heykelinin yanında bulunan Azizof'un Türbesine çelenk koyan Kürt heyeti iyimser ve moralleri yükselmiş bir şekilde Kürdistan'a döner. Sovyet Kızıl-ordusu 1941 yılında İran'a girerken bir kaç Sovyet helikopteri yukarıdan attığı geniş çaplı Kürtçe bildiriler halkta büyük sempati yarattı. Komelanın üyelerinden olan Şair Hejar bu gerçeği bir şiirinde şöyle dile getiriyordu:

"Çı fıroke (teyare) sembole Şadiye

Ki te debü? Meleke azadiye

Bı belavkırına dupel belavok

Bela wela ordiya Şahinşahi

şah ku şer bıl dı neçira rebenan de
mın dit ku mişk e dı bin Stalin de"

Komela örgütlü oynamış olduğu tarihsel misyonu oynamıştı. 1945'lere gelindiğinde Doğu Kürdistanlılar Kürdistan Demokrat Partisi'ni (KDP) kurmaya karar verdiler.

KÜRDİSTAN DEMOKRAT PARTİSİ'NİN KURULUŞU VE AMACI:

KDP'nin kuruluşu Doğu Kürdistan'da olduğu gibi Kürdistan'ın diğer parçalarında da güçlü yankılar yaptı.

İkinci dünya savaşının sonucunda oluşan elverişli koşullardan yararlanan Doğu Kürdistan halkı belli bir program etrafında birleşerek kendi isteklerini açık bir şekilde dile getiriyorlardı. KDP'nin programı otonomist bir programdı. Başka bir deyişle Kürt sorununun İran devleti'nin sınırları içinde hal olabileceğini ön gören bir perspektif sunuyordu. Tabii ki bu perspektif ile çelişen bir dizi öge vardı. 16 Ağustos 1945'de Komela'nın bir toplantısında Kadı Muhammed KDP'nin kuruluşu için bir öneride bulunuyor. Bazı Mehabad tarihçilerine göre Cafer Bakırof'un önerisi ve telkiniyle birlikte Kürtler böyle bir partiyi kurdular. Daha doğrusu Komela KDP'ye dönüştürüldü. Hemen bu toplantının akabinde 106 kadar Kürt şahsiyeti ortak bir deklarasyon yayınladı. Kadı Muhammed'in: "Sovyet kardeşliğimiz yeni partiyi destekleyeceklerdir" dediği KDP'nin programını oluşturdu. Yayınlanan ortak deklarasyonda: "Kürt halkı şimdi dünyanın faşizmden kurtulmuş olmasından yararlanmak ve Atlantik Antlaşmasının getirdiği taahhütlerde kendi katkısının da bulunmasını istemektedir. Kürt halkının Rıza Şah tarafından inkar edilen anayasal ve insani haklarından başka bir isteği yoktur" (Kerim Husami, age S.64) deniliyordu. Bu ortak deklarasyon o dönem Doğu Kürdistan'da mücadelenin ve ulusal bilincin olduğu boyutları açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Kürtler varolan olumlu konjunktürel durumdan yararlanılarak bir daha eski ilişki ağına yeni sömürgeci boyunduruğa girmek istemiyordu. Yürütülen faaliyet harcanan çabalar bu gerçeği açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Deklarasyon'da yayınlanan sekiz maddelik KDP'nin Programı:

a) İran'daki Kürt halkı kendi yöresel işlerini yönetmekte özerkliğe sahip olacak ve İran Devleti çerçevesi içinde otonomi alacaktır.

b) Öğretim dili ve hükümet dairelerindeki resmi dil Kürtçe olacaktır.

c) İran Anayasası hükümleri gereğince derhal bir yöresel yasama meclisi kurulacak ve bu meclis tüm devlet işlerinde ve kamu hayatında denetim hakkına sahip olacaktır.

d) Resmi görevlilerin Kürtler arasında seçilmeleri gerekir.

e) Köylülerle toprak sahipleri arasında yasal eşitlik sağlanacak ve her

ikisinin geleceği garanti altına alınacaktır.

f) Kürdistan Demokrat Partisi Azerbaycan halkı ve Azerbaycan'da yaşayan Asurlular, Ermeniler gibi diğer halklarla tam bir birlik ve kardeşlik gerçekleştirilmek amacıyla özel çabalar harçayarak ve bu halkları mücadelelerinde destekleyecektir.

g) Kürdistan Demokrat Partisi, Kürdistan'ın çok zengin olan doğal zenginlik kaynaklarını işleterek Kürt halkının ekonomik ve sosyal hayat düzeyini yükseltmek için çaba gösterecek ve ticaretle tarımı geliştirmeye sağlık ve öğrenim düzeyini yükseltmek için çaba gösterecek.

h) Kürdistan Demokrat Partisi, İran halkları'nın İran ülkesi'ni bir bütün olarak geliştirmek ve kendi refahlarını gerçekleştirmek için çalışmalar yapmak gücünde olduğuna inanmaktadır.

(A.R.Kasemlo, Les Kurdes el le Kürdistan. Sf. 174-175)

KDP'nin programı partinin kompozisyonunu meydana getiren güçlerin çıkarlarını ifade ediyordu. Bazı toprak ağaları Kürdistan'ı terk ederek Tahran'a yerleşiyorlardı. Bunların toprakları yoksul köylülere dağıtılıyordu. Fakat, Mehabad'da Azerbaycan'da olduğu gibi toprak reformları yapılmadı. KDP'nin programında belirtildiği gibi büyük toprak ağaları ile köylüler arasında bir uyumluluk oluşturulmak istenmekteydi. Zaten partinin kendisi esas itibarıyla üst tabakalardan oluşmaktaydı. Fakat halk kitlelerinin güçlü bir desteğini almaktaydı. Kısaca özetlemek gerekirse ulusal kurtuluş problemi ve çözümü birincil bir sorundu. Bu da ister istemez toplumun tüm kesimlerini (bir avuç hain hariç tutulursa) sömürgeci zinciri kırma ve Kürdistan'da Pers varlığına son verme paydasında birleştiriyordu.

MEHABAD KÜRT CUMHURİYETİNİN İLANI

22 Ocak 1946 yılında Kürdistan halkı için bir umut belirdi. Bu umut asırlardır Kürt halkının en doğal ve insani haklarını gaspeden sömürgeci vahşetten kurtuluşun simgesi olan Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin kuruluşuydu. İran Devleti'nin Kürdistan'daki biricik otoritesi Adliye Sarayını Kürtler daha 17 Aralık 1945 yılında bir saldırı neticesinde yok etmişlerdi. Söz konusu olan saraya 1945 yılından itibaren Kürdistan Bayrağı

çekilmişti. Kadı Muhammed İngiliz ve Amerikan yetkililerine temsilci göndererek kurulacak olan Kürt Cumhuriyetiyle ilişki meselesini görüştü. Fakat, Anglo-Saksonlar olumlu bir cevap veremediler.

Yukarıda belirttiğim gibi Azerbaycan Sosyalist Cumhuriyeti'nin Başkanı Cafer Bakrof Otonom bir Kürt Cumhuriyeti'nden yanaydı. Ayrıca Kadı Muhammed Kürt isteklerini ve otonom Kürt Cumhuriyeti kurulması yönündeki isteklerini Cafer Peşvari Sovyet siyasi subayı, teğmen Galazyof'la ve Tebriz'deki sovyet görevlilerinin irtibat subayı olan binbaşı Yarmakof'la görüştü. Onlarda Otonom Kürt Cumhuriyeti'nin kuruluşuna karşı çıkmadılar. Hemen aynı günlerde Doğu Kürdistan'ın dört bir yanına haber salındı. Mehabad'ın ÇARÇIRA meydanında açık bir hava toplantısı olacağı her tarafa yayıldı. 22 Ocak 1946 yılında Çarçıra meydanı Kürdistan bayraklarıyla süslenmiş ve alan Kürdistanlılarla hıncahınç doldurulmuştu. Kürdistan tarihinde çok ender rastlanan görkemli bir ortamda yüzbinlerce özgür Kürdistanlı Kadı Muhammed'i bekliyordu. Kadı Muhammed Çarçıra meydanına gelerek kendisine ve diğer Kürt önemli şahsiyetlerine ayrılan kürsüye çıkıp Kürdistan tarihinde unutulmaz bir yere sahip olan tarihsel konuşmasını yaptı. Kadı Muhammed konuşmasında Kürt ulusuna ve onun üzerindeki baskılara değinerek "özerk Kürt Cumhuriyeti'nin kuruluşunu" ilan etti. Daha sonra Kadı Muhammed, Kürt-Azeri kardeşliği ve SSCB'nin Kürt halkıyla olan dayanışmasını dile getirdi. Askeri bir üni-forma içinde halk kitlelerine seslenerek Kadı Muhammed Özgür ve Birleşik Kürdistan istemini şu cümlelerle dile getiriyordu:

"Bayrak, hukuk ve adalet sembolü sana yemin ediyoruz, birlikte yaşayacağımıza ve asla nifaka (geçimsizliğe) müsaade etmiyeceğimize.... Bayrak, sen bugün yalnız Kürdistan'ın küçük bir parçasında dalgalanıyorsun. Yarın, sen zulmü ve büyük haksızlıkları kovacak ve Kürdistan'ın dört bir yanında dalgalanacaksın" diye devam edilen konuşma "YAŞASIN BÜYÜK KÜRDİSTAN" (Les Kurdes et le Droit, Sf.103) sloganıyla bitiriliyordu.

Konuşmanın hemen ardından, Mehabad sokakları şenliklere ve halaylara sahne oldu. Sömürgeci vahşetten kurtulmuş bir halk özgür olmanın

verdiği coşkuyu en son derecesine kadar kullanarak eğleniyordu. Ayrıca Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin kuruluş toplantısında Kuzey Kürdistan'da Xoybun örgütünün temsilcileri, Güney Kürdistan'daki örgütlerin temsilcileri ve Barzan aşiretinden Molla Mustafa Barzani'de hazır bulunuyordu. Sovyetler Birliğine gelince Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin kuruluşunu bir cip arabasının içinde seyreden YARBAKOF'u belirtmekte yarar vardır. (MKC sf.154)

Şubat ayının başlarında Kadı Muhammed önemli Kürt şahsiyetlerini (KDP'nin Merkez Komitesi üyeleri) Kürt Sovyet Ticaret Merkezinde toplantıya çağırdı. Bu toplantıda Kürdistan Bakanlar kurulu seçildi ve Kadı Muhammed, Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin başkanı seçildi. 11 Şubat 1946 günü Bakanlar kurulunun tam listesi KÜRDİSTAN gazetesinde yayımlandı. Kadı Muhammed ve Bakanlar Cumhuriyete bağlı kalacaklarına dair yemin ederek görevlerine başladılar.

Bakanlar Kurulunun Listesi:

Kadı Muhammed : Cumhurbaşkanı
Hacı Baba Şeyh : Başbakan
Seyfi Gazi : Milli Savunma Bakanı
Mehaf Kerimi : Milli Eğitim Bakanı
Muhammed Emin Muini : İçişleri Bakanı
Muhammed Eyyübiyan : Sağlık Bakanı
Hacı Bayezid Ağanın oğlu Abdurrahman: Dışişleri Bakanı
İsmail Ağa İlhanzade : Ulaştırma ve Yol işleri
Ahmed İlahi : Ekonomi Bakanı
Kerim Ahmediyan : Posta, Telgraf, Telefon İşleri Bakanı
Halil Hüstrevi : Çalışma Bakanı
Hacı Mustafa Davudi : Ticaret Bakanı
Molla Hüseyin Mecdi : Adalet Bakanı
Muhammed Velizade : Tarım Bakanı
Sadık Haydari : Propaganda Bakanı

Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin Bakanları, "Reis" Kadı Muhammed Cumhurbaşkanı olmasına rağmen: "Peşewaye Parti Demokrati Kurd" (Kürt Demokrat Partisi Önderi) diye çağrılıyordu. Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin ilan edildiği gün Kadı Mu-

hammed "Yüksek Kız Okulunu" açtı ve aynı gün Cumhuriyet Hükümetinin resmi yayın organı olan "Kürdistan" gazetesinin basım kararı alındı. Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin 12 aylık gibi kısa bir yaşamı boyunca bir dizi kültürel ve siyasi yayın gün yüzünü gördü. Bunlardan Kürdistan gazetesi günlükti, Hawar (Feryad), Ağız (Ateş), Hılale (Hilal) Niştuman (Vatan) adlı dergiler haftalık. Niştuman dergisi Şex Abdullatif (Şex Mahmudun oğlu) tarafından ayda bir çıkarılan 40 sayfa bir dergiydi. Bu dergiler dışında birde çocuk dergisi yayınlanıyordu. Ünlü Kürt şairleri HEMEN ve HEJAR'ın dışında bir dizi Kürt bu dergilerin köşelerini tutmuştu. Ayrıca belirtmekte yarar vardır bu dergilerin güçlü bir şekilde Güney (Irak Kürdistanında dağıtıldığı) bilinmektedir. (MKC. Sf.236)

İlk Kürt Tiyatrosu Mehabad'da kuruldu. SSCB ile yapılan ticaret (direkt olarak yapılıyordu) gün geçtikçe gelişmeler kaydediliyordu. Kürdistanı terk edip Tahran'a gidip yerleşen Ağaların toprakları yoksul köylülere ve Irak Kürdistanından Mehabad'a sığınan Barzanilere dağıtılmıştı. (A.R. Kasemlo . Age. S.175) Ekonomik olarak iyi gelişmeler söz konusuydu. Sömürgeci İran ordularının Kürdistan'daki varlığına son verildikten sonra bunun yerine Kürt ordusu oluşturuldu. İlk defa PEŞMERGE kavramı Mehabad Kürt Cumhuriyeti döneminde kullanıldı. Kürt bayrağı ve Kürt Ulusal marşı olan "Ey Raqib" (Ey Düşman) Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin ürünleriydiler. KDP'nin programının bir çok maddesi hayata geçirildi. Okullarda ve yönetim organlarında Kürt dili resmi dil olarak kullanılıyordu. Kürtçe eğitim için kitaplar basıldı. Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin Radyosu yayın hayatına başlamıştı. Yukarıda saydığım aktivitelerin somutlaşmasında SSCB'nin rolü tartışılmaz kadar açıktır. KDP'nin programı Otonomist olmasına rağmen MKC'nin bir çok liderinin kalbinde Kadı Muhammed'in ifadesiyle "Büyük Kürdistan" gerçekliği vardı. Şair Hejar tarafından yazılan bestesi Menaf Kerimi ile Mahmud Velizade tarafından yapılan Kürdistan Ulusal Marşının son kıtası "Büyük Kürdistan" istemini çok açık bir şekilde şöyle dile getiriyordu.

"Petrolüm hayat suyu

Hem Siirt'te, hem Kermaşah'ta

Baba Gurguz da biliyor ki

Musul Petrolü de bizimdir."

Kürdistan tarihinde ilk defa düzenli bir orduya gidildiğini yukarıda belirtmiştim. Bu ordu 70 subaydan 40 yedek subaydan ve 1200 askerden oluşuyordu. Bu subayların bir çoğu geçmişte Irak ve İran ordularında görev yapmışlardı. Mart 1946 yılında SSCB tarafından yüzbaşı Selahaddin Kazımof eğitim işlerinde yardımcı olmak amacıyla Mehabad'a gönderildi. Mehabad Kürt Hükümeti Selahaddin'e Albay rütbesini vererek yeni Kürt Ulusal Ordusu içinde görev verdi. Kürtler Selahaddin'e "Kak Ağa" lakabını verdiler. Mart ayının sonlarına doğru Kürdistan gazetesinde dört subayın general rütbesine yükseltildikleri konusunda bir karamame yayımlandı.

Bu subaylar:

- Savaş Bakanı : Muhammed Hüseyin Seyfi Kadı - Molla Mustafa Barzani
-Ömer Han Şıkak -Hame Reşit Han

Kürdistan Demokrat Partisi Kadın Seksiyonunu açtı. Bu Seksiyon, Kadı Muhammedin eşi tarafından yönetiliyordu. ayrıca Ali Xoşravi önderliğinde gençlik seksiyonu açıldı. Kısaca belirtmek gerekirse herkes elele vermiş, çaldırandan buyana var olan umudu bir halı gibi dokuyorlardı düşmana inat dercesine...

**Körfez Krizinin
Uzaması Türk
Sömürgecilerinin
İşini
Kolaylaştırıyor!**

**FAŞİST TC KÖRFEZ
KRİZİNDEN YARARLANARAK
"TAMPON BÖLGEYİ" DAHA DA
GENİŞLETİYOR!**

- Şirnak'ta 20 den fazla köy boşaltıldı!

- Faşist TC can çekiyor!

Faşist Türk Devleti, Körfez krizinden yararlanarak, Kuzey Kürdistan halkına karşı Saddam Hüseyin'in Güney Kürdistan'da uyguladığı politikayı daha

da vahşice uygulamaktadır. Sömürgeci Türk Devleti, yıllardır Kürdistan halkına ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı giriştiği saldırı, katliam ve barbarlıklarla hedeflediği sonuca varamayınca, Kürdistan'ı Kürtsüzleştirerek sonuç almaya çalışıyor.

Sömürgeci Türk Devletinin, Kürdistan'daki tahakkümü sarsılıyor. T.C. Kürdistan'daki mevcut statükoyu sürdürmek için oluşturduğu "Sömürge Valiliği", "Özel Harp Dairesi" ve "Köy Koruculuğu"na rağmen, Kürdistan'daki saltanatı çıkmaza girmiştir. Faşist Sömürgeci Türk Devleti, gelişen ve her geçen gün güç kazanan KUKM'si karşısında paniğe kapılmış ve dört asırlık Türk saltanatının sona ereceği korkusu ile, hiçbir uluslararası kural ve norm tanımadan Kürt halkını ülkesinden, yerinden ve yurdundan kovarak başka bir deyişle 1925 yılında Kürdistan'da uygulamaya koyduğu "Mecburi İskan Kanunu" yeniden ve en iğrenç bir şekilde uygulamaktadır.

Sömürgeci TC yapmış olduğu "yasal" "SS" darbesiyle birlikte, Kürdistan halkının dış dünya ile bağıni keserek, KUKM'sini, Hitler ve Musolininin kendilerine rehber olarak kabul ettikleri Atatürk yöntemiyle boğmak istiyor. "SS" darbesi ile birlikte Kürt halkına karşı her türlü katliam ve terörün dışında "dekürdisasyon" politikası en üst boyuta çıkarıldı.

Faşist TC iki yüzlü "Janus" gibi bir yanda katliam gedikliisi olarak dünyada haiz olabileceği en üst mertebeye ulaşmış bulunmaktadır; diğer yanda, insan hakları ile ilgili bir çok uluslararası antlaşmayı imzalamıştır. Bu ikiyüzlülük Faşist Türk barbarlığının tarihsel temel taşıdır. Kuveyt'in Irak Sömürgecileri tarafından "işgal" ve "ilhak" edilmesi ile birlikte emperyalist güçlerin karşı saldırısında beraberinde getirdi. Paylaşılmış alanları yeniden "adil" bir şekilde paylaşmak amacıyla Irak sömürgecileri çağımızın en büyük "soygun"unu gerçekleştirerek Dünya petrol rezervelerinin %10'unu ele geçirdi. Dünya kamuoyunun tüm dikkatleri körfeze yöneldi. İşte bu dumanlı havada, faşist Türk Devleti Avrupa Konseyi'ne baş vurarak bundan böyle "Güney Doğuda insan hakları ve temel özgürlükleri koruma sözleşmesine uymayacağını bildirmiş." (Liberation gazetesi)

Zaten uluslararası hiç bir ant-

laşmaya uymayan terörist Türk Devleti, Batılı dostlarının baş vurarak Kürdistan'da giriştiği katliamlar için yardım ve olabilecek bazı "tatsız" vukuatlar karşısında sessiz kalmalarını örgütlemek içindi bu girişim. Batılı emperyalistlerin Irak Sömürgecileri ile girmiş olduğu pazar savaşımında Türk Sömürgecileri de yerini aldı. Türk Devletinin Körfez krizinde Batıların saflarında yer almasından, Kürdistan ulusal Kurtuluş mücadelesi ve Kürdistanın (Güney) geleceği belirleyici rol oynamıştır. Sömürgeci Türk Devletinin emperyalistler ile girmiş olduğu ikili ilişkiler ve gizli antlaşmalar neticesinde anti-Irak cephesinde yerini aldı. Bundan dolayıdır ki Georges Bush ve diğer batılı emperyalistler Türkiye'nin ve Özal'ın "sadık"lığı üzerine nutuk çekiyorlar. Bundan dolayıdır ki, Kuzey Kürdistan'daki köy boşaltmalarına ve sürgünlere karşı ölüm sessizliğine gömülmüşlerdir. Evet, körfez krizi ile birlikte Ortadoğuda kartlar yeniden dağıtıldı. Başta ABD olmak üzere diğer emperyalistler, yıllardır Suriye yönetimini "terörist" ilan etmişlerdi. Lübnan'da Suriye sömürgecilerine karşı mücadele eden Batılı emperyalistlerin uşağı General Auan'a her türlü destek veriliyordu. Ama, Kuveyt işgalinden sonra ABD Dış İşleri Bakanı, James Baker Şam'ı ziyaret etti. Bu ziyaretinin hemen ardında Suriye Sömürgecileri Anti-Irak Cephesinde yer aldı. Yapılan antlaşmaya bağlı olarak posası çıkarılmış General Auan'un kellesi karşılığında Suriye anti-Irak cephesine iştirak etti. Ekim'in ortalarında General Auan'a ölümcül bir darbe sunuldu ve General, Fransız konsolosluğuna sığındı. Batılı emperyalistler ise "uluslararası hukuk" ve "İnsan Hakları Şampiyonları" olarak Suriye'nin bu işgali karşısında ölüm sessizliğine gömüldüler.

Faşist TC'nin başı Özal'ın Şam ziyareti ve diğer emperyalist güçler ile görülen ilişkiler halkımıza karşı yeni imha politikalarını açık bir şekilde gündeme getiriyor. Soğuk Savaş'ın sona erdiği Bush'un deyimi ile "yeni bir uluslararası ydüzenin" kurulduğu bu ortamda, Kürt halkına layık görülen bugüne kadar devam eden statükoyu daha da katmerleştirmektedir.

BOTAN BÖLGESİ BOŞALTI-LIYOR

Faşist Türk Devleti, General Tokatlı'nın Kürdistan halkına layık gördüğü: "Bırakın insanları ot yeşer-

mez" bir ülke durumuna getirmek için tüm gücünü seferber etmiş bulunmaktadır. Köyleri, Ormanları ve tarlaları yakan faşist Türk işgalci orduları ve hain işbirlikçi çeteler yer yer halkın kitle gösterileri ile karşılaşıyorlar. Kürdistan'da yapmış olduğu katliamları had safhasına vardırarak TC, Irak Devletinin Güney Kürdistan'da yaratmış olduğu "Tampon Bölge" gibi bir bölge daha önce Kuzey Kürdistan'da yaratılmıştı. Faşist T.C., bugün Kuzey Kürdistan'ı boşaltmak için paçaları sıvamıştır. CU-Dİ, SİLOPİ ve ŞIRNAK bölgelerinde geniş çaplı operasyonlara ve katliamlara girişen işgalciler, daha önce Gerecoliya, Sorbutum, Yeni Köy, Yazköy vb. köyler yakılmış ve halkı sömürgecilerin oluşturduğu "Çadırkentlere" doldurulmuştu. Son dönemlerde işgalci ordular, köy koruyuculuğunu red eden köylülere karşı her türlü insanlık dışı katliamları köy, ekin yakmaları en üst merhalelere çıkarmıştır.

Yiğit, fedekar Kürdistan köylüsünün direnmesine rağmen sömürgeciler yine köy, ekin ve orman yakmaya devam ediyor. ŞIRNAK'ın Gundikeremen, Kürüm, Balveren, (Gundi Kemali), Tekçinar, Karageçit, Kavuncu, Kayaboyun, Kırkkuyu, Kocagili, Koçbeyi, Basret, Kopanlı, Karni Berimiri, Guormeç, Cinet, Firisan, Sihires, Hestan, Yuva'n'a, Guver vb. yaklaşık olarak Şırnak'ın 38 Köyünden 30'u boşaltılmış durumdadır. Faşist Türk Sömürgecileri, Saddam'ın öldürücü derecede sıcak olan Arap çöllerine sürgün ettiği Kürdistanlılara layık gördüğü "Toplama Kampları" olan "Çadırkentlerin" benzerinide Kuzey Kürdistan'da oluşturdu. Evlerinden, yerinden ve yurdundan edilen binlerce Kürdistanlı kışı bu "çadırkentlerde" geçirecek. Kısaca belirtmek gerekirse, Kürt halkı sömürgeciler tarafından ölüme terk edilmek istenmektedir. Türk tarihi bu tür barbarlıklarla doludur. Ermeni jenosidi sırasında TC'nin sürgün (katliam anlayışı) politikası bilinmektedir. Sömürgeciler kana doymak bilmiyor. TC'nin zoraki göç politikasına karşı direnen Kürdistanlılar imha ediliyor ve toplu mezarlara gömdürülüyor.

Direnişlerin en görkemlisi olan "SERHILDANI" yaratan Kürdistan halkı ve Türkiye halkının devrimci demokrasi mücadelelerini boğmak için TC'nin girişmiş olduğu katliamlar ve barbarlıklar aleyhine dönmüştür. Le-

nin'in deyimi ile "Yönetenler yönetemez ve yönetilenler ise artık eskisi gibi yönetilmek istemiyorlar" işte TC'nin Kürdistan'daki varlığının objektif durumu budur. Kürdistan halkının başlatmış olduğu "SERHILDAN"ı daha da yaygınlaştırmak ve sürekli kılmak Kürdistanlı Komünistlerin ve Yurtseverlerin önünde duran en acil görevdir. Bundan dolayıdır ki TC Devleti can çekiyor, içine düştüğü çıkmaz sokak ve acizlikten hareket ile psikolojik savaşı en üst merhaleye çıkarmış bulunmaktadır. Faşist TC'nin başı Turgut Özal ve Keçecilerin, "idam"larla ilgili yapmış oldukları deklarasyonlar bu savaşın vardığı boyutu açık bir şekilde ortaya koymaktadır. TC'nin, Kürdistan halkına karşı işlediği cinayetler ve döktüğü kanlardan boğulacağı hırçınlığıyla son kozlarını oynamaktadır. Ele geçirdiği ve "idam"a çarptığı yüzlerce savaş esirini "rehine" olarak gelişen halk hareketine karşı kullanmaktadır. Bu kadar aşağılaşan TC'nin Kürdistan'daki sonu yakındır. TC'nin katledeceği her yurtseverin intikamını "Serhıldan"ı daha da yükselterek bağımsız Kürdistan ile soracağız.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!

Şex Seid, Seyit Rıza, Alişer ve Sımkolaların torunları onların yüzünü kara çıkarmadılar. Dedelerinin dalgalandırdıkları isyan bayrağını en modern şekliyle bugün daha da yükseklerle kaldırarak, kadın erkek ve Küçük Generalleriyle sömürgeci Türk devletinin ölüm çanlarını çalıyorlar. Ağrı dağında gömdük dedikleri "Bağımsız Kürdistan İdeali" bugün, Nuseybin'de, Silopide, Cizre'de, Diyarbakir'de ve Kürdistan'ın dört bir yanında adım adım bir halı gibi işlenmektedir...

Selam olsun Serhıldana!

Selam olsun bu kavgaya omuz verenlere!

KÜRDİSTAN HALKI Kİ-YIMDAN GEÇİRİLİYOR!

Faşist-sömürgeci Türk Devle-

tinin, Kürdistan halkına karşı girişmiş olduğu jenosid, en iğrenç ve en alçak biçimler altında uygulanmaktadır. Yıllardan beri, Kürdistan halkına ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı Nazivari yöntemlerle sürdürdüğü savaşta, hüsrana uğramıştır. Kürdistan'a yığıldığı ordusunun 4/3'ünü, oluşturduğu "Özel Harp Dairesi", kelle avcıları olan "Köy Koruyucuları" ve olağanüstü yetkilerle donattığı devlet içinde devlet olan "Sömürge Valiliği"ne rağmen, Türk Devletinin sömürgeci politikası çıkmaza girmiştir. Kürdistan halkı, yıllardır kendisine empoze edilen köleliğe, zulme ve Devlet terörüne karşı, 1990'da "Newroz atılımı" ile cevap verdi. Newroz'la başlayan SERHILDAN hareketi, Türk sömürgeci kanunları hükümsüzdür derecesine, toplumun tüm kesimlerine yayılarak, kadın, çocuk, genç, yaşlı ve kısacası yedi'den yetmiş'e herkesi sararak, Bağımsızlığı ve Özgürlüğü temel alan güçlü kitle hareketi durumuna geldi. Gelişen kitle eylemleri karşısında, paniğe kapılan türk burjuvazisinin bütün varyasyonlarının politik temsilcileri "Vatan, Millet, Sakarya" şöven şiarları altında "Türkiye'nin bölünmezliği" bağlamında "Ulusal Mutabakat" oluşturdular. Eski yöntemlerle, Kürdistan'ı sömürge statüsünde tutamayacağını anlayan Türk sömürgecileri, "SS (Sansür Sürgün) Kararnamesi adı altında "yasal" bir darbe yaptılar. Türk sömürgeciliğinin tarihi, vahşet, terör, jenosid ve katliamlar tarihidir.

Çağdışı yöntemlerle varlığını idame eden Türk sömürgecileri, Osmanlı'dan devraldığı, daha önce Kürt ulusal ayaklanmalarını basturmak için kullandığı, "Takrir-i Sukun" ve "Mecburi İskan" kanunlarını yeniden yürürlüğe koydular.

"SS" kararnamelele ile birlikte, Kuzey Kürdistan dört bir taraftan abluka alınıp kuşatılarak, dış dünya ile tüm bağlantıları koparılarak, "Kılıçlar sinde cennet" diye anılan ülkede, katliamlara, işkencelere, tutuklamalara, köy boşaltmalara, orman, ekin alanlarının yakılmasına, köylülerin sahip olduğu hayvanların toplu imhasına, kısacası Kürt ve Kürdün yararlanabileceği her şeyi yok etmeye çalışarak, faşist General Tokatlı'nın deyimi ile "Ot bitmez ve insan yaşamaz" bir ülke yaratılmaya çalışılıyor. Türk devleti daha önceleri "iç güvenlik" ve "savaş hali" gibi gerekçelerle "sürgün ettiği" bir buçuk milyon

Ermeniye insanlığa karşı suç işleyerek jenoside tabi tuttu. Saddam Hüseyin İran-İrak savaşı sırasında aynı gerekçeleri öne sürmüştü ve "HALEPÇE" jenosidini gerçekleştirmişti. Bugün, aynı argümanlar TC tarafından ileri sürülmektedir. Sömürgeci Türk devleti daha önce oluşturduğu "Tampon Bölge"yi daha da genişleterek, Şırnak, Cizre, Hakkari, Beytüşşebab, Şemdinli gibi direniş yerleşim alanlarından şimdiye kadar yüzlerce köy zorla boşaltılmış, boşaltılan köyler yakılıp, yıkılmış, direnen köylülerin bazıları alçakça katledilmiştir. Köy, orman ve ekin alanlarının yakılması günlük yaşamın vaz geçilmez bir parçası haline gelmiştir. Evsiz, yersiz, yurtsuz kalan binlerce Kürdistanlı ölüm kampları olan "Çadır Kentlere" doldurulmuştur. Soğuktan, karda, kışta insanlarımız ölmekte ve de çeşitli buluşucu hastalıklara kurban olmaktadır.

Emperyalist ve sömürgeci güçler arasındaki pazar dalaşımından kaynaklanan Körfez krizi, faşist sömürgeci Türk Devlete çağdaş politikasını hayata geçirmesi için bulunmaz bir ortam hazırladı. Emperyalistlerin müttefiği Saddam Hüseyin, kimyasal silahlarla Kürt jenosidini gerçekleştirirken, emperyalist ve sosyal emperyalist güçlerin her türlü desteğini alarak yapabildiği. Bugün ise bir yandan, Türk Devlete her türlü yardımı yaparak, Kuzey Kürdistan'da katliamları gerçekleştirmede yardımcı olurlarken, diğer yanda, Saddam'la aralarında çıkan çelişkilerden dolayı, geçmişte suç ortakları oldukları Güney Kürdistan'daki katliamlar üzerine "ümsah gözyaşları" dökmektedirler. Türk Devleti kendi katliamları için elverişli bulduğu bu konjoktürel durumdan yararlanıp, "Avrupa İnsan Hakları Komisyonuna" baş vurarak bundan böyle "Doğu ve Güney Doğu'da insan Hakları ve Özgürlükleri ile ilgili yükümlülüklere riayet etmeyeceğini" beyan etmiştir. T.C.nin bu girişimi katliamları daha da yoğunlaştırmak içindir. Yoksa Türk Devleti, hiçbir zaman uluslararası anlaşmalara bağlı kalmamıştır. Son dönemlerde, sömürgeci TC, elinde bulundurduğu ve idama mahkum ettiği "Savaş esirleri"ni gelişen halk hareketine karşı "rehine" olarak kullanmaktadır. Can derdine düşen T.C. Anadolu, Trakya yakasına mücadelenin taşınmaması için Türkiye'ye yerleşen Kürdistanlıları fişlemektedir.

DEVİRİMCİLER, DEMOKRATLAR, YURTSEVERLER;

Katliam gediklisi, halkımızın başına musallat olan, insan ve doğa düşmanı, can çekişen Türk sömürgecileri, Kürt halkını kıyından geçirmektedir. Sömürgeci Türk vahşetine karşı direnen Kürt halkı katledilmekte, Kürdistan ktrtsüzleştirilmektedir. Halkımıza karşı girişilen katliamları, köy, orman ve ekin yakmalarını, protesto ediniz! Kayıtsız kalmayınız!

Şırnak'ta, Beytüşşebab'ta, Cizre'de, Hakkari'de, Şemdinli'de, Nusaybin'de, Diyarbakır'da kısacası Kürdistan'da katliamlara ve sürgünlere karşı baş kaldıran, direnen, Ortadoğu'da devrim merkezi durumunda bulunan Kürdistan'ı, Bağımsızlık ve Demokrasi kavgasını veren Kürdistan Halkını yalnız bırakma! Yükselen sesine ses ver! Unutulmamalı ki sessizlik, kayıtsızlık, nemelazımcılık; Türk Devletinin katliamlarına göz yumaktır ve yeni yeni HALEBÇE'lerin yaratılmasına yardımcı olmaktadır.

SÜRGÜNLER VE KATLIAMLAR KÜRDİSTAN HALKININ BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ!

-ZAFER, DİRENER KÜRDİSTAN HALKININ OLACAKTIR!

-KAHROLSUN SÖMÜRGEÇİ TÜRK DEVLETİ!

KAWA AVRUPA KOMİTESİ

24 Ekim 1990

Kürtlerin İştirak Etmediği Bir Barış İkiyüzlülüktür!

Kuveyt'in Irak tarafından işgal edilmesi ile birlikte, "İnsan Haklarından" ve "Uluslararası Hukuk'un" çiğnendiğinden bahsedilmeye başlandı. Irak'ın Kuveyt'ten şartsız çekilmesi talep ediliyor. Fakat, Irak Devletinin İngiltere mandası altında kurulmasından bu yana tan'ın bir parçası bu ülke tarafından işgal edilmiş bulunmaktadır. Kürt halkı bu durumu hiçbirzaman kabul etmedi ve de aralıksız bir şekilde işgalciye

başlıktırdı. Her seferinde Kürt isyanları kan içinde boğuldu. SADDAM HÜSEYİN, 1968 de bir darbe ile iktidarı alıncadan bu yana, Kürt halkına karşı onlarca caniyane kararname çıkarıldı. İşte Musul bölgesindeki Kürt nüfusu zorla göçü içeren son kararname:

No.9611, 03-04-1990 tarihli Çok Gizli Kararname:

1) Zoraki göçü örgütlemek amacıyla sözkonusu olan bölgelerde hükümetel komiteler oluşturulmalıdır. Bu komiteler, sürgünlerin evlerini yıkmak için çok geniş çapta bir kampanya yürütmelidirler.

2) Tüm mal varlıklarına el konulacak, bölge ile ilgili tüm matrealler (Malzemeleri) yıkılacak, orada çalışan tüm kürt memurları dahil transfer edileceklerdir. Eğitim kuruluşlarına çocuklarının kabul edilmesi reddedilecek, tüm sağlık ve sosyal hizmetlerden men edilecektir.

Bu kararname, Sadam Hüseyin'in başlatmış olduğu jenosid savaşının çok sayıdaki yöntemlerinden biridir. İçinde 70.000 nüfuslu QALA-DIZLA şehrinde olduğu 20 den fazla kürt şehrinin, 5000 den fazla köyün yıkılmasında bu yöntemlerden biridir. Bir buçuk milyon kürdün polis tarafından çevrilmiş kamplarda bulunması, Kürt topraklarının 3/1 inin araplaştırılması, Kürt ulusal hareketi içinde yer alan yurtseverlerinin yakınlarının, ailelerin ve çocukların tutuklanıp idam edilmesi, nihayet, sivil kürt halkına karşı kimyasal silahların kullanılması ki Halepçe'de kimyasal silahlarla bombalanan kadınların ve çocukların korkunçca katledilişinin imajları beyinlerde daha tazedir.

1980'de, Saddam Hüseyin (1975'te İran şahı ile kendi eliyle imzalamış olduğu) Cezayir antlaşmasını kendi partisinin baasist yöneticileri önünde yırtıp İran'a karşı bir savaş başlattı. Acımasızca sürdürülen sekiz yıllık bir savaş sonucunda, 200.000 insanın ölmesiyle birlikte bir o kadar yaralı ve de Irak ekonomisinin çöküşü ve önceden görülmemiş bir borçlanma vb. sonuçlar yarattı. Bu kadar kurban bir hiç uğrunaydı ve de Irak diktatörü başlangıç noktasına geri döndü. Çünkü, 10 yıl önce imzalamış olduğu anlaşmayı tekrardan kabul etti. Böylesine yıkıcı bir savaştan çıkar çıkmaz, o bir başka "Maceraya" yönelip, Kuveyt'i işgal ediyor ve Irak'a katıyor.

Baas Partisi ve onun şefi, Sadam Hüseyin kana susamıştır ve onlar savaşı ve de azgınca şiddeti uygulamaksızın iktidarda kalamazlar. Elinde her türden gelişmiş silahları bulunduran Irak rejimi Barış ve insanlık için büyük bir tehlikedir.

2 Ağustos 1990'dan itibaren Batılı ülkelerin çoğunluğu "İnsan Haklarını" ve "Uluslararası Hukuk"u savunmak bahanesiyle, Körfez'e askeri birliklerini yığdılar. Irak'a ekonomik, askeri ve diplomatik yardımı yapıp böyle bir canavanı yaratanlar da bu ülkelerin kendisidir. İnsan haklarının şampiyonları olduğunu ileri süren bu ülkeler, Saddam Hüseyin Kürt-Sivil nüfusun kimyasal silahlarla katlettiği zaman tüm sessizliğini korumaktan geri kalmamışlardır. Eğer bugün, bu ülkeler askeri birlikleriyle orada bulunuyorsa, kendi ekonomik çıkarları için bulunmaktadırlar.

Bugün dört milyon kürdün varlığı tehlikede bulunmaktadır. Halihazırda, Orta doğunun kalbinde yaşayan otuz milyonluk bir halk tüm haklarından mahrum bırakılmıştır. Barış, Kürt halkı dahil tüm halklar için olmalıdır. Kürdistan halkının problemine adil bir çözüm bulunmaksızın, Orta-Doğuda barış olmayacaktır.

* KÜRTLERİN İŞTİRAK ETMEDİĞİ BİR BARIŞ İKİYÜZLÜLÜKTÜR!

* KÜRDİSTAN HALKI KAZANCAKTIR!

* İRAK KÜRDİSTAN CEPHESİ

* KAWA

Kürdistan'dan Kısa Haberler!

IHD'nin, Diyarbakır, Siirt, Urfa, Van, Tunceli ve Adıyaman şube başkanları 15 Eylül 1990'da Diyarbakır'da toplanarak, Saddam'ın Kuveyt'i işgalini ve bu işgali bahane ederek Orta-Doğu'yu işgal eden ABD emperyalistlerini ve TC'nin savaş yanlısı politikasını protesto ettiler ve "savaşa hayır" çağrısı yaptılar. Toplantı sonrası yapılan basın açıklamasında, TC'nin Kürdistan'daki inkarcı, asimilasyon politikasına, uygulamalarına, SS kararnameğine karşı mücadelenin gerekliliğini, TC sömürgecilerinin

köyleri boşaltma, evleri yıkmaya, ormanları yakma, sivil savunmasız insanları katletme, işkenceyi sistemleştirme, uluslararası antlaşmaları ihlal etme gibi birçok suç işlediğini belirtmekte ve uluslararası kuruluşları, devrimci demokratik güçleri göreve çağırılmaktadır. 26.8.1990 günü saat 2,30 sıralarında Mardin ili Karabe köyüne baskın düzenleyen sömürgeci ordu birlikleri, 4 gün boyunca tam bir vahşet örneğini sergilediler. Köylülerden Fehime Ay: "Önce kaynımı ve kayınpederimi dövdüler, sonra evin içindeki eşyaları döktüler, heveslerini alamayınca bu sefer de beni ve çocuklarımı dövdüler, küçük oğlum bütün gün boyunca baygın kaldı. "Yusuf Beyhan: "Evimi kundaklıyorlardı, engel olunca beni dipçiklerle dövdüler" "5-6 yaşındaki Cemil Doğan: "Sabahleyin köy meydanında kadın ve çocukları ayrı bir erkekleri ayrı bir yerde toplayarak dövdüler" Mehmet Aykut: "Ezan okuyordum, gelip beni dipçiklediler. Ezan okumuyorsun, propaganda yapıyorsun, teröristlere mesaj gönderiyorsun" dediler. Vahşetten sonra 16 silahsız-savunmasız insan esir alınarak işkence merkezine götürüyorlar.

SIIRT: Pervariye bağlı Holl ve Kall mezralarında oturan köy halkı çeşitli kuruluşlara gönderdikleri dilekçesinde köylerinde uygulanan barbarlığı kamuoyuna duyurdular. 1983'den beri koruculuğu reddeden köy halkının hepsinin değişik zamanlarda Beytülşebap'a götürülüp işkence edildiğini, (lastik tekerlek, filistin askısı, elektrik ve cop) 10 Ağustos'ta köyü basan özel tim köyü boşaltmaları için 3 gün süre tanıyor. 3 gün sonra köyü işgal eden sömürgeci ordu birlikleri bu iki mezrayı ateşe veriyorlar. Doğan köyüne sığınan köylüler, korucu hainlerin baskınına uğruyor. Hayvanları, ekinleri ve eşyaları yakılan köylüler Van'a yerleşmek zorunda kalıyorlar. Halihazırda Beytülşebap'a bağlı, boşaltılan 14 köy halkı ile birlikte Van'da çadırlarda yaşıyorlar.

DİCLE: Kuruder mezrasında, akli dengesi yerinde olmayan Hüseyin Akaslan televizyonda ve resmi açıklamada terörist olarak tanıtıldı. Kendi evine 200 m. uzaklıkta öldürülen H.Akaslan, ayrıca felçli olduğu ve değnekle gezdiği bildirilmektedir.

NUSAYBİN: 6 Eylül 1990 günü, Nusaybin'de gelişmeleri izlemek için değişik demokratik kuruluşlardan oluşan bir komisyonun yaptığı basın aç

klamasında: 26.8.1990 tarihinde, Xarabe (Kuruköy) köyünün yakınında meydana gelen bir çatışma gerekçe gösterilerek kuşatılıyor ve 5 gün boyunca büyük bir vahşet uygulanıyor. Olayı soruşturmak isteyen heyet tutuklanıyor. Şehit edilen gerillaların cenaze ailelerine teslim edilmiyor. Bu durumu protesto etmek amacıyla, Nusaybin'de 7 bin esnaf, 5.9.1990 günü kepenk kapatma eylemini gerçekleştiriyor. 6 Eylül günü polis tarafından kepenkleri açma anonsu yapılmasına rağmen, kepenkleri açmıyor. Bunun üzerine asker, polis ve özel tim şehri kuşatıyor, giriş çıkışları yasaklıyor, rastgele işkence ve tutuklamalara girişiyor. Diğer taraftan levye ve balyozlarla dükkanların camlarını ve kapılarını kırarak yağmalama eylemine girişiyorlar. Olayları görüntülemek isteyen basın mensupları dövülüyor, filimlerine el konuyor. Bütün vahşete rağmen Nusaybin halkı zorbalığa boyun eğmez, serhildanı programladığı gibi başarı ile sürdürüyor ve 7 Eylül günü işyerlerini açıyor.

ŞIRNAK: Dereler köyü ve bağlı mezarları sakinleri adına Muhtar Yusuf'ta yaptığı yazılı açıklamada köyündeki baskıları ve yaşanan barbarlığı açıkladı. Bu açıklamada belirtildiğine göre: 1)18 yaşındaki çoban Fevzi Kabul, askerler tarafından kasıtlı olarak öldürülmüş, daha sonra da Şirnak'a götürülerek basın ve televizyona "çatışmada öldürülen bir terörist" olarak gösterilmiştir.

2) Dereler köyüne bağlı, İkilitaş ve Demirtepe mezarları, köylülerin kendilerine ait evleri içindeki eşyalarıyla birlikte yakılmış ve bu mezarlar boşaltılmıştır.

3) Korucu olmak için sürekli baskı ve işkence yapılmakta ve Dereler köyü dışına çıkma yasaklanmıştır.

4) Ekinler ve ormanlar resmi bir emirle yakılmıştır. Köyün içine top mermileri rastgele atılmaktadır ve köy bombalanmaktadır. Guva ve Çevrebil köyleri boşaltılırken evlerle birlikte ağıldaki hayvanlarda yakılmıştır.

PERVARİ: Axer (Sarıyaprak) köylüleri adına Salih Demir ve Nisam Demir'in basına yaptığı ve demokratik kuruluşlara gönderdiği açıklamada: "köyümüze yakın bir yerde PKK'lularla askerler çatıştı. Bu olaydan sonra Doğan köyünde görevli Binbaşının emri üzerine bütün maddi varlığımız yakıldı. 500 kavak, 4 ton buğday, köyün bütün otları

ve ormanı, 20 ahır ve 47 ev yakıldı" Köylülerinden kovulan köylüler çevre köylere sığındılar. Hole köyünde de aynı uygulamaların olduğunu belirten köylüler "Yüzyıllardır yaşadığımız bu topraklardan bizi resmen kovmak istiyorlar" diyorlar.

ERUH: Nivila köyü muhtarı da 28.6.1990 tarihinde yaptığı yazılı başvuruda, Eruh tabur komutanı Binbaşı Adnan'ın yaptığı zulmü anlatıyor, "defolun gidin zaten gideceksiniz" dediğini, 1000 den fazla nüfus ve 10.000 den fazla hayvanın köyün dışına çıkarmanın yasaklandığını, 2 km. uzaklıktaki sudan yararlanmanın yasaklandığını, köyün içindeki yağmur göletinden sadece askerlerin yararlandığını, insanların ve hayvanların susuzluktan öldüğünü belirtmektedirler.

ŞİRT: Semse köylüleri basına bir açıklama yaparak, yapılan baskıları kamuoyuna duyurdular. Semse köyünde oturanların kimliklerine el kondu, çalışmaları yasaklandı, köylülere işkence yapıldı, hane başına zorunlu angarya kondu.

ERUH: Deraviz köyünde 59 yaşındaki Abdi Erbey, karakolda işkence edilerek koma halinde köyün ortasına bırakıldı ve köylülerin köyü boşaltmaları istendi.

ŞİRT: Goveşa köylüleri topluca imzaladıkları bir açıklama ile kendi köyleri, Bağgöze, Saklımbağlar, Baluka, Ormanardı, Yelkesen köylerinde işkence ve baskının yanısıra binlerce fıstık ağacının, ormanların bağların ortakların askerler tarafından yakıldığı belirtildi.

Beyaz Güvercin

(Y.Güney için)

Yoktu karşılığı

Zaza Alfabetesinde

Korku kelimesinin!

Dehhakların

Kafasına inen balyozuydu

Halkının

Öldürdüler onu!

Dedilerki bu ensonu

Bitti artık dediler

Beyaz güvercinler yitti

Unuttular

Akan kanın rengini

Kargaları tarlalara saldılar

Tohuma dadandılar

Tıkadılar akarsuyun yolunu

Çatlattılar dudağını toprağın

Unuttular bulutun

Kızgın buhar selini

Öldürmekle yetmez onu!

Sınıf savaşımında

Yeni başlangıç sonu

Bir ilkbahar sabahı

Saçak saçak buz sarkan

Amansız kış gününde.

BERFİ SURUÇ

V.i.S.d.P.S. Hardarı,

Grossenbergener Str. 48

4971 HÜLLHORST-

DEUTSCHLAND

Yazışma Adresi: Postlagerkarte

Nr. 166 238 E, 5000 Köln 1

Banka Hesabı: Stadtparkasse

Köln, Konto Nr. 942 231 79

BLZ: 370 501 98

Almanya: 3.50 DM

Fransa: 10 FF

Belçika: 70 BF

Hollanda: 3.50 HG

Danimarka: 10 DKRN

İsveç: 10 KRN

Avusturya: 25 ÖŞ

İsviçre: 2.50 SFR

İDAMLARA HAYIR!

İŞÇİLER, KARDEŞLER !

Kardeşlerimiz,öz evlatlarımız idam edilmek isteniyor.Faşist Turgut Özal'ın emriyle yeniden gündeme getirilen idam cezalarını uygulamaya koymak için meclis hazırlıklara başladı.

12 Eylül sonrası yüzlerce devrimciyi idama mahkum eden faşist generaller çetesi ve onların kukla hükümetleri yirmiyeye yakın devrimcinin infazını gerçekleştirdi.Diğerlerinin dosyalarını iç ve dış kamuoyundan gelen tepkiler sonucu kendileri için daha "elverişli ortamda" uygulamaya sokmak için bekleten faşist diktatörlük,daha dün Kürdistan'da halkın başkaldırısı sırasında da Kürt kökenli 41 idam mahkumunu asmak istemişti.

KARDEŞLER!

Bugün idamların yeniden gündeme getirilmesinin nedeni söylenildiği gibi terör olaylarının artması,Bahriye Üçok ve öncesi öldürülme olayları değildir.Arkasında çoğunlukla faşist diktatörlüğün beslemeleri ve MİT,Kontrgerilla'nın olduğu böyle "faili meçhul" cinayetler sonrası verilen demeçler,yapılan hazırlıklar,geçilen yeni uygulamalar faşizmin amacını ortaya koymaktadır."Terörün her tarafa sıçradığı","caydırıcı tedbirler olması gerektiği"ni belirten yetkililerin amacı gelişen mücadeleyi bastırmak,halka gözdağı vermektir.Bundan dolayı halkın mücadelesinin karşısına "caydırıcı tedbir"olarak idamlıkların yaşamları çıkarılmaktadır.

Faşist diktatörlük genellikle kendilerinin tezgahladığı öldürülme olayları ile yeni saldırı zeminleri yaratmayı amaçlamaktadır.Songünlerde ekonomik,siyasal saldırılara karşı halkın mücadelesi yükselmektedir.Emperyalistlerin Ortadoğu'da hazırladığı savaşta sadık bekçi köpekliğini en iyi şekilde gösteren Türk hükümeti çıkacak savaşın tüm faturasını işçi sınıfına,köylülüğe,Kürt hallına yıkmaya çalışmaktadır.Savaş koşulları bahane edilerek zamlar yapılmakta,vergiler artırılmakta,işçi ücretleri düşük tutulmakta,grevler engellenmektedir.Savaş koşulları bahane edilerek ulusal birlik çağrıları ile Kürt ulusal hareketi ezilmeye çalışılmakta,tutuklamalar,katliamlar,imha hareketleri birbirini izlemektedir.Yurt dışında çalışan işçilerin dövizlerine elkonulmaktadır.

İşte tüm bu uygulamalara karşı işçi sınıfının,gençliğin,Kürt ulusunun gelişen mücadelesini ezmek için faşist diktatörlük adeta rehin aldığı devrimcileri idam etmek istiyor.Yıllardır cezaevlerinde baskı ve işkence altında tutulan devrimciler bugünkü "faili meçhul"cinayetlerin sorumlusu gibi gösteriliyor.

KARDEŞLER!

Büyük çoğunluğu devrimci olan ve gencecik yaşlarında işçilerin,köylülerin ve tüm halkın,hepimizin çıkarı için mücadele eden 200'ün üzerindeki idam hükümlüsünün teker teker asılmasına sessiz kalamayız.Faşist diktatörlüğün halkın mücadelesini sindirmek,soygun ve sömürü düzenini devam ettirmek ,ülkemizi bütünüyle emperyalistlere peşkeş çekmek için giriştiği bu cinayete karşı durmalıyız.

12 Eylül öncesi ve bugün yüzlerce halk evladının,Kürt emekçisinin kanına girenler,faşist diktatörlüğün sivil çeteleri,polisi,ordusu ellerini kollarını sallayarak gezerken,bunlar yeniden ,yeni katliamlar için ortaya sürülürken,işkencelerle suçlu olarak gösterilene devrimcilerin idam edilmesi cinayettir.

KARDEŞLER! İDAMA MAHKUM EDİLEN TUTSAKLARIN KATLINE ,BU CİNAYETE GÖZ YUMAYIZ!

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN İDAMLARI GERÇEKLEŞTİRMELERİNİ ENGELLEMEK İÇİN GUCUMUZU BİRLEŞTİRMELİ,SESİMİZİ YÜKSELTMELİYİZ!

İDAMLARA HAYIR! TÜM SİYASİ TUTUKLU VE HUKOMLOLERE ÖZGÜRLÜK!

.DİDF. (Federal Almanya Türkiyeli Demokratik İşçi Dernekleri Federasyonu) - .KAWA